

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONCE UPON A TIME
A HUNTER MARRIED
HIS PREY....

THE UNWANTED **GROOM**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
V.F. MASON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

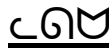
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

İSTENMEYEN DAMAT

V. F. MASON

Telif hakkı © 2026 V. F. Mason'a aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu kitap kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya mekanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Jenny Sims ve Rumi Khan tarafından düzenlendi.

Kapak Tasarımı: Hang Le

Sevginin gücüne...

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Epilog

Güzellik ve Kötü Adamdan Bir Bölüm

Teşekkürler

Ayrıca V. F. Mason tarafından da yazılmıştır.

Temas etmek

YAZARIN NOTU

İstenmeyen Damat, karanlık bir aşk romanıdır.
Metinde istismar, tecavüz ve açık şiddet sahnelerinden bahsediliyor.

BİRİNCİ BÖLÜM

---

*"Güç size her şeyi satın alabilir."
Hatta bir eş bile."
Orion*

Boston, Massachusetts

Orion

Duvara asılı, en kaliteli meşeden yapılmış ahşap saat, yüksek sesle tıkırdıyor; dışarıda gök gürültüsü yankılanırken, saatlerce yolları sular altında bırakacak fırtınanın habercisi de bu sesler arasında duyuluyor.

Doğa Ana bir kez daha mutlak gücünü sergilemek ve gazabı karşısında insanların ne kadar çaresiz olduğunu bize hatırlatmak istiyor.

Bu da başlı başına büyüleyici.

Deri koltuğuma yaslanıp viskimi yudumlarken karşımda oturan adama bakıyorum; yanağından süzülen tek bir gözyaşını silerken omuzları çökmüş, gri saçları sert lamba ışığı altında parıldıyor.

Ne kadar sıkıcı ve acınası bir manzara, gerçekten de.

Dizlerine bakıyor, ellerini uyluklarında yukarı aşağı gezdiriyor; üzerinde, muhtemelen on yıllar önce alınmış, birkaç yeri yırtık, birilerinin yamamaya çalışıp beceriksizce yaptığı siyah takım elbisesi var. Çizik ayakkabılarını yere vuruyor ve dudakları o kadar titriyor ki dişlerinin kırılmaması mucize. Her an histeri krizi geçirecek ve bu zaten sinir bozucu karşılaşmayı bambaşka bir sıkıntıya dönüştürecek.

Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Boğazındaki atan damardan anlaşıldığı üzere, kalp atışı saniye saniye hızlanıyor ve sonunda derin bir nefes vererek, endişeli gözlerini bana dikti ve fısıldadı, "Lütfen." Yutkundu. "Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var. Bir ay. Tek istediğim bu."

Boş kahkahama yüzünü buruşturdu, alt dudağını ısırırken parmaklarını kucağında kıvırdı. "Ve bunun borcunu ödemeye yeteceğini mi düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Şu anda bir proje üzerinde çalışıyoruz. Oğlum bir dahi. Bu yeni teknoloji mühendislik dünyasında çığır açacak." Sesindeki gurur, evladına duyduğu derin sevgiyi anlatıyordu ve ne yazık ki, karanlık ruhumdaki hâlâ taze olan yaraları yeniden irkiltti.

Sağ tarafıma gelen hızlı bir darbe beni havaya fırlattı, sırtım duvara çarptı ve tüm vücudumu saran keskin bir acıyla kulaklarımda çınlama başladı. "Bu sana bir ders olsun, Orion. Zayıflık göstermeyiz. Asla." Deri kemerini çözüp yüksek bir sesle dışarı kaydırды, ikiye katlayıp bana doğru şaklattı. "Bir dahaki sefere kahramanlık yapmaya karar verdiğinde, asla kahraman olmak için doğmadığını unutma." Elini geri çekip yüzüme sert bir şekilde vurdu, deri o kadar çok acıttı ki ağlamam gerekti.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Çünkü gözyaşları, mutluluğu tatmış ve kaybetmiş olanların ayrıcalığıdır. Kabuslar içinde yaşayan bizler ise tek altın kuralı biliyoruz.

Ne kadar çok ağlarsan, ceza o kadar acı verici olur.

Adam konuşmaya devam ediyor, zihnimde her gün yankılanan ve beni geri dönüşü olmayan bir uçuruma sürükleyen sadist sesi geçici olarak susturuyor. "Bir ay içinde satarsak, hisselerimizi geri almak için yeterli paramız olur." Elindeki, üzerinde o kadar çok çizik ve ezik var ki içinde bir şey tutabilmesine şaşırdığım evrak çantasına uzanıyor ve elini içeri sokarak bükülmüş kırmızı bir dosya çıkarıyor. "İşte detaylar." Dosyayı masaya koyuyor, elleri biraz titreyerek derin bir nefes daha veriyor. "Sadece bir ay."

Dosyaya şöyle bir göz bile atmadan kalkıp bara gittim, kendime biraz daha viski doldurdum ve içine birkaç buz küpü attım. Buz her zaman bana hayattaki en önemli kuralı hatırlatır, bu yüzden ofisimde bolca buz bulundururum.

En sert ve en soğuk yapılar bile doğru basınç altında erir.

Arkamı dönüp ona doğru baktım, omzumu duvara yasladım. Sesimde bir bıkkınlık tonuyla, "Bay Jones, bu işte kaç yıldır çalıştığımı biliyor

musunuz?" diye sordum.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çattı. "Babanız on sekiz yıl önce yangında öldüğünde şirketi devraldınız. Siz de o zamanlar henüz on sekiz yaşındaydınız." Yüzünde bir anlık acıma ifadesi belirdi ve bu da damarlarımda kaynayan öfkeyi uyandırdı. "Başınız sağ olsun."

"Yıllar boyunca korkunç iş kararları alan kaç adamın benden kendilerini affetmemi yalvardığını biliyor musun?"

"Ben... Ben—"

"Sayılamayacak kadar çok. İşin doğrusu, hasar verilmiş bir gemiyi batıramazsınız." Masaya geri dönüp dosyayı aldım ve havada salladım. "Bu fikir sadece bir fikir olarak kalacak, hiçbir sonuç vermeyecek ve bir ayımı boşa harcayacak." Ayrıca, bir şirketi devralıp sonsuz imparatorluğuma eklemeye karar verdiğimde, ailelerin ve hissedarların güçlü ve zayıf yönlerini değerlendirmek için her zaman geçmiş araştırmaları yaparım.

Jones ailesi, onlarca yıl önce, yönetimleri altında gelişen ve teknoloji alanında uzmanlaşmış çok başarılı bir şirket kurdu. Bu şirket onlara zenginlik ve etik değerleri ve ailevi prensipleri nedeniyle onlarla çalışmayı tercih eden yüksek sosyete müşterileri kazandırdı.

Ancak yaşlı adam görevinden ayrılıp, işlerden hiç anlamayan oğluna yönetimi devrettiği anda, mirası tamamen mahvetti ve onları iflasın eşiğine getirdi.

Alacaklılar kapılarına dayanmış, hissedarlar paralarını istiyordu ve her şey ya projelere yatırılmıştı ya da kaybedilmişti, bu yüzden geri ödeme yapamıyorlardı.

Normalde böyle bir şirketle ilgilenmezdim. Kimsenin istemediği, batmakta olan gemileri satın almanın pek bir gurur veya başarı yanı yok. Herkesin arzuladığı şeyi elde etmek çok daha ilginç. Ancak, onların lehine olan iyi bir şey vardı.

Personelleri.

İşlerini iyi yapmayı biliyorlar ve doğru liderlik altında şirketin hala bir şansı olduğunu gördüğüm için, hissedarların reddedemeyeceği bir teklif yaptım.

Hemen hemen herkes hisselerini bana devretti ve şu anda şirketin yüzde 50'sinden fazlasına sahibim, kalan hisseler ise Jones ailesinde kaldı.

Ailenin reisi hâlâ inatla mirasını kurtarabileceğine inanıyor ve onlara bir şans vermek için benden sürekli olarak bir görüşme talep ediyor.

Ne kadar da gülünç bir fikir zaten. Burayı bir hayır kurumu olarak mı görüyoruz acaba?

Kurumsal dünya, kan kokusunu aldıkları anda etinizi parçalayacak köpekbalıklarıyla dolu kızıl bir okyanus gibidir.

Bu bizim doğamızda var.

Burada şefkat, empati ve merhametin yeri yok; sadece en güçlü olan hayatta kalır.

Jones ailesinin, yıllar içinde ilhak ettiğim tüm şirketlerden farklı olacağını düşünmelerinin nedenini anlamıyorum.

Acımasızlığımla ilgili ünüm herkesten önce geliyor ve aksini düşünen herkes aptaldır, kaybetmeye hazırdır, çünkü bana karşı çıkan hiç kimse kazanamaz.

Mutlak gücüm bu şekilde kalıyor çünkü ikinci bir şans tanımıyorum.

"Bay Wright, lütfen, bir bakar mısınız..."

"Böyle bir şey yapmayacağım." Dosyayı ona fırlattım ve o da yakalayıp içini çekerek teslim oldu. "Oğlunuz sizi bu acınası duruma düşüren bir alkolik. Ona asla ipleri vermemeliydiniz. Mirasınızı mahvetti ve sizi iş dünyasında alay konusu yaptı." Koltuğunda kıpırdandı. "Eğer sizi kurtarabileceğine inanmayı seçiyorsanız, buyurun. Ancak ben insanların fantezilerine pek prim vermem." Kapıyı işaret ettim. "Şimdi lütfen ofisimden defolun ve ben hâlâ cömertken hisselerinizi devredin."

En azından yeni bir takım elbise alacak kadar parası olacak.

Yüzünde tam bir yıkım ifadesi var; ağzını açıp kapatıyor, hâlâ durumunu savunmaya çalışıyor ama sonunda ortamı anlaması gerekiyor. Dosyayı alıp içeri geri koyuyor, ayağa kalkarken çantayı göğsüne bastırıyor ve yavaşça kapıya doğru yöneliyor. Yürüyüşü dengesiz ve nefes alışverişi hızlanıyor. Sıfırdan kurduğu şirketi kaybettiği için kendini tutmak ve hıçkırı hıçkırı ağlamamak için büyük bir mücadele veriyor olmalı.

Bir an için, var olmayan ruhumun içinde bir şeyler kıpırdanıyor, bana bir zamanlar olduğum çocuğu hatırlatıyor; babasının insanların umutlarını ve hayallerini nasıl ellerinden aldığını izleyen ve kendisinin asla bir canavara dönüşmeyeceğine yemin eden çocuğu.

Ama sonra arkamı dönüp panoramik pencerede kendi yansımamı gördüm; yüzünün yarısı deforme olmuş o korkunç yaratık bana bakıyordu.

Ben hiçbir iyi özelliği olmayan bir canavarım ve geçmişte sahip olduğum tüm umutlar ve hayaller, babamı öldüren ve yüzümün yarısını yok eden o yangında yok oldu.

Bardağı ağızıma götürürken, dilimde viskinin acı ve soğuk tadını hissediyorum, bu da tanıdık kızgınlığı silip götürüyor; Jones'un hâlâ kapının yanında, eli kapı kolunda durduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Doğruluyor ve ben de omzumu çevirip kaşlarımı çatarak, bir sonraki saçma bahanesinin ne olacağını merak ediyorum.

Bu adam ne zaman vazgeçmesi gerektiğini öğrenmeli. İmparatorluğuna varis seçerken de aynı kararlılığı göstermeliydi. Yoksa dilenmek zorunda kalmazdı.

“Bir kızım var.” Etrafımdaki her şey sessizleşti, avlanma içgüdülerim alarma geçti. “Ya onu ona teklif etsem?” Kelimeleri sanki canı acıyormuş gibi zar zor ağızından çıkardı ve içimde bir eğlence kıvılcımı çaktı.

Vay vay vay.

Anlaşılan Jones, kendini gösterdiği kadar aziz biri değilmiş, çünkü kendi kızını bana satmaya razı.

"Çok güzel," diye ekliyor, sanki bu benim için önemliymiş gibi. Ben de içimi bitirip topuklarımın üzerinde dönerek bardağı masanın üzerine bırakıyorum ve bardak gürültüyle şangırdayarak ses çıkarıyor.

Güç ve zenginliğin her şey anlamına geldiği, ışıltılı ve sahte dünyamda güzel kadınlar asla eksik olmaz. Yaralarını görmezden gelirler ve karşılığında cömertçe ödüllendirildikleri sürece rollerini oynarlar.

Hiçbiri gereğinden fazla oyalanmadı. Bana karşı duydukları tiksintiyi zar zor gizleyebiliyorlardı ve bu bana gayet uygundu.

Benim için yanılsamalar diye bir şey yok.

Prenses babası için her şeyi yapabilir ama ben masum ya da isteksiz yaratıklarla uğraşmam. Çok fazla sorun çıkarır.

Seks karşılıklı bir anlaşmadır. Benim için her zaman böyle olmuştur ve her zaman da böyle olacaktır. Aşk ya da bağlılık aramıyorum. Bu fikir gülünç.

Ben bir canavarım ama çaresiz adamlardan gelen bu tür teklifleri kabul etme konusunda ben bile bir sınır çiziyorum. Eğer kızını fuhuşa zorlamak istiyorsa, bu tür saçmalıkların hedef kitlesi ben değilim.

Ona "git kendini becer" demek üzereydim ki, bakışlarım daha önce bana teslim edilen beyaz zarfa takıldı.

Babamın vasiyetinde, zengin bir aile tarihine sahip olan en eski mülkümüzle ilgili son talimatlar.

En kıymetli eşyamız, tam bir ay sonra otuz altı yaşına girdiğimde koleksiyoncuların ağızını sulandıracak bir şey.

Çünkü baba, oğlunun mülkü ancak evlenirse miras alabileceğini, aksi takdirde en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılacağını şart koşmuştu.

Ve en komik kısmı ne mi?

O, benim ona teklif vermemi yasakladı.

Bu yaşlı herif mezarından bile planlarımı alt üst etmeyi başarıyor.

Ömür boyu yetecek param var, ama o mülk... annem onu tüm kalbiyle seviyordu.

“Söz ver, Orion. Büyüdüğünde bunu ondan alacağına söz ver. Bir hata yaptım, aşk yargılarımı bulandırdı ve bedelini ödedim. Onun bunu benden de alacağını bilerek yaşayamam. Söz ver bana, Orion.” Soğuk eli yanağıma dokunuyor, oksijen maskesinden nefes almakta zorlanırken teni o kadar solgunlaşıyor ki tüm damarları görünüyor. “Eğer yapmazsan... o kazanır ve tüm hayatı boyunca kazandı. Lütfen mezardan kazanmasına izin verme.”

On yaşındayken anneme, tutmaya tamamen niyetli olduğum bir söz vermiştim: Rolünü hakkıyla oynayacak iyi bir oyuncu bulmak ve bunun karşılığında da hak ettiği ödülü almak. Ancak kaderin güzel bir mizah anlayışı ve zamanlama yeteneği var; çünkü bana ilgi çekici bir fırsat sunarak daha da iyi sonuç verdi.

Jones'un kızıyla evlenmemi kimse sorgulamazdı, çünkü görücü usulü evlilikler dünyamızda hala yaygın bir uygulama; kendi çevremizden evlenmek daha kolay ve karşılıklı olarak daha faydalı.

Eğer gerçekten de onun iddia ettiği kadar güzelse – internette onun fotoğraflarını hiç bulamadım veya görmedim – o zaman herkes benim onun cazibesine kapılıp yaşlı babasını kurtarmaya karar verdiğimi varsayacaktır.

Ve bu sayede, cehennemdeki babama kocaman bir "siktir git" mesajı göndermek ve annemin çok sevdiği mülkü geri almak için mükemmel bir silah haline gelebilir.

Jones bana bakıyor, ben cevap verirken yüzünde umut belirliyor. "Anlaştık." Derin bir nefes alıyorum. "Belirli şartlar altında."

"İsimlerini söyleyin. Her şeyi yaparım."

Çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir, ama bir insanın kızını, rolü oynamaya ve "her şeye" razı olmaya bu kadar emin olacak şekilde nasıl yetiştirdiğini merak ediyorum.

Bu, asla anlayamayacağım bir fedakarlık düzeyi, ama büyük resme bakıldığında bunun bir önemi yok.

Güzel kız, çirkin kızla evlenecek ve biz yollarımızı ayırana kadar ona istediğini verecek.

Çünkü bir peri masalında yaşamıyoruz ve iyileşmek için onun sevgisine ihtiyacım yok.

Ruhum ve kalbim çok uzun zaman önce günah ve cehenneme bulanmıştı ve hiç kimse bu laneti kıramazdı.

İKİNCİ BÖLÜM

"En sevdiğim masal her zaman Güzel ve Çirkin olmuştur."
Çünkü onun değişmesini beklemiyordu ve onu olduğu gibi seviyordu.
Ve bu, en büyük hediye değil mi?
Ama aynı zamanda...
Ne güzel bir yalan.
Çünkü aşk her zaman koşulludur.
Bu, çok genç yaşta öğrenmek zorunda kaldığım acı gerçektir.
Diana

Diana

Parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirerek en kalın olanı seçip açtım ve tozlu eski kokuyu ciğerlerime çekerken dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Odadan çıkmamı ister misin?" Arkamdan alaycı bir ses geldi ve yarı dönerek, elinde ağır bir kutuyla kütüphaneye giren en iyi arkadaşşıma sııttım. "Dikkatli olmalısın, yoksa insanlar aşık olduğunu düşünebilir."

Kitabı göğsüme bastırıp omuz silktim, "Haklı olurlardı. Kitapları ve içlerinde barındırdıkları sonsuz hikayeleri seviyorum; bu hikayeler bana dünyanın dört bir yanını gezme ve birçok farklı hayat yaşama olanağı sağlıyor." Dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı ve kitabı rafa geri koydum. "Ayrıca, zaten buraya pek kimse gelmiyor."

Bu düşünce kalbimi acıtıyor ve moralim bozuluyor çünkü bu, ömür boyu süren hayalimin daha yeşerme fırsatı bulamadan sona ermek üzere olduğunu hatırlatıyor.

Bir zamanlar, şehrin tam merkezindeki küçük bir köşede bu terk edilmiş kütüphaneyi buldum ve o zamandan beri hiç ayrılmak istemedim. Toz ve örümcek ağlarıyla dolu mekana, çatlak mobilyalara, su hasarına neden olan eski borulardan sızan sulara ve aradaki her şeye rağmen.

Gerçeklik bana bir şey gösterirken, hayal gücüm bambaşka bir şey resmetti; yıpranmış, eski binayı çoktan ihtişamına kavuşturmuş, dünyanın derdinden uzaklaşıp bir kitabın sayfaları arasında kaybolmayı özleyen bizler için bir sığınak yaratmıştı bile.

Zihnimde canlı bir vizyonla, sahibi bana evi sattıktan sonra tüm birikimimi tadilatlarla yatırdım, kalbim umut doluydu.

Gerçekliğin acı gerçeğiyle yerle bir olmuş umutlar ve hayaller. Çünkü kitap kulüpleri düzenlemek ve kütüphaneyi ayakta tutmak için kitapçı işletmek bile, sürekli yeni şeyler ortaya çıktıkça burayı ayakta tutmaya yetmedi ve sığınağım tüm paramı yutan bir çukura dönüştü.

Şükürler olsun ki, yerel okulda haftada üç gün İngiliz edebiyatı öğretmeni olarak işimi hâlâ sürdürüyordum, yoksa kimsenin ziyaret etmek istemediği bir kütüphane/kitapçıyla beş parasız kalırdım.

Yunan mitolojisi lisansım ve İngiliz edebiyatı yan dalım sonunda işime yaradı.

Hafif yağmur çatıya vuruyor, hava benim içsel karmaşamla örtüşüyor; Psyche ise kutuyu masama koyarken homurdanıyor. “Mükemmel zamanlama. Bunların ıslanacağını hayal bile edemiyorum.” Birkaç kitap çıkarıp mendille siliyor ve masanın üzerine, üst üste koyuyor. “Bunları tavan arasında buldum.” Kitaplara vuruyor. “Baskıları ellili yıllara ait, belki satıp biraz para kazanabilirsin.” Tam bunu söylerken, raftan bir şey düşüyor ve birkaç eşya daha yere düşerek yüksek bir gürültü çıkarıyor. Psyche yüzünü buruşturuyor. “Cidden.”

Bu söz üzerine kaşlarımı çattım ve ellerimi silkeleyerek ona doğru koştum. “Orada ne yapıyordun?” Yükseklik korkusu var. Gençken çatıdan düşmüş ve bacağını birkaç yerinden kırmış, ailesi ameliyat masraflarını karşılamayı reddettiği için de topallıyor.

Gözlerini devirdi. “Üvey annem temizlememi emretti.”

“Ne?” Bu kadın yakında hiçbir ödül kazanacak gibi görünmüyor. Psyche'ye en sevdiği hizmetçisiymiş gibi davranırken, ailenin tüm parasını, sevgisini ve şefkatini iki kızına harcıyor. Psyche'nin babası da en büyük çocuğuna yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor. O adamın hiç omurgası olmadı ve yakın zamanda da olacağını sanmıyorum. “Neden?”

“Bu akşam bir misafirimiz geliyor.” Buna şaşırdım. Hangi misafir tavan arasının temizlenmesini gerektirir ki? “Babam onunla iş yapıyor. Çok zengin biri, bu yüzden onu akşam yemeğine davet etti. Alicia çok mutlu ve heyecanlı.”

Masaya ulaştım ve kitapları inceledim; yumuşak ciltli çeşitli eski mitler ve masalları görünce hayrete düştüm. Bu baskılar gerçekten nadir ve bulunması zor, ve bunları satmak bana yardımcı olabilirdi... ama asla yapmazdım.

Eski ve nadir baskılar birer sanat eseri gibidir, bu yüzden birilerinin kütüphanesinde saklı kalıp kendi egolarını tatmin etmek yerine birçok kişi tarafından hayranlıkla izlenmelidir. "Hep misafiriniz olmaz mı? Bunun nesi bu kadar özel?"

Ailesi sürekli balolar ve toplantılar düzenlerken, Psyche tüm bu süre boyunca odasında saklanmak zorunda kalıyor. Topallaması, onların mükemmel aile kriterlerine uymuyor.

Hepsi birer ahmak, işte bu kadar, kimse fikrimi değiştiremez.

Burnunu kırıştırır, yakındaki sandalyeye oturur ve rahat bir nefes verir. Ayaklarını uzatır, sandaletlerinin içindeki parmaklarını oynatır, çiçekli kırmızı elbisesi farklı yönlerle doğru dalgalanır. "Otuz altı yaşında ve çok zengin, yani ikizlerden biri için mükemmel biri."

Bunu duyunca ağızım açık kaldı. "Onlar on sekiz yaşında değil mi?"

“Evet, Alicia’ya göre de artık çok geç olabilir.” Gözlerini devirip elini salladı. “Neyse. En azından güzel bir şeyler yiyebileceğim. Sadece iki yıl daha ve bu çılgınlık sona erecek.”

Doğru. Yirmi beş yaşına geldiğinde, parası olmadığı için miras fonuna erişebilir ve işletme diplomasını tamamlayabilir. Babası, ailelerinin itibarını zedeleyeceği gerekçesiyle çalışmasını yasaklıyor.

"Bunları kabul edemem," dedim, bir mendil koparıp eski kitapların sırtlarındaki tozları silerken. "Bu paraya ihtiyacınız var."

“Ah, lütfen. Kira ödemeye veya yiyecek almaya bile zar zor yetecek paran var.” Bu hatırlatmayla yanaklarım kızardı ve utanç duygusu beni sardı çünkü hayallerle dolu, saf zihnimde asla parasız kalacağımı beklemiyordum.

Yaşayarak öğreniyoruz, ama bu özel ders beni evsiz bırakabilir. "Ev sahibimle konuşabilirim." Bu soruyu son sorduğumda, bana çok şey anlatan sert bir bakış atmıştı. Artık yeter demişti ve onu suçlayamam. "Hayatım berbat," dedim sonunda, tanıdık hayal kırıklığı duygusu içimi doldururken

karşısındaki sandalyeye çökerken. "Ve yirmi üç yaşındayım. Daha akıllı davranmalıydım." Uzaktan bir şey tekrar kırıldı ve kitabı yerine koyarken midem bulandı. "Bu delilik."

"Babanı arayabilirsin," diye öneriyor ve bir anda soğukluk beni sarıyor, tırnaklarım avuç içime saplanırken anlık bir tiksinti tüm vücudumu sarıyor. Tanıdık, sert ve sinirli ses kulaklarımda yankılanıyor, kalp atışımı hızlandırıyor ve sadece varlığımın bile birinin öfkesine o kadar güçlü bir şekilde neden olduğunu, neredeyse dokunulabilir olduğunu hatırlatıyor.

Battaniyeyi daha sıkıca üzerime sararak, bir sonraki sayfaya geçip kahramanın yeni toprakları fethedip fethetmediğini nihayet öğrenmeye hazırlanırken, babam gelip kitabı elimden kapıp ateşe attığında çığlık attım. Kitap alev alev yanıyordu. "Hayal kurmayı bırak Diana, odaklan. Kitapların seni hiçbir yere götürmez. Şimdi şu lanet olası çalışma tahtasını al ve var olmayan bir karakter hakkında gevezelik etmek yerine faydalı bir şeyler öğren."

"Hayır, teşekkürler," diye hızla cevap verdim, acı kahkahamı zor tutarak çünkü böyle bir şeyi hayal etmek bile midemi bulandırıyor.

Yıllarca, en azından bir nebze de olsa aile bağını hissedebilmek için onun nefretine ve sürekli hayal kırıklığına katlandım. Bazen aile o kadar zehirli hale gelir ki, bırakıp asla geriye bakmamanız gerekir; ben de hayatımın geri kalanında bunu yapmaya niyetliyim.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken, kapının tekrar açıldığını duyduk ve birbirimize şaşkın bir bakış attık.

Bu saatte buraya kim gelir ki?

Babamın içeri girip şemsiyesini ve paltosunu silkeleyerek gözlerini her yere gezdirdiğini ve sonunda bana odaklandığını görünce kafam karıştı ve şoka girdi.

Birbirimize uzun süre şaşkınlıkla baktık, sonunda kendime geldim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Babanı böyle mi karşılıyorsun Diana? Biraz saygı göster." Kütüphaneyi incelerken ve yüzünde tiksinti belirirken, onaylamayan, kızgınlıkla dolu tonuyla tanıdık bir suçluluk duygusu ve rahatsızlık hissi beni sardı. "Gördüğüm kadarıyla işler tam da beklediğim gibi gidiyor." Arkamda bir şey daha düştü, yaraya tuz bastı ve yüzü hoşnutsuzlukla buruştu.

Yaklaşan incelemeden kendimi korumaya çalışarak kollarımı kavuşturdum ve tam o sırada Psyche ayağa fırladı, genellikle üvey annesi

için sakladığı o meşhur sahte gülümsemesiyle dudaklarını araladı. "Gürültüye bakmaya gidiyorum. Sizi tekrar görmek güzel, efendim." Sözlerini görmezden geldi, onu sevmediğini ve genel olarak arkadaşlarını umursamadığını asla gizlemedi. "Bana ihtiyacın olursa beni ara," diye fısıldadı sadece benim kulağıma, yanımdan geçerken. Ona minnettar bir gülümseme göndererek, böyle iyi bir arkadaşına sahip olduğum için tanrılara şükrettim.

Hayat her ne kadar diğer her konuda beni mahvetmiş olsa da, en azından bir şekilde bana iyilik yaptı.

Küçük zaferler de önemlidir işte.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladım sorumu, çenemi yukarı kaldırıp babasının onayını umutsuzca arayan, ancak öfkeyle karşılaşan güvensiz küçük kıza dönüşmemeye çalışarak. "İkimiz de burayı sevmediğini biliyoruz."

Ve ben.

Ama bunu asla dile getiremem çünkü o, ortada hiçbir korkunç durum olmamasına rağmen, kendisine yaptığı berbat muameleyi haklı çıkarmak için binlerce bahane uyduracaktır.

Sadece en basit gerçek.

Ben onun hiç istemediği bir bebektim ve metresi benden kurtulmayı reddettiği için benimle baş başa kaldı.

"Seninle önemli bir konuyu görüşmem gerekiyor." Gizemli cevabı kaşlarını çatmamı sağladı ve onu gerçekten dışarı atamayacağım için karşımda oturan sandalyeyi işaret ettim. "Bu bina bir iplikle ayakta duruyor," diye mırıldandı, paltosunu açarken, ben de masaya oturup konuşmasının kısa sürmesini umarak gözlerim üzerimdeydi. "Beni dinleseydin, asla bu durumda olmazdın."

"Eğer önemli olan buysa, duymak istemiyorum." Soğuk ve mesafeli ses tonum karşısında bakışlarında şaşkınlık belirdi. Saçmalıklarını söylerken ağzını kapalı tutan küçük kız çoktan gitmişti. Beni evden kovduktan sonra bağımsız yaşamak, beni incitmekten hiç çekinmeyen bir babayı memnun etme arzusundan kesinlikle kurtarmıştı. "Bir saat içinde bir yerde olmam gerekiyor, o halde ne var?"

Tamamen yalan ama babamın saygı duyduğu bir şey varsa o da dakiklıktır, ardından da toplumun bizim hakkımızdaki görüşü gelir.

Çalışanlarına göre, aileye değer veren ve çalışanlarına birçok fırsat sunan iyi ve adil bir patrondur. Nedense, onun harika karakteri ve sıcaklığı

bana hiç geçmedi, bu yüzden günün sonunda... inanılmaz çalışma ahlakı bile, bir adam çocuk istemediğinde ona karşı şefkat gösteremeyeceğinin bir hatırlatıcısı oldu. "Şirket zor durumda." Paltosunu geriye savurdu ve yakındaki bir sandalyeyi kaptı, sandalyenin ayakları çatlak ahşap zeminde gıcırdadı, ben ise bana attığı bu bombanın etkisinden hala kurtulamamıştım.

"Ne demek istiyorsunuz?" Babamın şirketi hakkında bu kelimeyi kullandığını hiç duymamıştım. Bu her zaman onun en büyük önceliğiymiş çünkü tüm çalışanlarından sorumlu hissediyordu. Bazıları şirkette kırk yıldan fazla çalışmış!

Gözlerinin altındaki koyu halkaları ve kırıksıklıklarının nasıl derinleştiğini fark ediyorum. Babamdan yorgunluk fişkırıyor, her zamanki metanetli ve kendinden emin tavrından çok farklı.

"Borç içindeyiz. Grant'in işe yaramayan bazı fikirleri vardı." Durumun ciddiyetine rağmen homurdanıyorum.

Babamın göz bebeği olan ağabeyim, nadiren iyi fikirler üretir ve genellikle getirdiği sorunlardan daha fazla fayda sağlamaz. Yine de sonunda babamın en sevdiği çocuk oldu.

O, kendi hedeflerine odaklanıp babasına olan bağlılığından vazgeçseydi çok daha başarılı olabilecek parlak bir bilim insanı. Öte yandan... lüks içinde büyüyüp herkesin her isteğini yerine getirmesi karşısında, bırakmanın zor olduğunu tahmin ediyorum.

Bunu bilemem.

Babam beni asla şımartmadı ve bana sunduğu her küçük kısıntı için minnettar olmamı sağladı.

"Aile fonunu kullanarak bunu düzeltemez misin?" Büyükbabam imparatorluğuna çok değer verirdi. Ancak yine de çocuklarına sadece işe bağımlı kalmamaları için bireysel servetler bırakmayı başardı. Babam sık sık parayı bazı kötü kararları örtbas etmek için kullandı. Sonunda bu işe yaradı çünkü her zaman kazanan o oldu ve şirkete daha fazla zenginlik getirdi.

"Tüm fonlarımızı tükettik ve iflasın eşiğindeyiz. Orion Wright hisselerimizi satın almak ve personeli korumak istiyor." Dudaklarından yapmacık bir kıkırdama döküldü. "Daha doğrusu, istediğini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek."

"Kurumsal dünyanın canavarı mı?" diye soruyorum, onun kötü şöhreti yüzünden içim ürperiyor ve... yoluna çıkan herhangi bir şeye karşı nazik ya da kibar davranmıyor.

O, acımasızca yıkım yapar ve hayatı boyunca hiç kimse tarafından reddedilmemiş olan mutlak gücünü herkese gösterir. Zenginlik ve lüks içinde doğmuş, en iyilerle birlikte büyümüş ve milyar dolarlık aile imparatorluğunu kat kat artırmış olan Orion Wright, kimsenin karşısına çıkmak istemediği bir fırtınadır, çünkü zaferi mutlak olacaktır.

Bununla birlikte, adamı hiç görmedim. Hakkında duyduklarım, her şeyi göz önünde bulundurursak, oldukça iç karartıcı bir imaj oluşturmaya yetti. "Grant'in yeni fikrini test edebilmesi için bir iki aya ihtiyacımız var."

İnanılmaz.

Kardeşim söz konusu olduğunda nasıl hala bu kadar yanılğı içinde olabilir? Elli yıllık bir imparatorluğu bir yıldan kısa sürede batırdı ve hala Grant'in hepsini kurtarabileceğini mi düşünüyor? "Orion sana zaman vermeyecek," diye düşündüm ve başını salladı. "Bu gerçekten çok kötü." Başka ne diyeceğimi ya da neden en başta bu konuyu bana açtığını bilmiyorum.

Bir yıl önce tavrını son derece açık bir şekilde ortaya koymuştu.

"Hiçbir şey öğrenmedin." Babam bana bağırırken başımı öne eğip, tırnaklarım derimi kesecek ve muhtemelen kanatacak kadar sıkı yumruk yaptım. "Bir kez daha, bu aile için ne kadar işe yaramaz olduğunu bana kanıtladın." Bıçak gibi saplanan acı kalbimde yankılandı ama ona odaklanmaktan kendimi zor tuttum.

Belki de görmezden gelirsem bu kadar acımaz.

"Büyükanne—"

"Bu ailenin başı sen değilsin. Benim başım ve benim çatım altında yaşadığın sürece benim lanet olası kurallarına göre yaşayacaksın. Sana bu konuda ne demiştim?" Aramızdaki masanın üzerinde duran sözleşmeyi işaret ediyor. "Ortaklarımızdan birinden sana üniversitede uygun bir iş bulmasını istedim. Sana iyi bir pozisyon teklif ettiler ve sen bunu bunun için mi attın?" Parmağını kütüphanemin etrafında havada döndürüyor. "O zaman kendi başının çaresine bak."

"BEN—"

"Bugünden itibaren tüm bağlantınız kesilecek. Eşyalarınızı toplayın ve evimden çıkın."

Dışarıda gök gürliyor, bu da beni biraz ürpertiyor ve şimdiki zamana geri getiriyor. Babamın delici bakışlarını üzerimde fark edince, içimdeki her şey geriliyor.

Genellikle bu tür bakışlar benim için iyiye işaret değildir ve neyse ki, "Orion bize zaman vermeyi kabul etti. Hisselerimizi satın alıp şirketi aile içinde tutmak için bize bir şans daha verildi." diyerek bu konu üzerinde uzun süre düşünmeme izin vermedi.

“Şey, bu da—”

“Tek bir şartla. Yarın onunla evlenirsen.”

Gözlerimi kırptırdım, belki de yanlış duymuşumdur diye düşündüm çünkü ayrıntı vermeyi reddedip sadece bana bakıyordu. "Özür dilerim, lütfen tekrar eder misiniz? Çünkü—"

“Eğer yarın onunla evlenirsen, kendimizi kanıtlamamız için bize zaman verecek.” Sözümü bitirmeden önce beni yarıda kesti ve bu bilgiyi bana ne kadar kayıtsızca aktardığına hayret ettim. “Onun bir geline ihtiyacı var ve bizim de onun yardımına ihtiyacımız var, bu yüzden mükemmel bir çözüm gibi görünüyor.” Omuz silkti. “Kabul ettim.”

Bu ifade o kadar saçmaydı ki, içimde bir kahkaha kabardı, sonra da bir hırıltı şeklinde dışarı fırladı ve bu da onun kaşlarını çatmasına neden oldu; göğsümde ise içten içe yanan bir acı yayıldı. "Şaka yapıyor olmalısın, Baba." Sonunda kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım, başımı sallayarak. "Şaka yapıyor olmalısın," diye tekrarladım.

“Ailenin yardıma ihtiyacı var ve sen bunu sağlayabilirsin. Tanrı biliyor ki senin de birçok kusurun var.” Beni baştan aşağı süzüyor ve bakışlarındaki incelik ve yargıdan dolayı sanki üzerime toprak döküyormuş gibi hissediyorum. “Kaderin sana bahsettiği bir şey varsa o da güzelliştir. Klasik anlamda değil, ama amacına hizmet etmek için yeterli. En azından şimdi bunu kullanabiliriz.”

Tabii ki. Babamın aile işiyle ilgili olmadığı sürece beni asla aramayacağını bilmeliydim.

Ben ne zaman akıllanacağım?

Varlığım bu adam için çok az şey ifade ediyor, çünkü doğduğumdan beri onun için bir baş belası oldum.

Çünkü benim doğumum ona hayatının aşkını kaybettirdi.

Hâlâ kanayan, içimdeki iltihaplı yarayı görmezden gelerek doğrudum ve sesimi birkaç oktav alçalttım. "Bu sözlerinizin ne kadar kırıcı olduğu hakkında yorum yapmaya bile gerek yok, Peder. Orion Wright ile evlenmeyeceğim." Girişe işaret ettim. "Lütfen çıkın."

Ayağa fırlayıp öfkeyle, "Ailenin iyiliği için ne gerekiyorsa onu yapacaksın," dedi.

“Hangi aileden bahsediyorsun baba? Beni evlatlıktan reddettin, hatırlıyor musun?” Hayatımda pek bir şey değişmedi gerçi, çünkü Grant istediği her şeye sahip olurken o beni on dört yaşımdan beri çalışmaya zorladı. Sanırım bir fahişenin çocuğu olunca hiçbir şey seçme şansın olmuyor. “Şimdi de kardeşim bu işe uygun değil diye beni fahişelik yapmaya mı zorlayacaksın?” Yüzü kızarıırken ve yumruklarını o kadar sıkı sıkarken, eklemleri bembeyaz oldu, dilimi şıklattım. “Ona bu gücü vermemeliydin, ama yine de Grant her zaman senin favorin oldu. Çünkü o meşru çocuk, değil mi?”

Aramızda sessizlik çökerken havada daha fazla gök gürültüsü yankılanıyor ve yıllar boyunca süregelen kayıtsızlığı ve nefretinin beni hâlâ incitebilmesinden nefret ediyorum. Hangi baba böyle bir anlaşılmaya razı olur? Ne kadar aşağılayıcı.

Orion Wright'ın neden kendine bir eş satın alması gerekiyor ki? Doğrusu, özel hayatıyla ilgili hiçbir şey duymadım veya birlikte olduğu kadınlardan hiçbirini görmedim, ama adam bir milyarder. Eminim ki, adını taşıyacak yeterince istekli aday vardır?

“Senin bu dramatik davranışlarına ayıracak vaktim yok. Bu evlilik sadece kağıt üzerinde kalacak ve bir yıl sürecek. Ondan sonra, bu konu hakkında ağzını kapalı tuttuğun sürece boşanmakta özgür olacaksın.” Ona bir kez daha çıkışmak için ağzımı açtım ama konuşmaya devam etti. “Kimse senden bunu bedava yapmanı beklemiyor.”

“Öyle mi, Peder? Bedenimin ve özgürlüğümün bir bedeli olduğunu bilmek iyi bir şey sanırım. Ne büyük bir rahatlama. Fiyat listemi Orion'a göndereyim mi, yoksa siz kendiniz mi iletebilirsiniz?”

Sözlerimi umursamıyor, oysa zihnimde bir sürü düşünce dönüp duruyor. Sadece kağıt üzerinde evlilik mi? Böyle bir saçmalığa kim inanır ki?

Öte yandan...

Adam evlenmeye bir anlık hevesle karar verdi, belki de bir şeyler başarmak için gerçekten evlenmesi gerekiyor. Orion, kendisine fayda sağlamadığı sürece parmağını bile kıpırdatmaz.

Ancak, onun bundan sonra planladığı her neyse, bunun kurbanı olmak istemiyorum.

“Bu yeri tamir etmen ve tüm borçlarını ödemen için sana bir milyon dolar vereceğim. Batıyorsun Diana, ve beni dinlemezsen bu işe yaramaz kitapçını kaybedeceksin. Ve evsiz kalacaksın.” diye homurdandı. “Seni bu işe yaramaz yanılsamaların konusunda uyardığımda dinlemeyi reddettin.”

Sözleri, görünmez bıçak darbeleri gibi, etimi delip kanımı akıtıyor. Şu anda, gerçek bir bıçakla kesilip karnımı açmayı çok isterdim. Fiziksel acı, içsel acıdan çok daha katlanılabilir.

“Sizi şaşırtabilir, Baba. Ben mali durumumu düzeltmek için kendimi satmıyorum.” Bunu yapan kadınları yargılamıyorum elbette, ama bu durumda bu ne kadar aşağılayıcı bir ifade?

Bu adam hayatı boyunca anneme ikinci bir fahişe dedi ve şimdi de onların başını kurtarmak için benim de onun gibi davranmamı bekliyor?

O hâlâ ondan çok nefret ediyor ve benim duygularımı hiç umursamıyor.

Kapıyı bir kez daha işaret ediyorum. "Ona başka bir şey teklif etmeyi dene. Ben satılık değilim."

Paltosunun düğmelerini ilikliyor. "Dikkatli ol Diana. Hareketlerin sonuçları vardır ve büyükannenin senin sonuçlarıyla karşılaşmasını istemezsin, değil mi?"

Yutkunarak ona baktım, bu ima karşısında vücudumun her kemiğinde korku vardı. "O senin annen."

Sinirlenerek, “Seni evime getirdiği ve kendi çocuğumuz gibi büyötmeye karar verdiği zaman annem olmaktan çıktı. Seni seçti, bu yüzden kaderi artık senin ellerinde. Ya evliliğe razı olursun ya da huzurevindeki bakım masraflarını ödemeyi bırakırım. Alzheimer hastalığıyla kendi başına yaşamamanın ona neler yapacağını bir düşün.” dedi. Şemsiyesini kaptı ve sonunda kütüphanemden ayrıldı. Kafamda binlerce senaryo canlanırken kalbim çılgınca çarpıyordu.

Aklımda hâlâ son derece güçlü ve canlı bir düşünce var.

Yarın Orion Wright ile evlenmek zorunda kalacağım.

Çünkü babamın beni seven tek insanı yok etmesine asla izin veremezdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yeminler aldatıcı olabilir."

Çünkü tutmaya niyetimiz olmayan birçok şey vaat ederiz.

Ama yeminler her zaman bağlayıcıdır.

Dikkatli olmalıyız, çünkü kelimeler ve niyetler arasında ne gibi bir bağ var?

Bu tür olayların genellikle tanıkları ve sonuçları olur.

Orion

Orion

Sandalyemden ceketi alıp giyerken, üç kez kapı çalınarak birinin geldiği haber verildi ve ardından bir adam, beni içeri almamı beklemeden içeri girdi.

Gerçi şaşırmamalıydım.

O, neredeyse hiç kimseden herhangi bir şey için izin istemez.

Yüzünde her zamanki alaycı gülümsemesiyle, yeşil gözleri eğlence ve genellikle herkesin tüylerini diken diken eden bir soğuklukla parıldıyordu. "Avukatınız olarak sizi uyarmalıyım ki, bu fikriniz size milyarlarca dolara mal olabilecek ve muhtemelen de olacak birçok risk içeriyor." Kalın siyah dosyayı masaya fırlatırken, derin sesi herkesi baskın varlığı konusunda uyardı. "Ama kuzeniniz olarak... bravo. Her zaman biliyordum ki, o herifi alt etmenin ve kendinize ömür boyu bir fırsat yakalamanın bir yolunu bulacaksınız."

Uzun uzun birbirimize baktık ve tek kollu bir kucaklaşmayla birbirimize sarılırken kahkahalarımız ortalığı doldurdu. "Rafael Wright bizzat bana

iltifat ediyor. Evlilik seni gerçekten değiştirdi." Gözlerini kıstı ve ben sırttım, i ten içe ise nasıl olup da evlendiğini merak ettim.

Hem de Emmaline King'e.

Onu hapse attıran ve itibarını zedeleyen kadın. Rafael bu skandaldan zar zor kurtuldu, üstelik o kadın birkaç gün önce nişanlanmamış mıydı?

Üstelik kendisinden on beş yaş küçük ve kralın servetinin varisiydi.

Ondan nefret ettiğini gizlemedi ve adını duymaktan bile tiksindi.

Görünüşe göre bu, ondan uzak durmasına yetmedi. Ne yazık ki, bize karşı gelmeye karar veren çoğu insan için... intikam Wright ailesinin kanında var.

Bunu bilmeliyim,    nk  az sonra yapacağım şeyi göz önünde bulundurursak.

"Evliliğim bir iş anlaşması."

Dişlerimi sıkarak, klasörü alıp benim için hazırladığı sözleşmeyi inceledim. "Evliliğim bir iş anlaşması, sevgili kuzenim. Onu daha hiç tanımadım bile, o yüzden herhangi biri olabilir. Ama sen... işin içinde çok fazla duygu var."

Ceketinin kapağını açıp karşımda duran sandalyeye oturdu, dirseklerini sandalyenin ayaklarına dayadı ve çenesini elinin sırtına yasladı. "Bunu inkar edemem. Karımdan gerçekten tüm kalbimle nefret ediyorum."

"Ne derler bilirsiniz. Aşk ve nefret arasında ince bir çizgi vardır."

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun özel hayatı umurumda değil. Ama kuzenim son on yıldır dokunulmaz, acımasız ve son derece zalim bir duvar gibiydi, bu yüzden sonunda ona kızacak bir şey bulmak mı?

Böyle bir fırsatı asla ka ıramazdım.

"Eğer birdenbire romantikleşmeye başladıysan, Orion, seni uyarmalıyım. Masum bir varlıkla evleniyorsun. Kişiliğindeki bu değişime kapılıp seni düzeltebileceğini düşünebilir."

Nedense, gelecekteki eşim hakkında alaycı ve küçümseyici bir tonla konuştuğunda damarlarımda yabancı bir rahatsızlık hissi dolaşıyor. "Ağzına dikkat et, Rafael." Gözleri uyarı dolu bir şekilde parlıyor    nk  kimse ona böyle sözler söylemeye cesaret edemez, ama işte bu yüzden kuzeniz. İkimiz de sonuçları umursamıyoruz veya saçmalıkları yumuşatmıyoruz. "İş anlaşması olsun ya da olmasın, o yine de eşim olacak ve ona saygısızlık etmeyeceksin." Ne zaman adı geçse göğsümde uyanan koruma i ğ d s n  garip bulmalıyım.

Belki de sadece ona acıyorum. Sonuçta, bir insan ona karşı başka ne hissedebilir ki?

Jones ile tüm anlaşmayı imzalamadan önce Rafael'den kızının geçmişini araştırmasını istedim ve... raporun tamamı tek bir sayfadan ibaretti.

Böyle bir şeyin olması için insanın ne kadar sıkıcı bir hayat sürmesi gerekir?

Özellikle fotoğraf istemediğimi belirttim çünkü dış görünüşünün karar vermemde hiçbir etkisi yok. Yine de, o sayfada okuduklarıma dayanarak... sürekli olarak fiziği veya akademik başarıları yüzünden zorbalığa maruz kalmış, lise yıllarının çoğunu yalnız geçirmiş ve hiç sevgilisi olmamış. Teselliği kitaplarda bulmuş ve bu da muhtemelen baştan beri başarısız olan bir kütüphane açmasına yol açmış. Sahibi, kütüphanenin durumunu gayet iyi bilerek ona satmış ve bunu daha sonra tekrar incelemek üzere sakladım.

Karıma kimse bulaşamaz ve bu evlilik sürdüğü sürece, ismim ve itibarım onun güvenliğini sağlayacak. Hiçbir aptal, kendi karımı kandırmayı başardığını kimseye söyleyemez.

Bir yakın arkadaşım var, kayda değer eski erkek arkadaşım yok, sadece kaybedenlerle bitmek bilmeyen başarısız buluşmalarım oldu.

Rapora göre, nazik, çiçeklere ve kitaplara düşkün ve çoğunlukla evde vakit geçiren biri. Ailesinin zenginliğine rağmen hiç yurt dışına seyahat etmemiş, ki bu bana garip geliyor. Özetle, genellikle seçtiğim kadınlardan çok farklı ve bu benim lehime.

Herkes gerçekten aşık olduğuma inanacaktı. Ve kötü niyetli bir yanı olmadığı için, kimse onun para için ya da mirasımı almak için benimle evlendiğini düşünmeyecekti.

Daha mükemmel bir gelin seçemezdim, denesem bile.

“Evliliğe duyduğunuz yeni saygı şaşırtıcı. Bununla birlikte, eşiniz için not aldım.” Rafael sonunda konuşmaya başladı, kol düğmelerini düzelterek. “Her iki taraf için de faydalı bir sözleşme ve evlilik öncesi anlaşma hazırladım.” Açık elini kaldırdı. “Bunu duymak istemiyorum. Öğrendiklerime göre, babasıyla karmaşık bir ilişkisi var. Çözülmemiş baba sorunları, babanın istenmeyen çocuğunu kendi çıkarına kullanabileceğini düşündüğü boşanmalarda sorun yaratma eğilimindedir. Jones'a hiçbir fırsat vermeyelim.”

Jones'un kıza duyduğu saf nefreti ifade ederken "karmaşık" kelimesini kullanmak, anlayışlı ve cömert bir yaklaşımdır.

Karısı bu yüzden onu terk edince, gayrimeşru çocuğunun hayatının belası olduğunu açıkça belirtti. Karısı birkaç ay sonra bir trafik kazasında

öldü, bu yüzden tek oğluna düşkünleştı ve tüm hayal kırıklıklarını kızına yansıttı.

Bu da onun pek de parlak olmayan karakterini ortaya koyan ve o aptal için aile mirasını kurtarma konusundaki çaresizliğini açıklayan bir başka unsur.

Mirasım olmasaydı, ona defolup gitmesini söyledim. Ebeveynlerin kayırmacılık yapmasından nefret ediyorum.

Ve masum çocuklarını kendi hatalarından sorumlu tutan ebeveynlerden daha da çok nefret ediyorum.

Bir elma alıp ısırđım ve tatlı tadın keyfini çıkardım, tam o sırada babamın sendelediğini ve viski şişesini yere düşürdüğünü, kahverengi sıvının her yere saçıldığını gördüm. "Odanızda kalmanızı söylemedim mi?" diye bağırdı ve boş bardağı bana doğru fırlattı. Duvara çarpıp paramparça olmadan önce kaçmak için bir saniyem vardı, bardak parçaları farklı yönlerle saçıldı. Keskin bir parça yanağıma değdiğinde irkildim. "Neden yerinde durmayı öğrenemiyorsun? Tıpkı annen gibi işe yaramazsın."

"Son bir madde daha eklediniz mi?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "O zaman her şey yolunda. Basının evliliğimizi en kısa sürede öğrenmesi gerekiyor."

"Fotoğrafları sızdıracağım, o yüzden mutlu görünmeye çalışın."

"Seninki gibi mi?" diye karşılık verdim ve kaşlarını çatı. "Bir an için aşık olduğuna inandım."

Yüzü karardı ve sert sesi insanı paramparça edebilecek kadar güçlüydü. "Karımı konuşmayı bırak Orion. Benim olan şeylere sağlıksız bir ilgi duyuyorsun gibi görünüyor ve bu hoşuma gitmiyor."

Hayatımda onu hiç kimseye veya hiçbir şeye karşı sahiplenici görmemiştim, bu da bana karısının... bir intikam planından çok daha fazlası olduğunu düşündürüyor.

Telefon interkomu çalışıyor, konuşmamızı bölüyor ve hoparlör düğmesine basıyorum. "Merhaba efendim," diye karşılıyor sekreterim Elizabeth. Onu beş yıl önce işe almak, hayatımda verdiğim en iyi karardı. Tek kızını üniversiteye göndermişti ve kocasının trajik ölümünden sonra iş arıyordu.

O, işini verimli yapan, sessiz, disiplinli ve düzene benden daha çok önem veren biridir.

"Bayan Diana sizi görmek için burada. Birinci katta da sizinle randevusu olduğunu söyleyen bir hakim var. Ancak listede adını

göremiyorum.”

"Hakimi güvenlik görevlileriyle görüştürün ve ona özel bir geçiş kartı verin. Bayan Diana'dan on dakika sonra içeri alabilirsiniz."

"Tamam efendim."

Telefonu kapatıyor ve anında kapıya tereddütlü bir tıkırtı geliyor, ardından hafif bir kilit sesi duyuluyor ve bir kadın içeri giriyor. Nazik sesi, tüm düşüncelerimi bir anda durduruyor, çünkü şu anda ondan başka kimseye veya hiçbir şeye odaklanamıyorum. "Merhaba."

Müstakbel eşim, siyah beyaz ofisimin kasvetli iç mekanında, sonsuz kaosun ortasında nadir bir mücevher gibi parlıyor ve kusursuz güzelliğiyle dikkat çekiyor; bu güzellik o kadar mükemmel ki, izlenmesi yasaklanmalı.

Ne zamandan beri bu kadar şiirsel oldum ben?

Ona sadece bakakalabiliyorum ve fotoğraf çektirmeyi istemediğime şükrediyorum çünkü bu ona haksızlık olurdu.

Belinin alt kısmına doğru dökülen gür kızıl saçları, vızıldayan klimanın altında hafifçe dalgalanıyor, ipeksi dokusu pencereden süzülen güneş ışığında parlıyor. Mavi uçları, dokunmayı çok istediğim bir ateş hissi yaratıyor etrafını sarıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeyi, sırtını kamburlaştırıp soluk teninde ısırık izlerimi bırakmama izin verirken saçlarını sıkıca kavramayı hayal ederken bedenim geriliyor.

Dolayısıyla onun kime ait olduğundan kimse şüphe duymuyor.

Zevkten mahrum kalmış, umutsuz bir haldeydi, oysa safir mavisi gözleri bana devam etmem için yalvarıyordu.

Kadınlar söz konusu olduğunda aklıma hiç gelmeyen bir diğer düşünce de şu: Birinin beni gerçekten istemesi fikri, asla arzu etmediğim bir fanteziydi.

Dolgun dudaklarından boğuk bir nefes sızdı ve çenesini kaldırdı, sivri burnu yoğun bakışlarımı fark edince meydan okurcasına hafifçe seğirdi. Parmaklarını, dolgun göğüslerini, ince belini ve geniş kalçalarını vurgulayan dar siyah elbisesinin üzerinde gezdirdi; bu özellikler günümüzün güzellik standartlarına muhtemelen uymuyordu. Umurumda bile değil.

Hangi erkek, kadının bacaklarının arasında kucaklanmayı, kadının kulağına adını fısıldamasını ve kendisinin de onu defalarca kucaklamasını istemez ki?

Alışılmadık ama güçlü bir sahiplenme duygusu, öfkeyle karışarak beni sarıyor, kanımı kaynatıyor ve onu isteyebilecek potansiyel erkekleri yok

edilmesi gereken bir düşmana dönüştürüyor; çünkü o benim.

Sadece benim.

Birinin benimle aynı düşüncelere sahip olma fikrinden bile nefret ediyorum, hele ki bu düşüncelere göre hareket etmesinden hiç hoşlanmıyorum; başka bir durum olsa komik bulurdum.

Otuz beş yıldır beni yönetebilecek takıntılardan uzak kaldım, ama bu güzel yaratık, meraklı ama temkinli bakışları ve etrafını saran masumiyet havasıyla, onu çok uzaklara götürüp kimsenin ondan bir şey talep edememesi için kilitleme arzusunu içimde uyandırıyor.

Yoksa böyle bir tepki kaçınılmaz mıydı?

Paylaşmayı hiç sevmedim ve bana ait diyebileceğim tek şey her zaman eşyalarım oldu. Şimdi o benim karım olacak. Ve tüm dünya bunu bilecek, ya bunu fark edemeyenler?

Eh, onlara bol şans diliyorum, çünkü benimle yüzleşmek için buna ihtiyaçları olacak.

O benim yüzüğümü parmağında taşıdığı sürece ona dokunmaya cüret eden her erkek, en acı verici şekilde ölmeye mahkumdur.

Nefesi kesildi ve onu bu kadar şaşırtan şeyin ne olduğunu merak ettim; işte o zaman dikkatini sağ yanağıma çevirdiğini fark ettim. Yıllar sonra, insanların yara izlerimin tüm etkisini gördüklerinde bunu daha iyi anlıyorum. Gözlerinde korku ve acıma karışımı bir ifade belirdi ve tanıdık soğukluk geri dönerken beni tekrar şimdiki zamana çekti.

Soğukkanlılık ve sağduyu bana Diana gibi kadınların benim gibi bir adamla asla isteyerek birlikte olmayı seçmeyeceklerini hatırlatıyor. Onlar prensleri hak ediyorlar ve benim yaralı halim onun için ancak iğrenç olabilir.

Kadınların ilgisini her zaman satın alırdım ama bunu kendi karımla yapmam.

“Bu...ilginç olacak.” Rafael’in sesi düşüncelerimi böldü ve ona bakıp başımı salladım.

HAYIR.

Bunun ilginç bir yanı olmayacak. Mirasımı güvence altına alan basit bir ticari anlaşma.

Çünkü başka ne olabilir ki?

Bu sadece bir temenni olurdu ve ben çok uzun zaman önce yıldızlara dilek dilemenin aptallık olduğunu öğrendim.

Hayat, rüyalarımı değil, kabuslarımı gerçeğe dönüştürmeye meyilli.

Diana asla benim karanlık dünyama çekilmezdi, çünkü o dünyanın iğrençliği onu yok ederdi.

Ve kalbimin bazı parçaları hâlâ içimde kalmış olmalı çünkü bunu istemiyorum.

Bu da demek oluyor ki, sözleşmemiz sona erene ve ikimiz de kendi yollarımıza gidene kadar bu evlilik soğuk ve ilgisiz kalacak.

Nihayet...

İnsanların benden nefret etmesini sağlamak konusunda bir diploma sahibi olsam da olurdu.

Diana karanlık ruhumun tellerini kıpırdattığı için, onu o kader gecesindeki yangından beri beni çevreleyen gerçeklerden ve sırlardan koruyacağım. Umarım meraklı bir yapısı yoktur ve güvenliğini sağlayacak tüm kurallara uyar.

Çünkü eğer yasak meyvenin tadına bakmaya karar verirse... içimdeki tüm şeytanlara serbestlik tanıyacak ve onu kaçış yolu olmayan kendi cehennemime hapsedeceğim.

Bunu bilmeliyim.

Son on sekiz yıldır bunun içindeyim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Kötü karakterlerle ilgili hikâyeler okuduğumda hep merak ederim..."
Hepsi bir zamanlar iyi niyetli prensler miydi?
Yoksa içlerinde yıkım yoluyla dışa vurulması gereken bir karanlıkla mı
doğmuşlardı?
Peki neden bu kadar çok insan onların acısıyla empati kuruyor?
Belki de, bir bakıma, hepimiz hikayemizin bir noktasında kötü karakteriz.
Eğer bu doğruysa...
"Bu düğüne 'evet' dediğim an, benim oldum."
Diana

Diana

Uzun süren sessizlikte boğazımı temizleyerek, gelecekteki eşim olacak adama bakarken "Merhaba" diye tekrarladım ve buraya gelmeden önce onu incelemediğim için içimden kendime lanet okuyarak yutkundum.

Belki o zaman bu kadar şok olmazdım.

Merak etmeme rağmen, onun dış görünüşüne odaklanmayı reddettim çünkü bu, bu ilişkiye ilgi duyduğum anlamına gelirdi ve ben ilgi duymuyordum.

Babam beni imkansız bir duruma soktu, bu yüzden özellikle büyükannemin hastanesinden gelecek aylık faturayı ödemeyi reddettiğini teyit ettikten sonra bunu kabul etmek zorunda kaldım. Şantaj taktiği üzerimde sihir gibi işe yaradı, hemen ona bu oyunu kabul ettiğimi ve zayıflığım yüzünden kendimden nefret ettiğimi belirten bir mesaj attım.

Bütün gece uykusuz kaldım, kafamda farklı senaryolar kurdum: Bu adamla tanışmak, o kadar çok e e ihtiya ı var ki, ailemin i lerini yoluna koymas ı için bana zaman tanımaya raz ı, gerçi bunun hiçbir faydas ı yok.

Grant, bu ek süreyi daha da fazla sorun yaratmak için kullanacak çünkü bu onun özel yeteneği ve içimdeki kinci taraf bundan daha fazla memnun olamazdı.

Aile imparatorluğu yanıp kül olsa da umurumda değil. Bu anla madan elde edeceğim bir milyon dolar, büyükannemin tıbbi masraflar n  karşılamaya yeter.

Ancak, hiçbir hayali senaryo beni bu yeni gerçekliğe hazırlayamazdı.

Sarı saçları, i i boş zümrüt ye ili gözlerini daha da belirginle tiriyor; bu gözler o kadar çok sır saklıyor ki, içimdeki meraklı taraf hepsini ortaya çıkarmaya teşvik ediliyor. Ancak ondan yayılan soğukluk ve g  , böyle bir şeyi asla yapmaya cesaret edemememi neredeyse tehdit ediyor.

Ona göre, kendi alan  kutsaldır ve kimse onun belirlediği sınırları a mamalıdır.

Gri takım elbisesinin altındaki beyaz gömlek, geniş omuzlarını sarıyor ve kaslı yapısını vurguluyor; gözlerine bakabilmek için boynumu uzatmam gerekiyor. Boyu yaklaşık 1.95 metre olmalı. G r n  e göre omuzlarına bile zor yeti iyorum. İri fiziği muhtemelen çoğu insandan daha uzun olmasını sağlıyor ve acımasız önüne katkıda bulunuyor.

Boynuna dolanmış kravatın d  m  biraz gev emi  ve parmaklarım ona daha da yaklaşıp, kusursuzlu unu bozacak hiçbir şey olmamas ı için kravat  düzeltmek için kaçınıyor.

Aman Tanrım.

Bunlar ne tür düşünceler? Ben hiçbir zaman takım elbiseli ya da kravatlı erkekleri çekici bulmadım, ama bu adamın kravat n  düzeltme fikri bile tüylerimi diken diken ediyor ve aklımdan kolay kolay çıkmayan oldukça  ehvetli imgeler yaratıyor.

Dokunulmamış bedenim o kadar ilgiye muhtaç ki, g r n  e göre her erkeği çekici buluyor, ancak bunu söylemek bu adama haksızlık olurdu.

O, esmer teninden ve etrafıma yayılan karizmasından dolayı muhteşem biri; herkesi kendi iradesine boyun e diriyor ve ona karşı gelmek ya da onu kandırmaya çalışmak büyük bir hata olurdu.

Bu bilgi vücudumdaki her hücreye ateş saçıyor çünkü böyle bir adam varken kimse bir kadına zarar vermeye cesaret edemez. Kadın, adamın

kendisine zarar veren herkesi her zaman cezalandıracağını bilir ve bu başlı başına sarhoş edici bir düşünce.

Yüksek elmacık kemikleri, heykeltıraşlar tarafından şekillendirilmiş gibi kusursuz bir simetriye sahip yüzüne sahip olabilirdi, ancak sağ yanağından boynuna uzanan uzun, kızgın kırmızı yara izi bunu bozuyordu. Neredeyse diri diri yakılmanın ne kadar acı verici olduğunu düşündükçe içimde bir şeyler kırılıyor ve bazı gazeteler diğer yaralanmalarını düzeltmek için birkaç ameliyat geçirdiğinden bahsetmişti. Yine de, sınırlar gözüne çok yakın olduğu için yüzündeki yara dokusunu düzeltememişlerdi.

Yumruklarımı sıkıyorum, ona dokunma dürtüsüne direniyorum, buruşmuş derinin avucumun altında nasıl hissettirdiğini ve hâlâ canını acıtıp acıtmadığını merak ediyorum.

Başka herhangi bir adam için bu, görünümünü mahvedebilirdi, ama Orion için... bu sadece genel olarak sahip olduğu sert ve çekici havayı artırıyor.

Tam bir peri masalı kahramanı gibi yakışıklı bir kötü adam, çünkü ona asla prens denemezdi ve ben de kendimi tanıtamadığım için ona aptal gibi bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

“Bana bakmayı bitirdiysen Diana, kapıyı kapat ve ilerleyelim. Zaman paradır ve ben bir iş adamıyım.”

Sert tonu, üzerime dökülen soğuk su gibiydi ve göz göze geldiğimiz anda üzerime çöken büyüü bir anda bozdu. Sözlerinin ima ettiği şeyi düşündükçe yanaklarım kızarıyor.

Onun gözünde ne kadar utanç verici ve acınası görünüyor olmalıyım. Orion muhtemelen kadınları suskun bırakmaya alışkın ve benim ona olan ilgimden rahatsız oluyor.

Dış görünüşüm konusunda hiçbir yanılsamam yok. Lise yıllarımdan çoğunu dolgun vücudumla ilgili güvensizliklerimle ve erkeklerin kıvrımlarımla ilgili sürekli alaylarıyla mücadele ederek geçirdim. Güzellik standartlarına uymadığımı özellikle vurgulamaya çalıştılar. Hâlâ popomu çimdikleyip çekiştirdiklerini ve bunu komik bulduklarını düşündükçe ürperiyorum.

Birisi dilini şıklattı ve işte o zaman ofiste başka bir adam daha fark ettim. Onu hemen tanıdığım için gözlerim kocaman açıldı.

Mahkeme salonunda bir efsane, hatta jüri görevimi yerine getirmek zorunda kaldığımda duruşmalarından birine bile katılmıştım. Kısacası, mahkemede onunla mücadele eden herkese acıyorum.

Bildiğim kadarıyla, bugüne kadar hiçbir davayı kaybetmedi.

“Orion, nerede senin görgü kuralların?” Sandalyeden kalktı, dudaklarını kocaman bir gülümsemeyle genişletti ve elini bana uzattı. “Rafael Wright. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Diana. Sizinle de tanıştığımıza memnun oldum.” Elini sıktım ve garip bir gerilim havayı kirlettiğinde, sanki biri boğazıma ipek bağlar sarıp oksijenimi kesiyormuş gibi, hızla bıraktım. “Düğünü sen mi yöneteceksin?” Kaşlarımı çattım şaşkınlıkla. Başka neden bir avukata ihtiyacımız olsun ki? İşte o zaman ortak soyadı aklıma geldi. “İkiniz kardeş misiniz?” Wright ailesi hakkında çok az bilgi var, bu yüzden Orion'un tek çocuk olduğunu varsaymıştım hep.

Rafael kıkırdadı. “Tam olarak ikinci dereceden kuzenler. Ve soruna cevap vermek gerekirse, hayır. Hakim kısa süre içinde gelecek. Ben Orion'un avukatıyım ve sen onun karısı olduğun sürece... senin de. Nikah töreninden önce imzalaman gereken evlilik sözleşmesini ve evlilik öncesi anlaşmayı hazırladım.” Sandalyesinin yanındaki bir şeye uzandı ve elinde siyah bir dosya gördüm. “İşte. İkinize de fayda sağlayacak sağlam bir sözleşme. Endişelenmeden imzalayın.”

Elinden alıp açarken, Orion'un uzun süren sessizliği altında rahatsızca kıpırdanıyorum; sanki bakışlarını bana dikmiş gibi. Acaba benden daha güzel olmamı mı bekliyordu?

Bunu umursamayarak doğruldum. Bir yabancıнын fikri kimin umurunda?

Sonra, o yabancı yakında kocam olacağı için içimde kabaran histerik kahkahayı yuttum.

Rafael'e kaşlarımı çatarak baktım. “Kusura bakma ama kuzeninle yasal olarak evlenene kadar, sadece onun çıkarlarını temsil ediyorsun. Bu da onun için mantıklı ve faydalı olduğu anlamına geliyor. Benim için de aynı şey geçerli mi bilmiyorum.”

“Ah, düşünme tarzınızı çok beğendim, müstakbel baldızım.” Bu geniş ofisin sağ köşesindeki bara doğru gidiyor; ofis oldukça sade görünüyor. Mutlaka banyoya açılan bir tuvalet de olmalı.

Ve tabii ki, otuz beşinci kattan Boston'ın muhteşem manzarası. Onun yerinde olsam, çalışamaz ve sürekli o manzaraya bakardım.

Güneşli havada bile şehrin güzelliği gözden kaçmaz ve yoğun trafikteki binlerce araç, keşfetme isteğiyle birlikte bir aciliyet ve kaos duygusu yaratır.

Başka bir şehre veya eyalete asla taşınmayacağımın sebeplerinden biri de bu. Boston tüm kalbimi ele geçirdi.

Rafael kendine biraz su doldurdu, bardaktan iştahla bir yudum aldı ve sordu: "Bir şey içmek ister misiniz?"

"Şimdi de garson mu oldun Rafael? Bir şey istiyorsa Elizabeth getirir. Şu suyunu iç artık," diye çıkıştı Orion ve adamın dudakları, sanki tüm durumdan eğleniyormuş gibi seğirdi. "Evrakları okumak için yaklaşık beş dakikan var. Hakim geldiğinde, hiç vakit kaybetmeden evleneceğiz, yoksa anlaşma bozulacak."

Onun sert çıkışıyla neredeyse yerimden sıçradım ve geri çekilerek, sebepsiz yere bana tam bir pislik gibi davranan adama kaşlarımı çattım. Sanki bu evlilik teklifini ben yapmışım gibi, eğer beni çok sıradan buluyorsa, kendine başka bir gelin bulmalı.

Bütün bu şirketleri satın alarak böyle bir imparatorluk kurmasına şaşmamalı. Etrafındaki herkesi yok etmek için kalpsiz olmak gerekir.

Güçlü erkeklerle başa çıkmak için en iyi stratejinin bu olduğunu öğrendiğim için, ağzımı kapalı tutuyorum.

Sessizlik asla yanlış yorumlanamaz veya aleyhinize kullanılamaz ve bu, şımarık ve sürekli şikayet eden bir çocukla büyüdüğünüzde çok işinize yarar.

Sözleşmeyi önce şöyle bir gözden geçirdiğimde, babamın daha önce öfkeli mesajında bana bahsettiği maddelerin çoğunu buldum.

Evlilik bir yıl sürecekti ve tüm dünya bunu biliyordu. Eğer gazeteciler soru sorarsa, bunun bir aşk evliliği olduğunu ve kimsenin kocama olan bağlılığımdan şüphe duymaması gerektiğini söylemeliyim.

Ancak, yedinci maddeye geldiğimde gözlerim Orion'unkilerle kesişti; o masasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, tüm dikkati bendeydi ve midem alt üst oldu. "Malikanenizde mi yaşayacağız? Neden? Ayrı hayatlar yaşayacağımızı sanıyordum." Söylentilere göre, şehirden uzakta eski bir kalede yaşıyormuş. Merhum babasının aksine hiç parti vermediği için son on sekiz yıldır kimse oraya gitmemiş. "Yönetmem gereken bir işim var."

"Başarısız olan o kütüphaneye işletme demek, bu kelimeye hakarettir."

Onun küçümseyici tonu, işime hiç saygı duymadığını ima ettiğinde öfke beni sarıyor ve kendimi durduramadan patlıyorum: "Eğer hepimiz babalarımızın izinden gidip, zor durumdaki işletmeleri ezmek için doğmuş birer şirket avcısı değilsek, özür dilerim."

Bu sözler üzerine gözleri karardı ve masayı daha sıkı kavradığını gördüm, ancak sesi her zamanki gibi soğuk ve sakın kaldı. "Evet, yazık. Belki de bu alaycı tavrını ailenle kullansaydın, bu duruma düşmezdin." Bu adam! "Ayrı evlerde yaşayan kaç tane sevgi dolu evli çift tanıyorsun?" Konu değişikliği neredeyse başımı döndürdü, ama beni tekrar konuya getirdi. "Bu pazarlık konusu olmayan bir madde." İç çekti. "Malikanem çok büyük ve çoğu gün birbirimizi bile görmeyiz."

Bu ihtimal karşısında çok heyecanlı görünüyor ve rahatlamam gerekirken, bana bu kadar az ilgi duyması beni üzüyor. O kadar saçma ki, başımı sallayıp sözleşmeyi okumaya devam ediyorum. "Onuncu madde. Bu evlilik süresince kimseyle çıkmama izin verilmiyor." Masanın avucunun altında çatlayacak gibi olduğunu görünce Orion'a bakıyorum, Rafael ise içeceğinden bir yudum daha almadan önce kıkırdıyor.

Bunun neresi komik?

"Benimle evliyken başka erkeklerle mi çıkmak istiyorsun?" Bu soruyu soruş biçiminden, böyle bir fikri aklından bile geçirmekte zorlandığı ve sözlerinin sert bir tonda çıktığı anlaşıyor.

Ne kadar da kaba bir adam. Kimsenin beni isteyebileceğini hayal bile edemiyor mu?

"Hayır. Yani... hayır." Elini biraz gevşettiğini fark ediyorum, ama sonraki sorumu sorduğumda parmak boğumları tekrar masanın etrafında kasılıyor. "Sözleşmede özel hayatınızdan bahsedilmiyor. Benimle evliyken başka kadınlarla çıkıyor olacak mısınız?"

"Kadınlarla çıkmıyorum."

"Ah."

Erkeklerden hoşlandığını mı kastediyor? Bu, tüm bu durumu açıklayabilir...

"Onlarla cinsel ilişkiye giriyorum."

Yanaklarım o kadar çok yanıyor ki kıpkırmızı olmuş olmalı ve damarlarımda alışılmadık bir öfke dolaşıyor çünkü onun bunu söylemesi içimde bir şeyleri tırmalıyor ve varlığından bile haberdar olmadığım yeşil canavarı uyandırıyor.

Bu kıskançlık mı? Daha birkaç dakika önce tanıştığım bir adama karşı böyle hissettiğime inanamıyorum ve belki de sandığımdan daha yanılgılı ve aptalım. "Peki, her iki durumda da, benimle evliyken başka kadınlarla cinsel ilişkiye girmeye devam eder miydin?"

Göz göze geldik ve dolgun dudakları, yırtıcı bakışlarına yansımayan bir gülümsemeye kıvrıldı. "Neden? Beni paylaşmak istemiyor musun?"

Başka bir kadının onun yara izlerine dokunması fikri beni çok kızdırsa da, bu duruma yine de sinirleniyorum. "Umurumda değil! Sadece dikkatli olmanızı istiyorum. Sözleşmeli evlilik olsun ya da olmasın, bana saygısızlık yapılmasını ve herkesin kocamın beni aldattığını düşünmesini istemiyorum."

"Anladım. Yani, gizli tuttuğum sürece başka kadınlarla birlikte olabilirim ve sen de bunu sorun etmezsin, öyle mi?"

"Bu kadar kaba olmak zorunda mısınız?"

"Bu kadar uslu olmak zorunda mısın?"

Tavrı beni o kadar sinirlendiriyor ki, hâlâ suyunu içen ve bizi sanki eğlenceymişiz gibi izleyen Rafael'e dönüyorum. "Fikrimi değiştirdim. Evli olduğumuz sürece hiçbirimizin başkalarıyla birlikte olmamasını istiyorum." Neredeyse kelimeyi kekeleyerek söylesem de, bunu yüksek sesle söylüyorum ve bu çok özgürleştirici. Tüm bu görgü kuralları dersleri umurumda değil.

Orion'un itiraz edeceğini bekliyordum, ama o omuz silkti -hem de çok sert bir şekilde- ve "Pekala" dedi.

Tamam mı? Aldığım tek tepki bu mu? Tartışacağını sanıyordum, ama sanki hiç umurunda değilmiş gibi pes etti.

Rafael, platin kol saatine bakarak, "Bunu sözleşmeye yazmamıza gerek yok aslında. Ondan sonraki madde zaten her iki tarafın da evlilik yeminlerine saygı duyacağını ve buna göre davranacağını söylüyor," diye ekliyor. "Tahminime göre, hakimın gelmesine bir dakika daha var. Başka bir şey var mı, yoksa imzalamaya hazır mısınız?"

Tekrar gözden geçirdim, sonra son derece standart olan evlilik sözleşmesine geçtim ve son maddede durakladım. "Evlilik bittiğinde on milyon dolar alacağım yazıyor. Neden?" Babam bunu bana hiç söylememişti. Bu evlilik, aile şirketini kurtarmak için onlara zaman kazandırmak amacıyla yapılmıştı.

On milyon dolar mı? Daha önce hiç bu kadar paraya erişimim olmamıştı.

Orion masadan kalktı ve takım elbisesinin cebinden bir kalem çıkardı. "Çünkü bedava emeğe inanmıyorum." Bu söz üzerine kaşlarım çatıldı ve yaklaştığında nefesim kesildi; erkeksi kokusu beni bir anda sardı ve duyularımı daha da karıştırdı. "İşi senin yapıp tüm faydaları ailenin

toplaması haksızlık gibi görünüyor." Kalemı bana uzattı. "İmzala Diana, ve evlenelim." Kalemı ondan alırken sesi birkaç oktav alçaldı, hala gözlerine bakıyordum ve o anda tüm dünyanın yok olduğunu hissettim.

Eğer onunla tanıştıktan on dakika sonra tam bir aptal olduğumu anlarsam, bu adamla evli kaldığım koca bir yılı nasıl atlatırım ki?

Gözlerimi ondan ayırarak hızla iki sözleşmeyi de imzaladım ve o da sözleşmeleri elimden kapıp, birkaç metre ötemizde duran Rafael'e elini uzattı.

Kapı çalınca ve hakim içeri girince, adam ellerini sıkıca kavradı. "Bu şartlar altında görüşmeyi bırakmalıyız Rafael," diye homurdandı yaşlı adam avukata, sonra da bize sıırttı. Yüzündeki kırışıklıklar derinleştı ve elını grı sakalının üzerinden geçirdi. "Sanırım gelin ve damat sizsiniz? Ama tören bitmeden öpüşmek yok. Şanslısınız ki aşka bayılıyorum, yoksa ikinizi de bu kadar kısa sürede evlendirmeyi reddederdim." Parmağını bize doğru salladı ve ben de aramıza mesafe koymaya hazırlanarak geriye yaslandım, ama Orion avucumu yakaladı, nazikçe ağzına götürdü ve kelebek gibi bir öpücük kondurdu, bu da vücudumda sıcak bir kızarıklık dalgasına neden oldu.

"Ne diyebilirim ki, Hakim Bey? Gelinime takıntılıyım ve onu hapse atmayı dört gözle bekliyorum." Boğuk sesi vücudumda bir titremeye neden oldu ve bir an için sözlerine neredeyse inandım. "Hadi yapalım şunu."

Ancak bunların hepsi kocaman bir yalan.

Kalbimle bir zırh örmeli ve çok yakında evleneceğim kişiye karşı asla hiçbir duygu beslememeliyim çünkü bu bir aşk romanı değil.

Bir parça sevgiyle canavar prense dönüşmeyecek ve bu tür yanılsamalar beni ancak mahvederdi.

İş anlaşması.

Bu sözleri beynime iyice kazıyacağım ve kafamı karıştıran duygularımı görmezden geleceğim çünkü fiziksel tepkilerin hiçbir anlamı yok.

Bugün Orion Wright ile evleneceğim ve her şey yolunda giderse, on milyon dolarla buradan ayrılacağım.

Bu para, büyükannemi ve beni babamın emirlerini yerine getirmek zorunda kalmaktan kurtaracaktı.

Ama nedense bu düşünce içimi rahatlatmıyor.

Orion'la evlenmek tüm irademi sınavacak; ve eğer bir konuda başarısızsam, o da bu olsa gerek.

Güçlü erkeklere karşı kazanmak demek.

BEŞİNCİ BÖLÜM

---

*"Derler ki, tüm kalelerin kendine özgü bir tarihi vardır."
Sonuçta, bunlar sadece kitaplarda okuyabileceğimiz bir dönemde inşa
edildiler.*

Hariç...

*Bazıları o kadar soğuk ve karanlık ki, geriye sizi tamamen yutmakla tehdit
eden yalnızlık ve sefaletten başka bir şey kalmıyor.*

Peki, bu talihsiz kaderden kurtulmanın tek yolu ne?

Ondan olabildiğince uzağa koşun.

Çünkü kalelerin bile sizi ezmek isteyebilecek ruhları vardır."

Diana

Diana

Boş otoyolda ilerlerken yağmur arabanın tavanına vuruyordu ve sağanak yağmurdan dolayı neredeyse hiçbir şey göremiyordum. "Hava rahat mı hanımefendi?" diye sordu şoför Timothy ve dikiz aynasında yansımasını gördüm. "Dışarısı biraz soğuk, ihtiyacınız olursa yanınızda bir battaniye var. Beş dakika içinde hedefimize ulaşmış olmalıyız." Neşeli tonuna rağmen, ifadesinde hiçbir bozulma yoktu. Adam altmışlı yaşlarında, gri sakallı, kıvrırcık saçlı ve yüzünü bozan çeşitli kırışıklıkları olan biriydi. "Matilda sizi bekliyor zaten."

"Matilda?"

"Evet. Konağın işleriyle o ilgileniyor. Hepimiz onun yönetimi altındayız diyebiliriz." Parmaklarını bıyıklarının arasından geçirdi. "Konağın düzenli

işlemesini sağlayan çok katı kuralları var.” Omzunun üzerinden baktı.
“Kaosu hiç sevmez ve dağınıklığa tahammülü yoktur.”

Matilda tam bir baş belası gibi geliyor kulağa, ama son bir buçuk saattir duygularım karmakarışık olduğu için bunu kendime saklıyorum.

Rafael'in birkaç fotoğraf çekip, haberi daha hızlı yaymak için bunları birkaç büyük magazin gazetesine göndereceğini söylediği kısa törenimizin ardından, evlilik cüzdanımızı aldık. Orion, hiç gülümsemese de iyi bir kadın olan Elizabeth'i çağırdı. Bir anda, beni Wright ailesinin malikanesine götürmek için bir şoför ayarladı.

İki parçalı takım elbiseli kadın elinde beyaz bir zarfla içeri girer ve zarfı hakime verir. Hakim ceketini düzeltir ve şaşkınlıkla kaşlarını çatar. "Bize bu kadar kısa sürede yardım ettiğiniz için teşekkürüm bu." Zarfı alır, içine bakar ve başını sallar. "Balık tutmaktan hoşlandığınızı duydum."

"Evet, ama bu çok fazla." Zarfı hafifçe vuruyor. "En sevdiğim hobilerime dalmak için pahalı bir tatil köyüne ihtiyacım yok."

"Eşiniz bunu beğenebilir. Balık tutmak onun en sevdiği aktivite değil, değil mi? Bu şekilde, ikiniz de tartışmadan küçük bir tatilin tadını çıkarabilirsiniz."

Hakim gülümsedi ve başını salladı. "Buna itiraz etmek zor. O halde bu hediyeği kabul ediyorum. Mutlu bir evlilik hayatı diliyorum ve vaftiz törenine davet edilmeyi bekliyorum." Yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı ki dilini şıklattı. "Endişelenmenize gerek yok canım. Çocuk istemiyorsanız, o da sorun değil. Sadece şaka yapıyorum."

Rafael elini hakimin omzuna koyup kapıyı işaret etti. "Sizi dışarıya kadar uğurlayayım." Bana selam verdi. "Ailemize hoş geldin Diana. Burası çılgın ve berbat bir yer, ama belki de hoşuna gider."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtararak, "Teşekkürler," diye mırıldandım. Kuzenler uzun uzun birbirlerine baktıktan sonra Rafael ve hakim ofisten çıktılar.

"Elizabeth, lütfen Timothy'yi ara. Diana'yı eve o götürecektir." Elizabeth hiç duraksamadan tabletine bir şeyler yazdı. "Ayrıca, eşyalarını taşıyacak nakliyecilerle de görüşmemiz gerekiyor."

Verilen emir karşısında o kadar şaşkına döndüm ki tepki vermem biraz zaman aldı. "Eşyalarımı kimsenin karıştırmamasını istemiyorum. Neden şimdi eve dönüp taşımacılar geldiğinde sizinle görüşemiyorum?" Ev sahibim her saat başı kapımı çalıp ödenmemiş taksitleri hatırlatsa bile, kendi evimde

huzur bulmayı tercih ediyorum. Babam anlaşmamızın bir parçası olarak bunu karşılayacağına söz vermişti.

“Sen benim karımsın Diana ve benim evimde yaşayacaksın. Taşınma ekibi geldiğinde orada olmak istiyorsan, buyur. Karım olduğun sürece, benim yattığım yerde uyuyacaksın. Anlaşıldı mı?”

“Ev sahibime birkaç aylık kira ödemem gerekiyor. Parayı bugün istiyor, yoksa eşyalarımı atacak.” Bu utanç verici itiraftan kaçınmak için yerin yarılarak beni yutmasını dilerdim, çünkü bu adamın para sıkıntısının ne demek olduğunu muhtemelen hiç bilmiyor. “Yani yapmam gerekiyor—”

“Elizabeth.”

“İşlem tamamdır efendim.”

Yeşil gözleri, nedense ellerime değdiğinde karardı ve ben de hemen ellerimi arkama sakladım, acaba tırnaklarımın ojeli olmamasından mı yargılıyor diye düşündüm. Tırnaklarıma renk sürmeye vaktim olmamıştı ama muhtemelen daha özenli manikürlere alışkındır. “Her şeyi ben halledeceğim, yarın da eşyalarını alabilirsin. Konu kapanmıştır. Zaten bu gereksiz konuşmayla yeterince zaman kaybettim.”

Tartışmaya bile girmedim, çünkü dokunuşlarına ve sözlerine verdiğim tepki, oradan hızla uzaklaşmam ve ilk fırsatta ondan kurtulmam için yeterince büyük bir kargaşaya yol açmıştı.

“Evde çok sayıda çalışanınız var mı?”

Sert tavrına rağmen Timothy son derece konuşkan. “Evet. Çoğumuz Orion’un rahmetli annesi Bayan Angelica tarafından işe alındık. O çok güzel bir insandı.” Sözlerinde hüznün izleri duyuyorum ve bu beni rahatsız ediyor. “Ancak, yeni hizmetçiler ve bahçıvanlar işe aldık. Ailelerimiz nesillerdir Wright ailesi için çalışıyor, bu yüzden evlerimizi onların arazisine inşa ettirdik.” Bana göz kırptıyor ve ben de ona zoraki bir gülümseme veriyorum. “Hepimiz çok yakınız. Merak etmeyin hanımefendi. Asla yalnız hissetmeyeceksiniz. Bizim işimiz hayatınızı kolaylaştırmak.”

Sağ.

Ben de çalışanlarla birlikte büyüdüm ve size yaklaşmamaya özen gösterecekler de her zaman arka planda pusuda bekliyorlar ve duvarların da kulakları olduğunu öğreniyorsunuz. Bir bakıma satranç oyunu gibi çünkü ittifakları onlara nasıl davrandığınıza bağlı ve bu ittifaklardan bazıları faydalı, bazıları ise zararlı olabilir. Eğer içlerinden birini kızdırırsanız, hayatınızı çekilmez hale getirebilirler.

Şimdiye kadar edindiğim bilgilere bakılırsa, Orion'un annesini gerçekten çok seviyorlardı ve bu sadakat ona da geçmişti; yani onun için beni gözetim altında tutacaklardı.

Yalnız olmayacağım ama Timothy ne derse desin, yine de yalnız hissedeceğim.

Yorum yapmamaya karar verdiğim bir diğer konu.

“Bunu duyduğuma sevindim,” diye yanıtlıyorum, tam o sırada çantamdaki telefonum titriyor. Telefonu kapıp çıkarıyorum, ekranda babamın adını görünce içimden homurdanıyorum.

Onunla evlendin mi?

Neden telefonunuza cevap vermiyorsunuz?

Son anda vazgeçtiysen, seni asla affetmeyeceğim Diana.

Bu mesajları gördüğünüzde beni arayın ve bundan sonra daha iyi bir davranış sergilemenizi bekliyorum.

Gerçekten de onun beklentilerini umursadığımı mı düşünüyor?

Babam isterse gidip yürüyüşe çıksın, umurumda değil.

Sürücü "Buradayız" diye seslenirken araba aniden durdu. Ön camda hızla çalışan silecekler arasından demir kapılar ve yağmurluk giymiş birkaç güvenlik görevlisi gördüm. İçlerinden biri ısıklık çaldı ve ardından gelen tiz bir sesle kapılar açılırken hepsi geri çekildi. Timothy içeri koştu ve yerden parlıyormuş gibi görünen sayısız lambanın aydınlattığı dar asfalt yola çıktı.

Camı indirip burnuma vuran yağmuru umursamadan kapıya yaslandım ve karşıma açılan çevreyi incelemeye başladım.

Düzgünce biçilmiş, parıldayan çimenler, geniş arazinin üzerini kaplıyor; arazinin dört bir yanına dağılmış sayısız gül çalısı, havada süzülen çiçek kokusu burnumu gıcıklıyor. Hepsi o kadar canlı bir şekilde çiçek açmış ki neredeyse gerçek dışı görünüyorlar. Onları kesmek bir suç olmalı.

Bu muhteşem bahçe, sanki sadece güller için var olmuş gibi, gökyüzünü sarsan ve kasvetli bir hava yaratan gök gürültüsüne rağmen, adeta büyülü bir his uyandırıyor ve bu durum, bahçenin cazibesini daha da artırıyor.

Arazinin içine doğru ilerledikçe, uzaktan antik Yunan tanrı ve tanrıçalarını kıyafetleriyle tasvir eden birkaç mermer heykel göze çarpıyor.

Ortadaki, kırmızı güllerle çevrili olan heykel benim için en dikkat çekici olanıydı; elinde yay tutan ve rüzgar saçlarını geriye savururken oku dümdüz ileriye doğru nişan alan vahşi bir tanrıça. Heykeltıraş yüz hatlarını o kadar

iyi işlemiş ki, sanki içeri giren herkese bir uyarı gönderiyormuş gibi, mülkü koruduğunu hissedebiliyorum.

Artemis.

Avın, vahşi doğanın, vahşi hayvanların, ayın ve doğumun tanrıçası. Bunu hak edenleri şiddetle korur, ancak kendisine karşı gelenleri kolayca yok edebilir.

O, Zeus'un çok sevdiği kızı ve babasından onu asla kimseyle evlendirmemesini istemişti. Ve ben onun hakkında tüm bu gerçekleri bilmemin tek sebebi ne mi?

Annem Yunan mitolojisine takıntılıydı, konuyla ilgili kitapları saklıyor ve bulabildiği tüm bilgileri topluyordu. Adımı da bu yüzden aldım.

Bana Artemis adını verdi çünkü Diana, tanrıçanın Roma'daki adıydı. Bu isimle babamın sevgisini kazanacağımı umuyordu. Onun bu yanılgılarını asla anlayamadım, çünkü kendisi lüks bir eskort olarak çalışırken tanışmış ve evli, kendisine hiç değer vermeyen bir adama aşık olmuştu.

“Gülümse canım,” diyor annem saçımı örmeyi bitirip mor elbisemin üzerinde parmaklarını gezdirirken, iç çekerek. “Ne kadar güzelsin. Eminim beğenecektir.” Aynadaki yansımamıza işaret ediyor. “Elbiselerimizdeki kurdeleler bile aynı.” Kalça kemiğine dokunuyor. “Bugün parka gideceğiz ve bütün günü babanla geçireceğiz. Bundan mutlu musun canım?” Kalbim sıkışsa da başımı sallıyorum, çünkü babam bizimle vakit geçirmekten asla mutlu olmuyor.

Genellikle anneme bağırır; onu iter ve beni görmezden gelir. Nadiren de olsa, onlar tartışmaya devam ederken ben de güvenlik görevlileriyle dondurma yeme fırsatı bulurum.

“Baban seni çok seviyor, Diana.” Annem arkamdan bana sarılıyor ve bir an için, benimkiler kadar mavi gözlerinde hüznü görüyorum ve bana olan tutuşu sıkılaşıyor. “Seni seviyor. Sadece nasıl göstereceğini bilmiyor. Sen onun kızıydın. Bunu asla unutma.” Yanağımdan öpüyor. “Asla benim berbat hayatımı yaşamayacaksın. Bunun için elimden geleni yapacağım.”

Yanağımdan süzülen gözyaşını hızla siliyorum ve alt dudağımın içini ısııyorum, o anılara geri dönmeyi reddediyorum çünkü çocukluk anılarım beni boş bırakıyor.

Annemin tek günahı, kendisinden nefret eden bir adama aşık olmasıydı ve bu da sonuçta onun ölümüne yol açtı.

Önümdeki yola odaklandığımda, daha da fazla gül yetiştirmeleri gereken nişler ve seralar görüyorum; bahçenin her tarafındaki ışıklar ise

gece yarısı kaybolmadan bahçede gezintiye çıkmayı mümkün kılıyor.

“Angelica gülleri çok severdi. En sevdiği çiçeklerdi, bu yüzden ölümünden sonra Orion bahçeyi değiştirdi. Yoksa bu kadar gül yetiştiremezdik.” Oğlunun sevgisinin bu hüznü tezahürü karşısında kalbim acıyla doluyor. İnsan, parası olduğunda istediğini satın alabileceğini söyler, ama böyle bir düşünceyi işin içine katmak... Annesini çok genç yaşta kaybeden içimdeki çocuk onun acısıyla bağlantı kuruyor. “Çok güzeller ve alerjilerime çok iyi geliyorlar.” Kıkırdıyor ve göğsüne vuruyor. “Onları görmek kalbimi ısıtıyor çünkü bu onun hayaliydi.”

"Hayattayken onları yetiştiremedi mi?"

Dudaklarını büküp başını salladı ve sağa döndü. İşte o zaman, güllerin duvarlardan yukarı doğru tırmandığı tuğla yapının üzerine yatay olarak uzanan üç katlı bir kale gördüm.

Renkli camlı pencerelerine ve devasa mermer köpek heykelleriyle korunan büyük çift kanatlı kapılarına bakılırsa, yaklaşık yirmi odası olmalı.

Özetle, etrafımdaki her şey güç ve kudret kokuyor ve mimarisinden de tahmin edebileceğim kadarıyla 19. yüzyılda tasarlanmış olmalı.

Orion'un kraliyet ailesinden geldiğini düşünebilirsiniz. Babasının annesiyle tanıştığında parasız bir öğrenci olduğu herkesçe bilinen bir gerçek. Evlendiklerinde ikisinin de çok genç olmasının sebeplerinden biri de bu. Servetini sıfırdan yarattığı açıkça belli, ama böyle bir şatoyu nasıl satın aldı?

Bu tarz mimari yapılar genellikle nesiller boyu ailelerde kalır ve kimsenin aile mirasını satacağını hayal edemiyorum. Her açıdan, ticari açıdan da aptalca bir karar; çünkü burayı müzeye veya başka bir şeye dönüştürseler çok daha fazla para kazanırlardı.

"Bay Walker buna izin vermedi."

Arabayı evin girişine çıkan mermer merdivenlerin yanına park ederken soruma cevap verdiğini anlamam biraz zaman aldı. "Bay Walker kim?"

"Orion'un babası."

Bunu duyunca gözlerimi kırıştırdım. "O Bay Wright değil miydi?"

Direksiyonu sıkıca kavrayıp homurdanarak, "Hayır. Angelica'nın soyadını, bununla ne kadar daha ileriye gidebileceğini fark edince aldı." dedi. Bir an duraksadı. "Zengin mirasçıyla evlenmek ona yetmemiş gibi."

Demek Rafael'in babası Orion'un annesinin kuzeniymiş? Bu kesinlikle onların muazzam servetlerini açıklıyor.

"Angelica önce ölmeseydi, onun ölümü bir kutlama olabilirdi."

Bu oldukça rahatsız edici aile öyküsünün üzerinde duracak vaktim yok, çünkü bir insanın şoförünün, arabanın kapısı açılır açılmaz gökyüzünü sarsan gök gürültüsünün ardından ölümüne sevinmesi için nasıl bir insan olması gerekir ki? Ön kapının yanında, baştan aşağı siyah giyinmiş ve saçları sıkıca toplanmış yaşlı bir kadın duruyor, yüzünde kasvetli bir ifadeyle bizi izliyor.

“Eve hoş geldiniz, Bayan Wright.” Yağmur altında baştan aşağı ıslanmış halde şemsiye tutan yaşlı adama şaşkınlıkla baktım. “Size yardımcı olayım.” Eldivenli elini bana uzattı ve işte o zaman uşak kıyafetinin uzun siyah bir ceket, gri pantolon ve ona uygun deri ayakkabılardan oluştuğunu fark ettim.

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim, "Merhaba," diye karşılık verdim ve arabadan inerken elimi onun eline koyup Timothy'ye el salladım. "Beni getirdiğin için teşekkür ederim."

"Her zaman hizmetinizdeyim, hanımefendi."

“Lütfen bana Diana deyin.” En son isteyeceğim şey, tüm büyüklerin bana 'hanımefendi' diye hitap etmesi. Büyükanнем bunu yapsaydı boğazımı kırırdı.

Ailemizde, çalışanlarımıza değer veren ve kardeşim sürekli öfke nöbetleri geçirip, katı olanların işten çıkarılmasını istediğinde bile saygısızlığa asla izin vermeyen tek kişi oydu.

Ve onun yaptığı saçmalıklara göz yummayan herkese katı diye hitap etti.

"Benim adım Leon." Yanımda oturan, o da altmışlı yaşlarında olmalı, eve doğru ilerlerken kendini tanıttı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana bildirin. Tek yapmanız gereken zili çalmak."

"Bir şey hatırlatıyor mu?" Bu da ne demek?

"Evet. Her odada bizi çağırmak için çalabileceğiniz bir zil var."

"Evet, bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

Görünüşe göre, benim ailemin zenginlik düzeyi ile Wright ailesinin servet düzeyi arasında bir fark var.

Kapılara ulaştık ve Leon şemsiyeyi kapatıp üzerimizdeki suyu silkeledi, biz de kadınla birbirimize bakakaldık. Matilda sonunda konuştu, sesi o kadar boş ve homurdanıyordu ki sanki doğrudan yeraltı dünyasından geliyordu. "Hoş geldiniz, Bayan Wright."

“Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum. Lütfen bana Diana diye seslenin.”

Bakışlarında bir soğukluk belirdi. "Siz Bay Wright'ın eşisiniz ve size unvanınızla hitap edilecek. Samimiyete izin vermiyoruz."

Tamam aşkım.

"Sizi odanıza kadar götüreceğim. Bay Wright bana sizin sol kanatta, kendisinin ise sağ kanatta kalacağını söyledi. Sakın oraya girmeyin. O mahremiyetine önem veriyor ve kuralları çiğnemeye izin vermiyoruz."

Ah, bu kadınla bir yıl birlikte yaşamak bambaşka bir deneyim olacak.

"Sorun yok. Kanadını incelemekle ilgilenmiyorum." Hatta ondan olabildiğince uzak duracağım.

Eve girerken söylediklerimi görmezden geliyor. Altın rengi mermer beni karşılıyor ve çeşitli tabloların asılı olduğu koridordan merdivenlere doğru ilerlerken topuklarımın mermere çıkardığı ses yankılanıyor. Matilda'nın hızı başka hiçbir şeye bakmama izin vermiyor.

Hızla ikinci kata çıkan merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve o sola dönerek yaklaşık on odanın bulunduğu, hiç bitmeyen bir koridora giriyor. Üçüncü odaya girdiğimizde ellerini çırpıyor ve ışıklar anında yanıyor.

Geniş odaya, içinde çift kişilik bir yatak, beyaz bir kanepe, birkaç sandalye, bir gardirop ve ardına kadar açık olan balkon kapılarının yanında küçük bir masa bulunan odaya hayranlıkla bakıyorum. Beyaz perdeler, dışarıdan gelen sert rüzgar ve temiz hava ile farklı yönlerde doğru dalgalanıyor.

Her şeyi hesaba katarak...

Olabilecek en tatsız ve buz gibi.

Wright ailesinin renklere karşı bir düşmanlığı mı var? İç mekanlarının tamamı neden siyah beyaz?

"Banyo orada." Birkaç metre ötedeki siyah kapıyı işaret ediyor. "Tüm kıyafetleriniz yarın geleceği için, bu gece için ihtiyacınız olan her şeyi biz hazırladık. Akşam yemeği sekizde servis edilecek, bu yüzden dinlenmek için yeterli zamanınız var."

Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü ve ben sonunda kendime geldim. "Aç değilim. Uyuyacağım, sonra bir şeyler atıştıracağım."

Kapı eşliğinde duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktığında tüylerim diken diken oldu. "Akşam yemeği saat sekizde servis edilecek. Bunun için resmi kıyafetler giyiyoruz, bu yüzden lütfen sizin için hazırlanmış elbiselerden birini seçin."

Genel olarak kurallar koymak başka, istemediğim halde beni yemek yemeye zorlamak ya da burada uyguladığı tuhaf bir görgü kurallarına

uymaya zorlamak başka bir şey. "Sanmıyorum ki—"

"Bu konuda pazarlık yok." Kapıyı kapatıyor ama söylemediklerini açıkça duyabiliyorum.

Yoksa...

Bu da neyin nesi, bir kez daha?

Yüksek sesle homurdanarak yatağa çökerken, acaba Orion buradaki en akıllı başında kişi mi diye düşünüyorum. Bu harika değil mi?

Ancak, kocamı düşündüğüm anda nefesim kesiliyor çünkü bu, akşam yemeğini birlikte yemek zorunda kalacağımız anlamına geliyor.

Bütün akşam yemeğini, on dakika içinde bedenimi hem şaşırtmayı hem de uyandırmayı başaran bir adamla geçirdim; itiraf etmek ne kadar acınası olsa da.

"Ne işe bulaştın sen Diana?" diye kendi kendime mırıldanıp yüzümü kapattım, derin bir nefes verdim ve tüm tanrılara yardım etmeleri için dua ettim.

Çünkü sanırım lanetli kaleye girdim ve hiçbir büyüyü bozmak niyetinde değilim...

Umarım buradan sağ salım çıkabilirim.

Çünkü şu an kendimi düşman topraklarında kapana kısılmış bir av gibi hissediyorum.

Peki avcı gözünü avına diktiğinde av ne yapar?

O koşuyor.

ALTINCI BÖLÜM

"Orijinal Fransız masalında Canavar'ın Güzel'i hiç kaçırmamış olması bana her zaman ilginç gelmiştir."
Ona bir seçim hakkı verdi ve o da babasını kurtarmak için kendini feda etmeyi seçti.
Ve yine de gelecek nesiller boyunca, bu hikayeyi her türlü berbat ilişkiyi anlatmak için kullanacaklardı.
Ne kadar aptalca, değil mi?
Hiç kimseyi hiçbir şeye zorlamayan kişiyi suçlamak.
Hayat böyle işte.
Bu asla adil değil. Ve bu gerçeği ne kadar erken öğrenirsek o kadar iyi.
Ne kadar katlanması kolaylaşırsa o kadar kolaylaşır."
Orion

Orion

Mimar, kütüphanenin etrafına bakarken ve uzakta birkaç kitapla birlikte çatıdan bir şey düştüğünde yüzünü buruşturarak, "Bu çok fazla iş," dedi. "Doğrusu, Orion, şu anda burada olmanın bile güvenli olduğundan emin değilim." Arka cebinden bir sigara çıkarıp yaktı, nikotini içine çekti ve yüksek bir nefesle dumanı dışarı verdi. "Çizimlere ve altyapıya bakılırsa, bu bina çoktan yıkılmalıydı. Sahibinin bunu ona satmayı başarmasına şaşırdım. Herhangi bir meşru inceleme tüm bu sorunları gösterirdi." Eğilip yere vurdu ve parmak boğumlarının altında çıtırtı duyuldu. "Evet, burası devasa bir tehlike."

Damarlarımda öfke dolaşıyor, kanımı zehirliyor ve karımı böyle bir tehlikeye atan kim olursa olsun onu öldürmeyi arzulayan kükreyen canavarı içimde uyandırıyor. Burada başına neler gelmiş olabileceğini düşünmekten nefret ediyorum.

Bu lanet olası bina ne zaman pes etmeye karar verirse, hapsolmuş, üşümüş ve yalnız başına acı çekiyoruz...

Yumruklarımı sıktım ve sesimdeki öfkeyi zar zor bastırdım çünkü Eros bana hemen defolup gitmemi söylerdi. Sabırlı bir adam değil o. Ama alanında en iyilerin en iyisi. Eğer öyle olmasaydı, ondan hızlı bir iyilik istemezdim. "Bunu tamir edebilir misin?"

Ayağa kalkıp daha fazla duman üfleyerek sırtıttı. "Elbette. Çoğunu yıkıp yerine belli bir yapı inşa ederdim. Orijinal tasarımı koruyup mükemmel hale getirebiliriz."

"Öyleyse öyle yapacağız. Para ve zaman sorun değil."

Evlendiğimiz an onu eve gönderdim çünkü onun yanında nefes almakta zorlanıyordum. Sahip olma arzularım beni onu yakalayıp bir yere kilitlemeye, böylece vücudunun bana nasıl tepki vereceğini keşfetmeye itiyordu.

Sadece ben.

Ama hayal kırıklığım ve cinsel isteğim engellenemiyordu, bu yüzden enerjimi başka bir şeye yönlendirebilirdim; işte o zaman planımı devreye soktum. Bu kısa saatler içinde karımın çok sevdiği yeri görmek istediğimi keşfettim, çünkü evet, kesinlikle görmek istiyordum.

Ona karşı aşırı sahipleniciyim ve bu ne kadar gülünç görünse de itiraf etmeliyim.

Eros bakışlarını bedenimde gezdirdi. "Bütün bunları yapmak istiyorsan karını gerçekten çok seviyor olmalısın." Parmağını havada daire şeklinde salladı. "Onun için. Bu arada, düğününüz için tebrikler."

"Eşimin güvenliği her şeyden önce gelir." Bütün erkeklerin duyabileceği ve onun dokunulmaz olduğunu bileceği bir ortamda ona neden eşim diye hitap etmeyi sevdiğimi açıklamak istemiyorum. Bu bana o kadar güçlü bir tatmin duygusu veriyor ki, sadece bu duyguyla bile zevk alabiliyorum. Bu arada, "Senden bir iyilik istemem gerekiyor."

"Beni bu kadar erken yataktan kaldırmanın bir iyilik olduğunu sanmıştım."

İkimizin de yönetmesi gereken devasa imparatorluklarımız var. Aramızdaki tek fark, Eros'un sabahları çalışamaması ve genellikle

başyapıtlarını akşam dokuzdan sonra, dış dünyayı tamamen göz ardı ederek yaratmasıdır. Yokluğunda ise küçük kız kardeşi işlerin yönetimini üstleniyor.

"Düğün son dakikaya kaldığı için karımın parmağında doğru dürüst bir yüzük yok." Bu düğünün gerçek nedenlerini, Eros da dahil olmak üzere kimseye söylememeye karar verdim.

"Ona verebileceğiniz bir aile yadigarı yok mu?"

"Eşim, ona aldığım yüzüğü takacak." Sert ses tonum karşısında bakışlarında şaşkınlık belirdi, çünkü babamın ve büyükbabamın aldığı o saçma sapan yüzükleri takma fikri beni farklı bir tür çılgınlık sarmalına sürüklüyor. Bu yüzükler adeta avlanmalı, çünkü onları takan kadınların çoğu nadiren mutlu olmuştur. "Bir Price nişan yüzüğü istiyorum."

Price ailesinin mücevher evi, eşsiz ve enfes elmaslarıyla efsaneleşmiş olup, dünyanın en çok aranan mücevher evlerinden biridir. Onlardan birinin tasarladığı bir nişan yüzüğüne sahip olmak için belirli aşamalardan geçmeniz gerekir ve bu bile yeterli olmayabilir.

Aslında son derece titizler, belki de yüzük tasarladıkları çiftlerin ilişkilerinin genellikle on yıllarca sürmesinden kaynaklanıyor; bu yüzden yüzükleri neredeyse bağlılık kelimesiyle eş anlamlı hale geldi.

Ama aynı zamanda, fiyatı nedeniyle çok az kişi bunu karşılayabiliyor. Genellikle bunu yaptıklarında erkeklerin kadınlarına ne kadar düşkün olduklarını gösteriyorlar ve kimsenin aksini düşünmesini istemem.

Diana'nın ailesinden ve lise arkadaşlarından gördüğü tüm zorbalığa katlanmak zorunda kalması beni hâlâ çok sinirlendiriyor. Hepsini bulup cezalandırabilseydim, yapardım. Aslında, ne kadar da zekice bir fikir olurdu.

Eros beni tekrar o anki konuşmaya odaklıyor.

"Öyleyse al." Onu sertçe dürttüğümde dumandan öksürdü ve yana doğru sendeledi, kıkırdadı. "Hassas mıyız?"

"Florian Price bana 'defol git, çünkü karısıyla tatile çıkmış' dedi." Dün olsa, yıllardır hakkında çeşitli söylentiler duymuş olsam bile, onu sorgulardım.

En dikkat çekici olanı ise en yakın arkadaşının küçük kız kardeşine aşık olup onu hamile bırakmasıydı; bu durum, aynı zamanda karısının babası olan vaftiz babasını çok kızdırdı.

Bana sorarsanız berbat bir ilişki, ama herhalde onlar için işe yaramış. Karısının yanına yaklaşırsanız bile mutlaka bir yerlerde oluyor ve adamı

yargılayamam.

Diana'nın yanına kimsenin yaklaşmasını da istemiyorum ve bu takıntım hızlı ve sağlıklı görünse de umurumda değil.

Karım benimdir ve bunu tüm dünyaya mümkün olan her şekilde duyuracağım.

"Yani beni bağlantılarım için mi istiyorsun, öyle mi?" diye soruyor Eros dişlerinin arasından tıslayarak. "Ne kadar kötü bir dostsun."

"Biz arkadaş değiliz."

Beş yaşından beri birbirimizi tanıyoruz ve çocuklarını silah gibi kullanan ve onlara asla değer vermeyen babalarımıza duyduğumuz ortak nefret sayesinde birbirimize bağlandık.

Aile toplantıları ve tatiller, özel yatılı okullar ve hatta prestijli üniversiteler.

Annelerimizin cenazeleri.

Hayat boyunca birlikte ilerledik, her zaman birbirimizi gördük ama babalarımızın bize öğrettiği değerli ders sayesinde sırlarımızı asla birbirimize emanet etmedik.

Zayıf yönleriniz, en beklemediğiniz anda size karşı kullanılabilir ve kullanılacaktır.

Yani her zaman birbirimizin arkasını kolladık ve yangından sonra hastanede beni ziyaret eden ve bana yardım eden tek kişi oydu... ama birbirimize asla arkadaş demedik veya iyilik dışında bir şey istemedik.

"Ne dersen de, sevgilim. Sanırım bu gerçeği kabul etmeliyiz çünkü anlaşılan sen ve ben hayatta hiç arkadaş edinmemişiz."

"Bizim de ailelerimiz var ve ailelerden bahsetmişken... kayınbiraderinizle konuşun. Hemen şimdi."

"Eniştem Florian'dan on iki yaş küçük olabilir ama o da bir Price. O da sana 'defol git' diyebilir ve diyecektir de. Hem de yüzüne gülerek."

Evet, Kian Price sinirliliğiyle tanınıyor ve ortalığı karıştırırken çok komik oluyor, ben de onun bu yönünü takdir ediyordum.

Eros'a gelince, özellikle kız kardeşini kaçırdığı zaman, o kadar da iyi değildi; ama bu bambaşka bir konu.

"Sana 'defol git' demeyecek. Ya da daha iyisi... Mirabelle'i ara. Onun istediği her şeyi yapacak."

Eros'un yıllar önce o adamı öldürmemesinin sebeplerinden biri de buydu, gerçi öldürseydi de onu suçlamazdım. Adam tam bir psikopat ve bence onu kontrol altında tutan tek kişi Mirabelle.

Yani, onun için neredeyse tüm adayı yakacaktı, durum böyle.

"Düşününce... birkaç gün önce bir nişan yüzüğü üzerinde çalışıyordu. Onu en iyi başyapıtlarından biri olarak nitelendirmişti ve açık artırmayla satmayı planlıyordu."

"Eşim için uygun bir yüzük gibi görünüyor. Hemen ara onu."

Gözlerini devirdi. "Lütfen, sen de mi? Hepinizin 'karım' kelimesini bu kadar sık kullanmasından dolayı yakında bu kelimeye alerjim olacak." İçini çekti. "Onu arayacağım ve bedelini sen ödeyeceksin," diye uyardı ve dudaklarını, sanki bu tür uyarılar beni hiç etkilemiş gibi seğirdi.

"Para sorun değil. Bunu herkesten daha iyi biliyorsunuz."

İkimiz de sürekli en zengin bekarlar listesinin başındayız ve Eros nadiren, hatta hiç, toplantılara katılmıyor. Çoğu gün kadınları görmezden geliyor.

Doğrusu, onu hiç bir sevgilisiyle görmedim ve büyürken kadınlara hiç ilgi göstermedi. Ya da hiç kimseye, öyle diyeyim.

Onun seksle hiç ilgisi olmadığını varsaydım.

"Bunu yaparsam, ben de bir iyilik istiyorum."

En son bir iyilik istediğinde, benim adalarımın sınırında bulunan özel adalarından birinde Kian'ı bulmasını istemişti.

"Adımı koy."

"İstediklerimi elde etmek için belli bir aileyle iyi geçinmek zorundayım. Anne, iki küçük kızından birini bana satmakta ısrarcı. Bana sorarsanız, ikisini de seve seve bana verirdi. Servetime olan düşkünlüğü işte bu kadar belirgin." İkimiz de sırtıyoruz çünkü bazı anneler anneliği hak etmiyor ve sadece para işaretlerini görüyor, kızlarının mutluluğunu umursamıyorlar.

"Soyadınız nedir?"

Gök gürültüsü gökyüzünü bir kez daha sarsarken dudakları inceliyor ve yağmur tavandaki küçük çatlaklardan içeri sızarak kitapların ve mobilyaların üzerine damlıyor.

Diana tüm bunlara katlanmak zorunda mıydı?

Karım için ne kadar tehlikeli olduğunu düşününce, yapıyı kendi ellerimle yıkmadan önce buradan bir an önce defolup gitsem iyi olur.

"Williams."

Kaşlarımı çattım, kollarımı kavuşturdum ve sırtımı raflardan birine yaslayarak onu inceledim. "Williams, yani annenizin onkoloğu olan Doktor Williams?"

Eros'un babasına göre, alanında en iyilerden biriydi; ancak annesi onun tarafından tedavi edilmeye başlandığı anda durumu kötüleşti ve acı içinde öldü.

O her zaman doktoru suçladı ve babasının annesini en doğal yolla öldürmesi için ona para ödediğine inandı, ama hiçbir zaman kanıtı olmadı. Ben de bu fikirden vazgeçtiğini sanıyordum.

Görünüşe göre, saldırmak için mükemmel anı bekliyordu.

"Tek ve eşsiz."

Ona nasıl yardımcı olabileceğimi anlayamıyorum ama yine de soruyorum: "Ne tür bir iyilik istiyorsun?"

"En büyük kızı, eşinizin en yakın arkadaşıdır. Adı Psyche."

İsmi bana tanıdık geldi ve fotoğrafına bakarken onunla ilgili bir haber okuduğumu hatırlıyorum. "Tehlikeli bir düşme sonucu bacağına bir sorun var."

"Ameliyatla çözülemeyecek bir şey yok, ama üvey annesi masraflarını karşılamayacak." Sesindeki gerginliği fark etmedim bile. "Her iki durumda da... annesinin servetinin tek varisi o ve babası onu seviyor."

Tartışılabilir. Çocuğunuzu seviyorsanız, kimsenin, hele de eşinizin, ona kötü davranmasına izin vermezsiniz.

"Hâlâ bu iyiliğin ne olduğunu anlayamıyorum."

"Sizden ricam şu: Psyche ile ilgili yardımınıza ihtiyacım olduğunda... eşinizi kızdıracak olsa bile, istediğimi yapacaksınız. Şimdi kabul edin, yoksa Kian'ı aramayacağım."

Doğrudum. "Hiçbir şeyin sözünü vermeyeceğim. Eğer saçma sapan bir şey yapmayı planlıyorsanız..."

"Hayır," diye tersledi, sigara izmaritini en yakın yüzeye sürerek, zaten atacağımız mobilyaları hiç umursamadan. "Ona fiziksel olarak zarar vermeyeceğim, ama gerekirse babasına karşı kullanmak istediğim bir silah o. Yöntemlerimiz her zaman hoş olmayabilir ve ikimiz de bunu biliyoruz. Eşiniz bu konuda sorun yaşayabilir ve bana destek olacağınıza söz vermelisiniz. Ve ben de size söz veriyorum ki, ne yaparsam yapayım Psyche için tehlikeli olmayacak veya onu hiçbir şeye zorlamayacağım."

Birkaç saniye birbirimizi süzdükten sonra nihayet elimi uzattım. "Anlaştık, ama eğer sözünden dönersen ya da Psyche bana ağlayarak gelirse, anlaşma iptal olur."

Çift hayat yaşayan, istismarcı bir babanın çocuğu olarak, bir kadının yardım ılığını asla görmezden gelmezdim.

“Anlaştık.” Telefonunu çıkarıp ekranda bir şeye basıyor, sonra da kulağına götürüyor. Bir saniye sonra, “Kian, tasarladığın yüzüğü hatırlıyor musun?” diyor. Detayları görüşmek üzere uzaklaşırken benim telefonum çalıyor.

Ekranda Matilda'nın adının yanıp söndüğünü görünce telefonu alıyorum. "Merhaba?"

"Bay Wright, size akşam yemeğinin bir saat içinde servis edileceğini bildirmek için arıyorum."

“Ne?” Duvardaki yamuk saate baktığımda saatin yedi olduğunu fark ediyorum. “Ne zamandan beri bana böyle şeylerden bahsediyorsun?” Uzun zamandır evde akşam yemeği yemedim ve malikaneye her geldiğimde ya uyuyakalmak ya da enerji toplamak için oluyor.

Mülkü ve tüm personeli hâlâ elimde tutmamın tek sebebi saygı. Onlar ben doğduğumdan beri ailem için çalışıyorlar ve Matilda bir zamanlar benim bakıcım olmuştu.

Kadın, hiçbir mantığı olmayan kurallar konusunda aşırı titiz olsa bile, ben onun bu kurallarını sorgulamıyorum.

"Bay Wright, artık evlisiniz ve kurallar gereği bu evde evli çiftler birlikte yemek yer."

Buraya gelip yüzüğü almama rağmen, karımı görmezden gelmeyi planlıyorum çünkü eğer onu evimde, benim yemeğimi yerken yüzüğümü takarken görürsem...

Evet, eğer o da isterse masadaki her şeyi fırlatıp onu orada hemen alabilirim.

Bu, yaklaşmakta olan bir felaket ve ben kendimi böyle bir işkenceye maruz bırakmayacağım çünkü buna dayanacak kadar güçlü değilim.

“Kuralları umursamıyorum Matilda. Gelmiyorum, o yüzden beni bekleme.”

"Bay Wright, yeni eşinizle akşam yemeğine geleceksiniz, yoksa Tanrı şahit olsun," diye neredeyse çılgılık atarak telefona söyledi, sonra da telefonu yüzüme kapattı.

Matilda'nın bu şekilde sinirlenmesi, bu akşam yemeğini gerçekten çok önemsediyini gösteriyor. Gerçi ben anne babamın hiç birlikte yemek yediğini hatırlamıyorum, ama zaten onlar da iyi bir örnek değiller çünkü babam evliliğine hiç saygı duymamıştı.

Matilda'yı iyi tanıdığım için bunu görmezden gelmedim. Sinirlendiğinde, öfkesini boşaltacağı hedefi seçme eğilimindedir. Eğer ben

ortaya çıkmazsam, öfkesini Diana'dan çıkaracak ve bu kabul edilemez.
Bu yüzden ölsem bile gidip karımla akşam yemeği yiyeceğim.
Umarım sonrasında onu yatağıma zincirlemek zorunda kalmam.

YEDİNCİ BÖLÜM

---

*“Çocukluğumuzun geçtiği evler en derin sırlarımızı saklıyor...”
Çünkü onlar bizim büyüdüğümüzü gördüler ve bu nedenle hayatlarımızın
şahitleridirler.*

Peki hangi insan travma yaşamadan büyür ki?

Bu yüzden dikkatli olmalıyız...

Çünkü biraz araştırma yapılırsa, insanlar en büyük acımızı keşfedebilirler.”

Diana

Diana

“Eh, bu yeterince düzgün,” diye mırıldanıyorum kendi kendime aynadaki yansımamı incelerken ve vücudumu dökümlü bir şekilde saran, yan tarafında büyük bir yırtmaç bırakan ipeksi beyaz elbisemi avuçlarımla okşarken. Bu yırtmaç, bacağımın bir kısmını gösteriyor ve beni o kadar sıkıca sarıyor ki, çoğu gün saklamak istediğim her kıvrımı ve girintiyi sergiliyor.

Ancak giyinme odasına girdiğimde, tek bir askıda sadece bu elbise, bir iç çamaşırı takımını ve bir gecelik vardı. Gümüş topuklu ayakkabılar elbisenin altında duruyordu ve bunu seçen kişinin her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüğünü anladım çünkü tüm parçalar birbiriyle uyumluydu.

Sanki gelinliğimmiş gibi, yatağın üzerindeki buket de kompozisyonu tamamlıyor.

Kırmızı güller, elbette.

Komodinin üzerindeki fırçayı alıp yanaklarıma biraz allık sürüyorum, sonra da rujumu tekrar sürüyorum. Uyumadığım için makyajım hala taze ve neden makyajımı değiştirmem gerektiğini hala anlamıyorum.

İnsanlar beni özel bir günü kutlamak üzere olan gerçek bir gelin sanabilir, oysa ben huysuz ve benimle birlikte olmaktan nefret eden bir kocaya sahip sahte bir gelinim. Ve en kötü yanı? Tüm bunlara rağmen onu çekici buluyorum.

Sonunda tekrar terapiye yatırım yapmalı ve babamla ilgili sorunlarımı incelemeliyim. Bu tür davranışların tek açıklaması bu olabilir. Belki de bana hiç ilgi göstermeyen erkeklere karşı bir zaafım var? Bu, bağlanma sorunlarımın tek bir aşkla özetlenmiş hali olurdu.

Kapının şiddetli bir şekilde çalınmasıyla Matilda, peşinden gelen iki kadınla birlikte içeri girdi.

Üzerinde standart siyah-beyaz hizmetçi üniforması olan kadın kendini tanıttı: "Merhaba Bayan Wright. Benim adım Anna ve hizmetinizdeyim."

Ne dedin şimdi?

Matilda'ya bakıyorum çünkü bu da muhtemelen onun başka bir kuralı. Acaba etrafta ona yol gösteren eski bir kitap mı var, yoksa tüm bunları kendi başına mı uyduruyor? "Anna tüm işlerinizi ve görevlerinizi halledecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa onu arayın. Leon'u değil." Adını özellikle vurguluyor ve ben omuz silkliyorum. Ben olsam da aramazdım ama uşağı rahatsız etmemekte neden bu kadar ısrarcı olduğunu merak ediyorum. Belki de uyulması gereken başka bir kuraldır? "Ve bu da Ria. Şimdi ölçülerinizi alacak." Siyah elbise ve aynı renkte babet giyen kadını işaret ediyor.

"Ölçülerim mi?"

"Evet. O sizin kişisel alışveriş danışmanınız ve stilistiniz olacak. Ölçülerinizi aldıktan sonra, size yakışacak ve güzelliğinizi tamamlayacak tüm kıyafetleri getirebilecek."

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum. Evde kıyafetlerim var."

Ria ve Anna birbirlerine baktıktan sonra gözlerini aşağıya indirdiler. Matilda ise bana kaşlarını çatarak baktı ve siyah elbisemin bulunduğu yatağa doğru gitti. Elbiseyi alıp kumaşını ve etiketini kontrol etti. "Bu çok ucuz ve rengi solmuş. Düğününde giydiysen, sanırım sahip olduğun en iyi elbise buydu." Ona şaşkınlıkla baktım çünkü evet, doğrudur. Zaten büyürken hiç pahalı kıyafetlerim olmamıştı, çünkü babam bunu para israfı

olarak görüyordu. Ona göre, ne giyersem giyeyim, her zaman bir fahişenin kızı olacaktım, bu yüzden şık görünmeye çalışmanın bir anlamı yoktu.

Babam, hâlâ büyükannemi başımın üstünde tutabildiği için şanslı. Yoksa şu anda Grant'le birlikte kederini alkolle boğmaya çalışıyor olurdu.

"Hepimiz tasarımcı kıyafetlerini karşılayamayız," diye nihayet söylüyorum. Yüzünde bir ifade beliriyor ama o kadar çabuk geçiyor ki, hayal ettiğimi sanıyorum.

"Artık bir Wright'sın. Dışarı çıktığın her an kocanı ve aile adını temsil ediyorsun. İyi görünmezsen, bu onun itibarını zedeleyecek ve basının Orion hakkında ona zarar verebilecek dedikodular yaymasına izin vermeyeceğim. Zaten yeterince incelemeye maruz kalıyor."

Bu sözler midemi bulandırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Elini salladı. "Önemli değil. Ria'nın seçtiği kıyafetleri giyeceksin. İstersen eski kıyafetlerini getirebilirsin ama onları giymeyeceksin."

Şu anda iki şeyi anlıyorum.

Matilda'nın Orion'a karşı özel bir sevgisi var ve ne yaparsa yapsın, önce onu düşünüyor; bu muhtemelen yıllar önce o yangında çok ağır yaralanmış olmasından kaynaklanıyor.

Satır aralarını okuyunca, basının ona karşı pek nazik davranmadığını tahmin ediyorum. Konu herhangi birinin görünüşüne gelince, basın hiçbir zaman nazik davranmaz.

İkincisi, beni onun bir uzantısı olarak görüyor, bu yüzden yirmi dört saat boyunca peşimde olacak. Eğer şimdi buna bir son vermezsem, her hareketim mikroskop altında incelenecek. "Matilda, sen büyükannemin yaşındasın, bu yüzden sana saygı göstereceğim, ama bununla birlikte, bu karşılıklı olmalı. Ben yetişkin bir kadını ve bana emir veremezsin."

Ağzını açıyor, ama açık avucum söylemek istediği her şeyi durduruyor. "Dışarıdayken uygun kıyafetleri giyeceğim ve ona göre davranacağım. Bununla birlikte, evdeyken beni kontrol edemezsin ve kuralları her seferinde yüzüme vuramazsın. Çünkü umurumda değiller." Ria ve Anna nefeslerini tutuyor. "Anlaştık mı?"

Burnu seğirdi ve gözlerinde yine tuhaf bir ifade belirdi, ama sonunda başını salladı. "Evet, öyle. Ancak misafirlerimiz gelirse, benim söylediklerimi dinleyeceksin."

"Elbette."

Orion'un burada misafir ağırlamak isteyeceğinden pek şüphem yok, çünkü onları kandırmak imkansız olacak.

Ellerini çırpı. “Hadi kızlar, işe koyulun. Ria, Bayan Wright’ın ölçülerini al. Anna, aşağı inip herkese beş dakika içinde akşam yemeğini servis etmelerini söyle, herkes hazır.” Kadınlar hemen harekete geçti. Anna koridora fırlarken Ria mezurayı kapıp yanına geldi. Hızla ölçüleri aldı ve sanki bir anda işi bitirmiş gibiydi. “Her şey hazır. Beğenmediğiniz renkler var mı?” Başımı salladım. “Harika. O zaman yarın görüşürüz.” Ve Anna’nın ardından gitti, beni orada, konuşamaz halde bıraktı.

“Bay Wright geldi,” diye bilgilendiriyor beni Matilda ve bu düşünceyle vücudum ısınıyor. Keşke yorganın altına girip bu akşam yemeğinden kaçınabilseydim de vücudum yeni utanç verici tepkiler vermeseydi. “Ve, bundan sonra, başkalarının yanında benimle tartışmayın.” Omzuma dokunuyor. “Neyse ki paspas değilsiniz. Maalesef Angelica bunu hiç öğrenmedi ve bunun bedelini ağır ödedi.” Bir dokunuş daha ve ben onun sözlerini düşünürken koridora doğru kayboluyor.

Angelica’nın Orion’un babasıyla evliliği çok karmaşık olmalıydı. Gittiği her yerde kadınları kendine çeken, çekici bir adamdı. Sağlı sollu ilişkileri vardı ve bir de hamilelik skandalı. Büyükanнем gazetelerdeki dedikodu köşelerini okumayı çok severdi ve o da sık sık gazetelerin kapaklarında yer alırdı.

Eşi ise, popüler dergilerin ne kadar rica etmesine rağmen, hiçbir zaman kamuoyu önünde görünmedi veya röportaj vermedi.

Toplum, her şeye sahip olmasına rağmen neden onu terk etmediği konusunda sürekli spekülasyon yapıyordu. Ancak, onun hakkında nasıl konuştuklarını dinleyince... Nazik bir ruh sadist bir ruhla karşılaştığında, boğucu döngüyü kırma şansı neredeyse hiç kalmıyor.

Annem gibi.

Şiddet uygulayan babasından kaçarak daha iyi bir hayat arayışıyla eskortluk yapmaya başladı, ancak kalpsiz bir adama aşık oldu ve onu bir bebekle tuzağa düşürmeye karar verdi. Adam ne bizi ne de onu halka açık yerlerde sahiplenmedi ve bu tür etkinliklerde ona yaklaşmaya çalıştığında onu her zaman görmezden geldi.

“Lütfen kal.” Anne dizlerinin üzerine çöker, babanın bacaklarına sarılır, baba onu üzerinden atmaya çalışır. “Lütfen kal. Beşinci yaş günü. Biz bir aileyiz. Bunu birlikte kutlamalıyız.”

Öne eğilip parmaklarını saçlarına doladı, saçlarını sertçe kavrayıp başını geriye doğru eğdiğinde gözyaşları yanaklarından süzülürken kız çığlık attı. Sesi o kadar soğuktu ki, tüylü ayıcığı göğsüme daha sıkı

*bastırdım. “Yerini bil. Biz bir aile değiliz. Sen bir fahişesin ve o çocuk”—
başıyla bana doğru işaret etti—“benim için sadece bir baş belası. Bir daha
asla evimi arama. Eğer Diana'yı sokaklarda büyütmek istemiyorsan.” Kızı
itti ve kız sonunda bıraktı. Annemin yüksek sesli hıçkırıklarını
umursamadan dairemizden uzaklaştı.*

Koridorda bir zil sesi yankılanarak beni anılarımdan sıyırdı ve dudaklarımdan gergin bir kahkaha kaçtı çünkü bunun akşam yemeğine yetişmem gerektiğini söyleme şekilleri olduğunu varsaydım.

Bu kalede yaşamak başlı başına bir tuzak olacak.

Sonunda dışarı çıkıyorum ve ilk kez iç mimarlık eğitimi alıyorum.

Yukarı katta, çoğunlukla eşlerinin arkasında durup kamera objektifine bakan kasvetli erkeklerin portrelerinin asılı olduğu duvarlarda, koyu yeşil ve siyah renkler hakim. Bazıları on dokuzuncu yüzyıla kadar uzanıyor; bu da Wright ailesi için bu geleneğin başladığı zaman dilimi olmalı.

Hepsini taradım ama en yenisini bulamadım, yani ya biri kaldırmış ya da hiç var olmamış.

Belki de bir kadın kendi statüsünün altında biriyle evlendiğinde, bu aile fotoğrafı için bir önem taşımıyordu.

Siyah kapılı diğer odalar kapalı. Ayaklarımdan altında hala hafif bir esinti hissediyorum, demek ki düzenli olarak temizleyip havalandırıyorlar. Gerçi bu kadar çok odaya neden ihtiyaç duyulduğunu anlamıyorum.

Merdivenlerin yanında durup sağ kanada göz attım ve koridor ışıklarının loş olduğunu fark ettim. Duvar kağıdının bazı kısımları yırtılmıştı, duvarların kendisi ise çıplaktı.

Tuhaf tınlayan klasik müzik, içimden geliyor ve beni rahatlatması gerekirdi çünkü klasik müziği severim. Bunun yerine, midemde bir kaygı yaratıyor ve beni tüm kuralları çiğnemeye ve sağ kanadın içinde neler olup bittiğini araştırmaya itiyor.

Annemin bana meraklı olmanın iyi sonuçlanmadığını öğretmesi nedeniyle hiçbir zaman meraklı bir insan olmadım, ama bu kale en ilgisiz insanı bile meraklandırarak.

Yine de, hayatta kalma içgüdüğü her zaman kazanır.

Orion'un kanadında sakladığı sırları keşfetmeye bile kalkışmayacağım, çünkü bu da bana karşı kullanılacak başka bir silah olur.

"İmkânsız," diye fısıldadım birinci kata inerken ve buradaki renk düzeninin bu kadar farklı olması beni şaşırttı.

Bej, altın ve kırmızı renkler her yeri sarıyor ve iç mekana görkemli bir hava katıyor; içeri girdiğinizde sizi lüks ve güç dünyasının içine davet ediyor, çünkü buradaki bazı tablolar ve antika eşyalar servet değerinde.

Ve her yere güllerle dolu vazolar yerleştirilmiş.

Lezzetli yemek kokuları havada uçuşuyor ve birkaç hizmetçi ağır tepsiler taşıyarak akıcı hareketlerle ilerliyor. Leon beni oturma odasına veya yemek odasına açılan kapıda karşıyor. Bana tek bir kadeh şampanya ikram ediyor. "Bayan Wright, hoş geldiniz. Bu sizin için."

Minnettar bir gülümsemeyle bardağı alıp bir yudum içiyorum, boğazımda acı tatlı soğuk sıvıyı karşılıyorum. Alkolü pek sevmesem de, duygularımı daha iyi kontrol edebilmek için bu akşam yemeğinde biraz rahatlamam gerekiyor. "Güzel," diyorum ona ve yemek odasına girerken yüzü ışıldıyor. Etrafımdaki güzelliğe hayran kalıyorum, gerçi artık buna alışmış olmam gerekirdi.

Geniş kanepelerden ve sandalyelerden uzaktaki oval yemek masasına kadar, mekan pahalı antika meşe mobilyalarla dolu; tavandan sarkan elmas avize ise parıldayan mermer üzerine renkli kareler yansıtıyor.

Bahçeye açılan teras kapısı ardına kadar açık, içeriye temiz hava giriyor ve bahçenin ortasındaki devasa çeşmeye bir bakış imkanı sunuyor. Daha yakından incelemek için biraz daha yaklaşıyorum, her ayrıntıyı içime çekiyorum ve bir kez daha hayran kalıyorum.

Elinde yay tutan, okunu fırlatmaya hazır bir adam var ve heykeltıraş onu hareket halindeyken yakalamak istemiş olmalı çünkü kıyafetleri üzerinde hareket ediyor gibi görünüyor. "Muhteşem, değil mi?" diye soruyor Leon, ben bir yudum daha alırken. "Asher Walsh gerçek bir dahi."

Sağ.

Sanat uzmanlarının söylediğine göre, yüzyılımızın en iyi sanatçılarından biri. Tek kızı Penelope, Remi Reyes ile evlendiğinde on sekiz yıl önce Chicago'ya taşındı. O zamanlar şehirde dolaşan hikayelere göre, Penelope açıklanmayan koşullar nedeniyle evliliğe zorlanmıştı. Remi'nin itibarı son derece karanlıktı. Nadiren gülümsüyordu ve herkes ondan korkuyordu. Bazılarına göre, gelini rehin bile tutmuştu.

Hâlâ evliler, demek ki bunlar sadece söylentiymiş. Esir alan kişiyle evlenmeyi hayal bile edemiyorum.

"Evet. Heykelin canlı bir kahramana dönüşüp üzerinize atlayacağını düşünürsünüz," diye yanıtlıyorum, toplantılar için kullanılan boş salona

bakmak için geri çekilerek. Hatta müzisyenlerin performans sergileyebileceği bir sahnesi bile var.

Alt kat o kadar görkemli ve bakımlı ki, etrafımdaki her şey parıldıyor. Basit bir akşam yemeği için bunca işi yapan personele acıyorum. Matilda gerçekten hepsini demir yumrukla yönetiyor. Ne yazık ki, emeklerini takdir edecek kimse yok.

Ya da Orion onlara iyi bir ücret ödüyor olmalı. Bunun başka bir açıklaması yok.

“Angelica’nın en sevdiğiydi,” diyor Leon hızla ve ben tekrar heykele, onu korumak için durması gereken ama bunun yerine çeneleri sonuna kadar açık ve keskin dişleri adamın etine doğru yöneltmiş iki köpeğe bakmaya devam ediyorum. “Hayatının ve ölümünün temsil ettiği trajedi onu büyülemişti.”

Bu sözler karşısında kaşlarımı çatıyorum çünkü neyden bahsettiğinden emin değilim. Heykelin bir kahramana ait olduğu açık, ama hangisine?

“Hayır.” Arkamızdan derin ve boğuk bir ses yükseldi ve vücudumda yakıcı bir sıcaklık yayılıp her sinirimi uyandırırken donakaldım. “Onu büyüleyen şey, çok sevdiğin birinin seni öldürebileceği gerçeğiydi.”

Şampanyamın son yudumunu da içtikten sonra derin bir nefes aldım ve yeni kocamla yüzleşmek için arkamı döndüm; bakışlarımız kesiştiğinde içimden bir nefes kesildi.

Bu kadar yakışıklı olmak suç olmalı.

Sanırım az önce duştan dolayı sarı saçları hala ıslak ve bana kıyasla daha rahat kıyafetler giymiş: siyah kot pantolon, uyumlu bir gömlek, deri ayakkabılar. Kolları sıyrılmış, kaslı ön kolları ve parmaklarımın dokunmak için can attığı belirgin damarları sergiliyor.

“Bay Wright, her şey hazır.” Leon birden ciddileşti, boş bardağımı kaptı ve Orion bana doğru yürürken yemek masasına doğru işaret ederek benden uzaklaştı. “Şöyle mi—”

“Hayır,” diye usulca konuştu, ama sanki bu emri bağırarak vermiş gibiydi, çünkü bir anda herkes kayboldu ve bizi tam bir sessizlik içinde yalnız bıraktı. Avucunu açtı. “Elini ver bana.” Bu istekle şaşkına dönmüş bir halde, dediğini yaptım; tenlerimiz birbirine değdiğinde ve tüm vücudumda elektrik akımı dolaştığında içim titredi, dokunduğumuz yerde karıncalanma hissettim.

İşte o sırada üzerinde Price adı yazılı siyah kadife bir kutu görüyorum ve o kutuyu açıyor, muhteşem yüzüğü görünce ikimiz de hayretler içinde

kalıyoruz.

Yuvarlak kesimli kırmızı bir pırlanta ışık altında parılıyor ve içinde kendi yansımasını görebiliyorum. Etrafını saran daha küçük pırlantalarla süslenmiş platin yüzük, şimdiye kadar gördüğüm en lüks parçalardan birini sunuyor ve büyükannemin etkileyici bir mücevher koleksiyonu var.

Ama o hiçbir zaman Price imzalı bir parçaya sahip olmadı. Benim sözde varlıklı ailem bile bunu karşılayamazdı ve Orion'un bunun için ne kadar ödediğini hayal bile edemiyorum. Dünyanın en nadir elmaslarından biri olan kırmızı bir elmas. "Çok güzel." Kelimeler, durduramadan dudaklarımdan dökülüyor.

"Gelinim için çok uygun. Kian Price tarafından tasarlandı."

Ah, o zaman hayal edebileceğimden bile daha pahalı olmalı. Florian ve Kian Price, Price ailesi içinde mücevher yapımında en yetenekli olanlar olarak kabul ediliyor ve yetenekleriyle kimse onlara rakip olamıyor. İkisi arasındaki fark, Kian'ın yalnızca istenen şekle getirilmesi neredeyse imkansız olan son derece nadir elmaslarla çalışmasıdır. Sanatı zorluklardan doğuyor ve bu da insanları onun eserlerini edinmeye daha da heveslendiriyor.

"Nişan yüzüğüne neden ihtiyacım var ki?" Annesinin bunca personeliyle adeta bir kraliyet ailesi üyesi gibi davrandığı aşık. Eminim ki, göstermelik olsun diye kullanabileceğim bir iki yüzükleri vardır, değil mi?

"Çünkü sen benim karımsın ve kimsenin bu gerçeği sorgulamasına izin vermeyeceğim." Yüzüğü eline alıp parmağıma takıyor ve başparmağıyla üzerinden geçerken ağırlığı hissediliyor. "Bu başlı başına bir ifade." Elimi kaldırıyor, küçük pırlantalar duvarda parıldayan prizmalar oluşturuyor ve bakışlarımız bir kez daha pırlanta üzerinde buluşuyor. "Onu takacaksın. Her zaman." Bana olan tutuşu sıkılaşıyor ve parmaklarım onun parmaklarını kavlıyor, aramızda alışılmadık bir gerilim oluşuyor ve kafamı yasak düşüncelerle dolduruyor. "Benimle evli olduğun sürece nereye gidersen git, ne yaparsan yap, onu takacaksın."

Emredici tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve nedense tartışmak da istemiyorum çünkü bu yüzüğü takmak insanların onun bana karşı gerçekten duyguları olduğunu düşünmesine neden olur. Ne kadar aptalca gelse de... hayal ürünü gerçekliğimde bile böyle bir yüzüğe layık olmak güzel. Eğer bu evliliğe mahkum kaldıysam, bari biraz hayal kurmanın tadını çıkarayım. "Tamam."

Bileğini büküyor ve bir anlığına beni kendine çekeceğini düşünüyorum. Ama bunun yerine geri çekiliyor ve beni bırakıyor. Aniden, temasın kesilmesiyle içime bir soğukluk yayılıyor. "Hadi yemek yiyelim. Sonuçta bu bir kural."

Yüzüğüme son bir kez baktıktan sonra, elimden gelen tüm sakinliği toplayıp, geçmişte aklıma hiç gelmeyen ama o etraftayken tüm gücüyle devreye girip beni paramparça eden tüm kafa karıştırıcı düşünceleri uzaklaştırarak onu takip ediyorum.

Evet, kurallara uyulmalıdır.

Umarım bu evliliğin sonunda içlerinden biri beni öldürmez.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Bazı insanlar, cinsel çekimimizin kontrol edilemez olduğunu, hormonlarımız tarafından belirlenen belirli bir fiziksel tepki olduğunu söylüyor."

Bu düşünceyi her zaman aptalca buldum çünkü insanların bize çekici gelmesi için karşılamaları gereken belirli kriterlerimiz yok mu zaten? Bedenlerimizi kontrol edemeyen bir gücün yönettiği fikri rahatsız edici ve tedirgin ediciydi.

Ancak hayat, bizi yanıltmanın bir yolunu bulur. Çünkü aklımız, hormonlarımız ve kalbimizle çatışarak, olmaması gereken bir arzu yaratabilir.

Ve işin en kötü yanı ne mi?

Bu kadar yoğun olan her şey bir noktada tükenmeye mahkumdur. Önemli olan, ateşin sizi de tüketmesine izin vermemektir. Aksi takdirde, kendi kazdığınız çukurdan asla kurtulamazsınız."

Diana

Diana

Yemek masasına vardığımızda gözlerim faltaşı gibi açıldı; masa, koca bir orduyu doyurabilecek kadar çeşitli yemeklerle doluydu ve kokular midemi guruldatmaya başladı. Elimle midemi ovuşturup, duymamasını umarak, "Her zaman bu kadar çok yemek mi pişiriyorlar?" diye sordum.

Masa yatay olarak duruyor, devasa meşe yapı kristal avizenin altında parlıyor ve ahşaba oyulmuş küçük gül yapraklarını vurgulayarak eşsiz

tasarımına işaret ediyor. Bu detaycılık seviyesi, masanın özellikle onlar için yapıldığı ve tek türden bir parça olduğu anlamına geliyor. Başka hiç kimsede benzeri yok. Muhtemelen Wright ailesinin Orion'un babasının ölümünden sonra aniden sona eren ünlü akşam yemeklerini burada düzenledikleri yer burasıydı, ancak şaşırtıcı bir şekilde sadece iki sandalye var.

Biri masanın başucunda, diğeri de sağında. Geri kalanları nereye koydular acaba?

Sağdaki sandalyenin arkasından tutup itiyor ve başıyla oturmam için işaret ediyor, ben de oturuyorum ve uzayan sessizlikte gergin bir şekilde nefes veriyorum. Sol köşedeki tahta saatin tıkırtısı, dışarıdaki baykuşların ötmesiyle karışarak, beni kemiren ve aşırı düşünme alışkanlığıma iten artan kaygıyı daha da artırıyor. Her kelimemi ve hareketimi mikroskop altında inceliyor, etrafımdaki insanların ne tür bir tepki vereceğini önceden tahmin etmeye çalışıyorum ki en kötüye hazırlanabileyim.

Sessizlik asla iyi bir işaret değildir, çünkü deneyimlerime göre öfke orada kaynar. Bu da genellikle benim için ölümcül sonuçlar doğurur.

Babam bunu bir ceza yöntemi olarak kullandı ve bu da korkunç şeylere yol açtı.

Bu yabancıya (şimdi eşim) verdiğim o canlı tepkiden sonra bu akşam yemeği fikrinden nefret etsem de, en azından medeni kalıp normal bir sohbet ediyormuş gibi yapabileceğimizi düşündüm. Aşık bir çift gibi davranmak zorundayız, o halde en azından birbirimizi biraz daha yakından tanımamız gerekmez mi?

“Bilmiyorum,” diye yanıtladı, düşüncelerimi bölerek ve peçeteyi alıp kucığına koyarken yerine oturmasını izledim. Ben de aynısını yaptım. Aksi takdirde sakar halimle bu beyaz elbiseye leke bırakırdım ve belki de bu onu kızdırırdı. Kızgın erkekler tahmin edilemezdir, statülerine tehdit olarak gördükleri kardeşlerle büyürken öğrenilmesi gereken acı bir ders. “Burada akşam yemeği yemek zorunda kaldığım son zaman annemin cenazesiydi. Conrad, yani sevgili babam, ona bir veda partisi vermeye karar verdi. Bunu alkol, uyuşturucu ve kucak dansı yapan çıplak kadınlarla kutlamak istedi.”

Sesi sanki hava durumu hakkında konuşuyormuşuz gibi sakın kalsa da, bu konudaki gerçek duygularını yansıtan öfke izleri duyuyorum ve çocukken neler yaşadığını düşündükçe kalbim sızlıyor. Babası korkunç biriymiş; tüm personelin ondan nefret etmesine şaşmamalı. Aldatıcı bir pislik olmak başka, cenaze töreninde parti vermek bambaşka bir şey. Sınırlı

bilgime göre, Orion annesi öldüğünde on yaşındaydı, bu yüzden babasının acımasızlığı benim anlayışımın ötesinde. Gazetelere göre, annesi yıllarca bir tür otoimmün hastalıkla mücadele etmiş ve sonunda vücudu pes etmiş. "Başınız sağ olsun." Yutkunuyorum. "Bu, asla geçmeyen, nereye giderseniz gidin sizi gölgeleyen ve en beklemediğiniz anda sinsice yaklaşan bir keder türü." Ya da hayatınızın en önemli ve korkunç anlarında ebeveyninizin yanınızda olmasını ve kollarında teselli bulmayı dilemek gibi.

İçimizdeki çocuk, kaybettiğimiz ebeveynine duyduğu özlemde asla vazgeçmez, ancak sonsuza dek süren kayıp acısına katlanmayı öğrenir.

Gözlerimiz tekrar buluştu ve bakışlarındaki yoğunluk karşısında parmaklarım kucağımda kıvrıldı. "Bunu bilmelisin. Annen öldüğünde altı yaşındaydın. O anda tüm dünya yıkılmış olmalı."

Bakışlarımı ondan ayırıp, boğazımdaki kuruluğu gidermek için elimi bardağın etrafına sardım ve küçük bir yudum su içtim çünkü annemin ölümü... hakkında konuşmayı sevdiğim bir şey değil.

Ya da hatırlayın.

Annem gülüyor, zaten kusursuz olan cildine biraz daha makyaj yapıyor ve işi bitince fırçayı kenara koyup kızıl saçlarını biraz kabartarak daha hacimli hale getiriyor. Aynadaki yansımasına bakıyor, omuzlarındaki saçlarını düzeltiyor ve saçları bronz tenine karşı çok güzel duruyor. Annem çok güzel, tıpkı bir bebek gibi! "Saçlarım açıkken çok seviyor." Gecelik içinde dönüyor ve aynada kendine göz kırptıyor, sonra bana bakıp yanaklarımı avuçluyor, ben de tüylü ayıcığımı kucaklıyorum. "Anne şimdi banyo yapacak canım. On beş dakika sonra babanı ara, tamam mı? Annenin ona ihtiyacı olduğunu söyle." Yanağıma hafif bir öpücük konduruyor. "İlişkimizi bitirdi ve taşınabilmemiz için bana para verdi. Biliyorum, karısı konuşuyor, o değil. Beni seviyor. Ona bensiz yaşayamayacağını göstermek için sadece küçük bir itmeye ihtiyacı var." Beni kapıya doğru yönlendirdi ve kapıyı kilitlemeden hemen önce, tahtaların arasından bağırarak usturayı kaptığını gördüm: "Onu ara, Diana."

"Annemin kalbinde çok büyük bir acı vardı ve ne yazık ki, ruh sağlığı sorunlarıyla başa çıkmasına yardımcı olabilecek kimse yoktu etrafında." Annemle ilgili son anımı uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü bu, içimde hâlâ kanayan bir yara açıyor. "Altı buçuk yaşındaydım."

"Seni onunla birlikte hastaneye getirdiler, orada sosyal hizmet görevlileri büyükannenini aradı. Annen onu acil durum irtibat kişisi olarak

belirtmişti.” Bardağa olan tutuşum sertleşti. Anneme ne olduğunu biliyor, gerçi bu beni şaşırtmamalıydı. Onun gibi bir adam, geçmişini araştırmadan kimseyle evlenmez.

Ağzımda asit gibi bir tat bırakan bir yudum daha alıyorum ve koltukta kıpırdanıyorum, ses tonundaki acıma dolu yumuşaklıktan nefret ediyorum. "Sevgi dolu bir anne ve iyi bir insandı. Onunla temasa geçen herkes ona bayılırdı." Ölümünden bahsedildiğinde neden hep bu gerçeği dile getirmem gerektiğini anlamıyorum, sanki onların gözünde onu haklı çıkarmaya çalışıyormuşum gibi, oysa onların anlayışına ihtiyacı yok.

Annem, hayatındaki insanların ona sevgi ve koruma sözü verip bunun yerine sadece azap vermesiyle defalarca ihanete uğramış, kırık bir ruhtu.

"Başınız sağ olsun, Diana."

Ben cevap veremedim Leon yemek odasına geri döndü ve bana bir gülümseme gönderdi; ancak Orion'un bakışlarıyla karşılaştığında gülümsemesi anında kayboldu. "Afiyet olsun efendim."

Kocamın dudakları seğiriyor. Aman Tanrım, bunu kafamda söylemek bile gerçeküstü geliyor ve neden yorgun düşmüş yanıma rahatlatma getiriyor? O kesinlikle yeni koruyucum değil, sadece sadistçe nedenlerle bana zarar vermeye mahkum başka bir düşman. "Ne zamandan beri efendiyim?"

Leon sesini alçaltarak fısıldadı. "Evlendiğinizden beri, Matilda bu habere hazırlıksız yakalandığımızı görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti." Ona kaşlarını çatarak baktı ve şaşkınlığıma rağmen omzuna hafifçe vurdu. "Böyle bir haberi bir daha bize sakın verme, evlat."

"Tekrar evlenmeyi planlamıyorum."

Bu haberle tüylerim diken diken oldu ve bunların benimle hiçbir ilgisi olmadığı için onları bastırmaya çalıştım. Adamın genel olarak evliliğe karşı bir antipatisi var muhtemelen, peki neden bir daha kimseyle evlenmeyeceği fikri bana bu kadar heyecan veriyor?

Akıl sağlığımın bozulması incelenmeli çünkü fiziksel çekim, muhakeme yeteneğimi çok fazla bulandırıyor. Neyse ki hiç şehvet duymadım.

Başka bir erkeğin düşüncesi bile tiksinti uyandırıyor ve bu durumu daha da kötüleştiriyor.

Leon doğrulup başını salladıktan sonra boğazını temizleyerek, "Bu akşam, patates püresi ve sebzelerle somon servis etmeye karar verdik," dedi. Aramıza gelip tabaklarımızın kapaklarını açtı. Yemeğin görüntüsü ağzımı sulandırdı. Ne yemeyi sevdiğimi nereden biliyorlardı, yoksa sadece

tahmin mi ettiler? “Ayrıca çeşitli salatalar da olacak. Bayan Wright çorba sevmediği için menüden çıkardık. Tatlılar ana yemekten sonra servis edilecek. Bu arada, size biraz şarap ikram etmemi ister misiniz?” Bu soruyu bana yönelttiği için başımı salladım. Bir kadeh şampanya yeterliydi. “Mutfakta olacağız, bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bizi arayın.” Bununla birlikte, giderken sehpalardan birindeki gül çiçeklerini düzeltti ve bize bakarken hayretle iç çekti.

Bence bu evlilik meselesinde yanlış bir şey anladılar, ama gerçeği ortaya koymak bana düşmez.

"Seni gerçekten çok seviyorlar," diyorum, çatalımı alıp somonun içine batırdıktan sonra bıçakla kesiyorum. "Bu evlilik konusunda çok heyecanlı görünüyorlar."

"Yetiştirdiğiniz kişiye bağlı olmak doğaldır. Annemi çok seviyorlardı, ona tapıyorlardı aslında, onlara yaptığı her şey için. Hissettikleri şey sevgi değil. Onlara bir yuva veren ve geleceklerini güvence altına alan kadına karşı bir sadakat ve yükümlülük duygusu."

Angelica Wright, hayranlık duyulacak türden bir kadın gibi görünüyor. Ne yazık ki, tüm kaynaklarını tüketen ve hayat enerjisini emen acımasız, aldatan bir pislikle evlendi.

Yemeğini çiğnerken ona tekrar baktım ve sadece sebzeleri didiklediğini, balığa ise hiç dokunmadığını fark ettim.

Merakıma engel olamıyorum, bu yüzden soruyorum: "Deniz ürünlerini sevmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Ah."

Yani tüm bunları sadece benim için mi pişirdiler?

"Matilda sana zorluk çıkarırsa bana haber ver. Bazen çok baskıcı olabiliyor."

Bunun bir tuzak mı yoksa bir test mi olduğundan emin olamadan, "İyi niyetli," diye yanıtlıyorum. Babam bana bir erkeğin söylediği hiçbir şeye güvenemeyeceğimi öğretmişti, bu yüzden belki de şimdi beni gafil avlamak ve gerektiğinde saldırmak için bu kadar iyi davranıyordu.

Bu evlilik son derece basit bir iş anlaşması olsa da, ne olacağını asla bilemezsiniz, bu yüzden tedbirli olmakta fayda var.

Ya da bu, onun cazibesine kapılmamak için uydurduğum bir bahane.

"İnsanların 'cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir' demesinin bir sebebi var."

“Böyle bir atasözünün, insanları iyi işler yapmaktan caydırmak için var olması bana her zaman ilginç gelmiştir.” Bu konudaki düşüncelerim kimsenin duymak isteyeceği türden değil, bu yüzden dudaklarımdan gergin bir kahkaha dökülüyor. “Atasözlerinin eskiden insanlara nasıl doğru yaşayacaklarını göstermesi gerektiğini sanıyordum. Daha büyük iyiliği ve toplum için fedakarlıkları teşvik ederek ahirette ebedi cennete ulaşmayı amaçladığını düşünüyordum.”

Kaşını kaldırdığında içten içe geriliyorum, evde genellikle fikirlerime gelen azarlama veya iğneleyici yorumu bekliyorum, ama "Daha büyük iyilik diye bir şey yok. Bu, kimseye hiçbir fayda sağlamayacak sayısız fedakarlık yapmamız için tasarlanmış bir yanılsama ve sanırım bu atasözünü uyduran kişi de bunu biliyordu." dediğinde şaşkınlıkla gözlerimi kırptıyorum.

Tüm tereddütlerimi unutup kaşlarımı çattım ve öne eğildim. "Bazen insanlar karşılık beklemeden bir şeyler yaparlar. Herkes bencil değildir."

Dilini şıklattı. “İşte yanılıyorsun. Hepimiz hayatımızın bazı yönlerinde benciliz. Ayrıca... tüm eylemlerimiz çoğunlukla korku, başkalarını memnun etme arzusu veya bizden kaçan mutluluğu kovalama isteğiyle yönlendiriliyor. Bu da bazı insanları istediğinizi yapmaya yönlendirmeyi kolaylaştırıyor.”

“Bu çok çarpık bir düşünce tarzı.” Çatalımı tekrar somona batırdım ve baharatların dilime değmesiyle oluşan tadı mırıldandım. Yüzü kararınca yanaklarım kızardı ve hızla yutkunup biraz su içtim. “Görünüşe göre özgür irademiz yok.”

“Bir bakıma, dinlemiyoruz. Travmalarımız, içgüdülerimiz ve duygularımız bizi yönetiyor ve nadiren, hatta hiç, sağduyuya kulak asmıyoruz. Ve kulak astığımızda da, genellikle hayat bize ne kadar aptal olduğumuzu gösterdikten sonra oluyor.” Ellerini birbirine vuruyor ve klasik caz müziği yemek odasında yankılanıyor. Etrafımızda oldukça büyümlü ama aynı zamanda kasvetli bir hava yaratıyor ve ışıkların çoğu söndüğünde nefesim kesiliyor. Odadaki tek avize tek ışık kaynağı haline geliyor ve daha da samimi bir atmosfer yaratıyor. Ancak o konuşmaya başladığı anda her şey bozuluyor. “Biliyorum, senin için kavraması zor bir durum, bu da üzücü.”

Onun küçümseyici tonuna sinirleniyorum. Belli ki, az önceki o densiz geri dönmüş. "Sizin sandığınızın aksine, aptal değilim."

Böylesine başarılı bir adam için, ben de öyle olabilirim. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Bu düşünce tarzıyla cehenneme gitsin. Evde bu saçmalıklardan bıktım artık.

“Sana öyle demedim. Safsın ve empati yeteneğin var. Aptallıktan daha tehlikeli bir kombinasyon bu.”

“Peki bunun sebebi nedir?”

“Üçü de istismar edilebilir, ancak saflık ve empati bizi istemediğimiz şeyleri yapmaya itiyor. Çünkü ya daha büyük bir iyiliğe inanıyoruz ya da asla acınmaması gerekenlere acıyoruz.” Bir an duraksıyor ve bir sonraki sözlü darbesini indiriyor. “Ailen sana hayatları boyunca berbat davrandı, ama yardıma ihtiyaç duydukları anda sana atlamayı söylediler. Ve sen de onlara defolup gitmelerini söylemek yerine sadece ne kadar yükseğe atlayabileceğini sordun.” Her kelimesinden öfke damlıyor ve acaba bu öfke benim adıma mı diye merak ediyorum.

Yoksa bu tiksinti mi?

Bir an önce bu akşam yemeğini bitirmek istediğim için ağzıma daha fazla yemek tıkarken ne diyeceğimi düşünüyorum. Ona büyükannemden bahsetmek akıllıca olmazdı. Ona bana karşı kullanabileceği bir silah daha vermiş olurum. Zaten onu çok sık ziyaret edemiyorum ve beni tanımıyor, bu da sonrasında zor zamanlar geçirmeme neden oluyor. Bu yüzden ona mümkün olan en iyi bakımı sağlamak benim için çok önemliydi. En azından bu hastanede ona iyi bakıyorlar ve rahat ediyor.

“Güç her zaman çatışma ya da birini azarlamakla ilgili değildir. Bazen arzuladığımız bir geleceği güvence altına almak için istemediğimiz şeyleri yapmak zorundayız.” Belirsiz cevabım sessizlikle karşılandı. “Sanırım bu kavramı kavramak senin için zor. Hepimiz ağzımızda gümüş kaşıkla, her isteğimizi yerine getiren insanlarla çevrili bir şatoda doğmuyoruz.” Lezzetli akşam yemeği şimdi ağzımda ot gibi bir tat bırakıyor, yine de yiyorum çünkü aç kalmak planlarımda yok.

Sandalyesinin mermere sürtünerek kalktığını duyduğumda gözlerim ona takıldı. Minibara gidip bir viski şişesi aldı, kapağını açtı ve kendine bolca doldurdu. Bitirdikten sonra bardağına birkaç buz küpü attı ve hafifçe çalkaladı. Ardından dikkatini tekrar bana verdi, omzunu duvara yaslayıp beni inceledi. Bu, vücudumda bir sıcaklık dalgası yarattı. "Eğer her zaman istediğimi yapma özgürlüğüne sahip olsaydım, evli olmazdık." Bardağından

bir yudum aldı. "Yani, görüyorsun ya, karım, ebeveynler en ayrıcalıklı hayatları bile mahvedebiliyor."

Ve işte böylece, beni mecazi anlamda soğuk bir havuza itiyor ve yıllar boyunca karşılaştığım tüm bu erkeklerden farklı olmadığını hatırlatıyor.

Bunun başka bir şey olmasını neden bekledim ki?

Ağzımı peçeteyle silerek ayağa kalktım ve babamla birlikte mükemmelleştirdiğim o gülümsemeyi yüzüme yerleştirdim. "İşim bitti. Lütfen Leon'a teşekkürlerimi iletin. Yukarı çıkıp biraz dinlenmek istiyorum. Olaylı bir gündü."

Arkamı dönüp oturma odasına geri döndüm ve çeşme heykelini tekrar gördüm; ay ışığında güzelliği olağanüstüydü. Hareketlerimi durdurup ona baktım, hâlâ efsanedeki kim olabileceğini merak ediyordum.

"Orion."

Sesinin yakınlığıyla irkildim, sırtımı bir sıcaklık sardı.

Döndüm ve göğsüm Orion'un göğsüne çarptı, viski kokan nefesi dudaklarımı okşarken, erkeksi kokusu burnumu gıdıkladı, tüm bunlar olurken vücudumda gıdıklayıcı hisler belirdi.

Heykele işaret ederken yüzümdeki şaşkınlığı okumuş olmalı. "Burada tasvir edilen kahraman Orion'dur."

Antik Yunan mitolojisinde, güzelliği ve heybetli boyuyla ünlü, bazı insanların dev olarak gördüğü olağanüstü bir avcı gibi mi?

Mitolojilerdeki kahramanlar nadiren ilgimi çekse de, çoğunlukla Artemis'i konu aldıkları için Orion mitinin çeşitli versiyonlarını okudum.

Bir efsaneye göre, eskiden avcılık yaparak yakın arkadaş olmuşlardı; bir diğerinde ise adam kadına tecavüz etmeye çalışmış, kadın da onu cezalandırıp öldürmüştü. Bir diğer efsaneye göre ise adam tüm hayvanları öldürmeye yemin ettiği için akrep tarafından ısırılmıştı.

Hepsi bana sıkıcı geldi ve onun hakkında fazla okumak isteyeceğim bir karakter olmadığını düşündüm.

Ta ki bir gün, kalbimi kıran ve hiç bilmediğim şeylere özlem duymama neden olan, hayatın ölümsüzlere bile nasıl bu kadar acımasız olabileceğini merak etmeme yol açan bir versiyona rastlayana kadar.

Bazı efsanelere göre, Artemis bakire bir tanrıça olarak kalmaya ve asla evlenmemeye yemin etmesine rağmen, ikisi arasında romantik duygular vardı. Bu durum ikiz kardeşi Apollo'yu memnun etmedi ve Artemis'in avcılık yeteneklerine meydan okuyarak sudaki zar zor görünen hedefe nişan

aldı. Artemis meydan okumayı kabul etti ve okunu fırlattı, ancak bunun aslında Orion'un başı olduğunu bilmiyordu ve böylece onu öldürdü.

Kalbi kırık bir halde, ona her zaman bakabilmek için onun adını taşıyan bir takımyıldız yarattı; aynı zamanda sözüne sadık kalarak hiçbir erkeğin veya tanrının kendisine dokunmasına asla izin vermeyecekti.

Kocamın isminin benimkiyle nasıl bağlantılı olduğunu fark edene kadar, onun ismine hiç bu kadar kafa yormamıştım. "Annen Orion ve Artemis efsanesini sever miydi?" Aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geri çekildim. "Seni çok sevdiğin birinin seni öldürebileceği fikrine hayran kaldığını söylemiştin."

"Efsaneleri çok severdi. Hayatı peri masallarına inanmayacak kadar trajikti ve bir dereceye kadar kendini Orion'la özdeşleştirmişti, belki de bu yüzden bana onun adını verdi. Sonunda, aşkı onu öldürdü. Tıpkı Orion'u öldürdüğü gibi."

O öne doğru bir adım attı, ben de geriye doğru itildim, biraz sendeledim. Kolu belime dolanıp beni kendine doğru çektiğinde nefesim kesildi ve avuçlarım göğsüne değdi. Yüzük ay ışığında parıldayarak bu güçlü, yakışıklı adamın kocam olduğunu hatırlattı. "Dikkatli ol, Diana."

"Gitmem gerek," diye fısıldıyorum, dudaklarımız bir kıl kadar yakinken parmaklarım göğsünü kavırıyor. Damarlarımda alışılmadık bir ateş yayılıyor ve zihnim bana kaçmam için bağırıyor.

Bana kesinlikle zarar verecek olan adamdan kaç.

Çünkü onun içimde uyandırdığı kaos ve duygular, kaçınılmaz olandan korunmak için yıllar içinde özenle inşa ettiğim iç duvarlarımı tehdit ediyor.

Beni mahvedecek bir adama aşık olmak, paramparça olmuş ruhumun asla izin veremeyeceği bir şey.

Ben asla bir erkeğe üzerimde böyle bir güç vermeyeceğim ve annem bana bu değerli dersi çok küçük yaşta öğretti.

Elini göğsüme koyduğunda nefesim kesildi, tüylerim diken diken oldu. Kalp atışlarım hızlandı, o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda davul sesleri duyuyor, damarlarıma yayılan endişeyi hissediyordum. "Neden?" Bu soru içimde kaynayan karmaşayı durdurdu ve kaşlarım çatıldı. Kafamdaki karışıklığı okumuş olmalı ki, açıklamaya başladı; eli yukarı doğru ilerleyip boynumu kavradı, başparmağı nabız noktama değdi ve sıkı ama nazik tutuşu karşısında dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı. "Neden gitmek zorundasın?"

Onun boğuk, derin sesini duyduğumda gözlerimi kapatma isteğine zar zor karşı koyuyorum. Sanki etrafımı yavaşça saran, beni varlığına bağımlı hale getiren, içimi ezen arzulara teslim olmaya teşvik eden, sıkı ama ipeksi bir ip gibi. Sadece varlığı bile kafamda beni sarsan ve bir çıkış yolu arayan, meraklı ve aç kalmış yanımın bu dünyanın sunabileceği kötü şeyleri keşfetme isteğini uyandıran şehvetli imgeler çiziyor.

Keşke yıllar içinde erkeklerle daha fazla deneyimim olsaydı, çünkü tüm gün bana çoğunlukla kötü davranan bir yabancıya bu kadar ilgi duymamalıydım. Belki de herkesin bahsettiği fiziksel çekim budur; birini isteyebilmek, onun sizin için zehirli olduğunu bile bile.

“Geç oldu,” diye yanıtladım, bir kez daha kollarından kurtulmak için hamle yaptım ama o, beni geriye doğru iterek kalçamın masanın kenarına çarpmasına neden oldu. Terastan sert bir rüzgar esti, temiz hava içimde yavaş yavaş yayılan ateşi dindirmeye hiç yardımcı olmadı ve duygularımı korumak için kalkan görevi gören içsel panik bana buradan hemen defolup gitmemi haykırdı. “Hem zaten yabancıyız. Eminim boş zamanını benimle geçirmekten daha iyi işlerin vardır.”

Öne doğru bir adım attı ve kalçası benimkine değdi, beni kuvvetin etkisiyle sarsılan masa ve kaslı göğsü arasında sıkıştırdı. Elleri iki yanıma düştü, beni kafese hapsetti ve bu hareket, kaçış yolum kalmadığı için paniklememi artırmalıydı. Bunun yerine, vücudumun anında dokunuşunu özlemesine rağmen yakınlığından heyecan duymasına, içimdeki tüm kadınsı duyguların onun varlığına ve sertleşmiş penisinin en mahrem bölgeye sürtünmesine tepki vermesine nefretle baktım.

“Bu benim düğün gecem.” Kaba bir şekilde söylediği bu sözler karşısında donakaldım, tüm vücudumda bir titreme hissettim. Erkeksi kokusu viskiyle karışmış, duyularımı alt üst etmişti; gözlerimiz buluşurken olduğum yerde kaldım. “Neden gelinimle geçirmek istemeyeyim ki?”

Ne demem gerektiğini bilmiyorum ve kalp atışlarım daha da hızlanıyor. Daha hızlı atarsa göğsümden fırlayacak gibi olacak ve bu çok utanç verici olmaz mıydı? Gerçi şu anda kalbim hain, bedenimi yasak olana teslim olmaya ve sahip olduğum son sağduyu kırıntısını da susturmaya ikna etmeye çalışıyor.

Kuru dudaklarımı yalayarak, aramızda en azından bir nebze mesafe varmış gibi bir yanılsama yaratmak için gömleğine daha sıkı tutunarak cevap veriyorum: “Evliliğimiz bir iş anlaşması.”

Ailem ve bu dünyaya hükmettiğini sanan, kendisinden başka kimseyi umursamayan bir adamın bana zorla yaptırdığı bir iş anlaşması.

Ve tüm bunlara rağmen, ona karşı açıklanamaz ve aynı zamanda tehlikeli bir çekim hissediyorum.

Gözleri kararıyor, vücudu avucumun altında geriliyor ve etrafımızdaki enerji hızla değişiyor, alışılmadık bir beklenti ve öfkeyle doluyor, bizi bir kubbe gibi gölgeliyor, şeytani kötülüklerin hüküm sürdüğü ve daha önce hiç bilmediğiniz bir zevki garanti ettiği sürece her türlü günaha dalmaya teşvik ettiği bir uçuruma sürüklüyor.

Kaçma isteğim içimde daha da büyüyor. Ama bu sefer biliyorum ki bu boşuna, çünkü Orion beni uzağa bırakmayacak ve ne olursa olsun beni yakalayacak.

Tıpkı adını aldığı kahraman gibi avını arayan bir avcıyım, ancak ölümlü adaşımın buradaki hükmü mutlak ve ben Artemis'e hiç benzemiyorum.

Bu düşünce beni korkutması gerekirken, içimdeki uy dormant kısımları heyecanlandırıyor ve bu farkındalık, akıl sağlığımı korumak için yıllar içinde yarattığım özenle gizlenmiş cepheyi yıkma gücüne sahip.

Sol elimi kavradı, parmakları yüzüğün üzerinde gezindi ve şeytani kıkırdaması vücudumdaki her kılı ürpertti. Öne eğilip dudaklarını nabız noktama değdirdiğinde, şaşkınlıkla boğazımdan bir nefes kaçtı. "Yüzüğümü taktığın sürece, Diana, karımsın." Bu şehvetli sözler, damarlarımda yavaşça yayılan ve her şeyi yakıp kavuran ateşi körüklememeliydi. Sağduyu devre dışı kalmıştı, bu da onun cazibesine neden karşı koymam gerektiğini hatırlamayı zorlaştırıyordu. "Bana asla yalan söyleme, sevgilim." Dudakları omzuma doğru ilerledi, hafifçe sürtündü ve elbisemin askısını dişleriyle çekip beni görüş alanına soktuğunda irkildim. Hareket masum olabilir, ama bizi kaçınmamız gereken bir bölgeye götürüyordu.

Çünkü o çizgiyi geçtikten sonra geri dönüş olmayacak.

Ve ben bu felaket sonuçlarla yüzleşecek kadar güçlü değilim.

"Sana asla yalan söylemedim." Ona durmasını söylemeliyim çünkü bu evlilik gerçekmiş gibi davranıyor, oysa gerçek değil.

Belki de bu lanetli soğuk kale bir tür büyüünün etkisi altındadır. Aksi takdirde, birlikte yaşamamanın hiçbir anlam ifade etmeyeceğine dair bana verdiği söze rağmen, birbirimize doğru çekilmemize neden olan bu büyüleyici karşılaşmanın sebebini başka ne açıklayabilir?

Yoksa ben sadece ilk görüşte eşime karşı bir çekim duyduğumu itiraf edemeyen bir korkak mıyım?

“Bunu yapmamalıyız,” diyecek gücü buluyorum ve o tekrar kıkırdıyor. Dudakları geriye doğru kayıyor ve köprücük kemiğimde son buluyor, dokunuşu kalbime doğru gıdıklayıcı oklar gibi saplanıyor. Sırtımı kamburlaştırma ve ona daha fazla tenime erişim izni verme ihtiyacına direniyorum. “Bu yanlış.” Sınır zaten bulanıklaştı ve eğer şimdi durmazsak, sanırım asla durmayacağız.

Bunu yapmak çok mu kötü olurdu? Yasaya göre, zaten birbirimize aitiz.

Başımı sallıyorum, o küçük sesin beni dağıtmasına ve kafamı karıştırmasına izin vermeyi reddediyorum. Fantaziler, rüyalar, yanılsamalar... bunlar mutluluğun ne olduğunu bilenler içindir. Hayatımda bildiğim tek şey keder ve keder size bir şey öğretiyorsa, o da nadiren, hatta asla istediğinizi elde edemeyeceğiniz ve sahip olduklarınıza şükretmeniz gerektiğidir. "Evliliğimiz gerçek değil," diye nihayet nefesimi veriyorum, bu cümleden güç toplamaya ve onu bitirme kararlılığını bulmaya çalışarak.

Öyleyse neden hâlâ olduğum yerde duruyorum?

Mümkünse, havayı daha da fazla gerilim kirletiyor. Muhtemelen bıçakla kesebilirim ama boynumu ısırduğında inlememi bastırıyorum, acı içimdeki tek bir şeyi arzulayan ateşe benzin döküyor.

O.

“Eğer yanlışsa... durmamı ister misin?” Gözlerim kapanıyor ve sorusu içimdeki itirazları tetiklediği için yutkunuyorum.

Fiziksel sevgi, ailemde kimsenin bana bahşetmek istemediği bir ayrıcalıktı ve şimdi bunun sadece küçük bir kısmını bile tatmak beni ona özlem duymaya itiyor. Birinin size saygı, ihtiyaç ve... sevgiyle dokunması nasıl bir şey?

Birinin yakınlığı, vücudunuzdaki her hücreye koruyucu bir his aşıladığında, sanki herkesi size zarar vermekten caydırıyormuş gibi bir duygu uyandırdığında nasıl bir şey? Çünkü o kişi her zaman arkanızda, size zarar vereni cezalandırmaya hazır.

Orion bana böyle bir şey vaat etmemişti, ama nedense şu anda, içimde böyle bir duygu uyandıran ve merak dolu, bilinmeyene susamış yanımlı, sağduyuyu hiçe sayarak, özlemle dolduran tek kişi o.

Yaralı tenimi yalıyor, derimde daha fazla ürpertiye neden oluyor ve ağzı yukarı doğru hareket ederek üzerimde görünmez izler bırakıyor. Her dokunuşunda, sanki üzerimde hak iddia ediyor gibi.

“Ben—” Söylemek istediğim her şey, pantolonunun fermuarının altında gizli olan kalın şişkinliğin bana baskı yapmasıyla bir iniltiye dönüşüyor ve

içim kasılıyor. Dudakları yukarı doğru kayarken kollarım kendiliğinden boynuna dolanıyor ve çenemi hafifçe ısırdığında nefeslerimiz birbirine karışıyor. “Yapmalıyız—”

Durmak.

Aradığım kelime bu.

Söyleyemediğim kişi.

Çünkü biliyorum ki eğer ben öyle yaparsam, o da yapacak. Bu gerçeğe şüphe duymuyorum ve şu an bu düşünce dayanılmaz görünüyor, bu da yıkıcı.

Orion bu oyunları daha önce oynamış ve fiziksel arzularını nasıl yönlendireceğini biliyor olabilir, ama ben bilmiyorum.

Vazgeçme fikri birçok açıdan korkutucu, çünkü bu beni ona karşı savunmasız bırakıyor.

Bir kereliğine bırakmak o kadar kötü mü olurdu?

Eğer beni çok seven, son derece yakışıklı bir adamla bu evliliğin içinde sıkışıp kalmışsam, bu çekimden kaçınmak yerine onu keşfetmeliyim değil mi?

Bu tür konularda başka nasıl deneyim kazanılacak ki? Yıllar içinde pek fazla fırsatım olmadı zaten. Zihnim bu fikre karşı çıkıyor, çünkü mevcut anı lekeliyor.

Sadece Orion'u istiyorum, başka kimseyi değil.

İçimdeki her şey devam etmesi için yalvarıyor, beni şehvet dolu sisinin altına daha da itiyor ve sesi birkaç oktav alçalırken elleri kalçalarımın elbisemin etek ucunu kaldırıp çıplak kalça yanaklarımı sertçe yoğururken göğüs uçlarım elbisemin altından görünüyor. Acı, zevkle karışıyor. Tüm vücudumu saran bu his, neredeyse dayanılmaz derecede sıcak ve dokunuşu başlı başına bir damga gibi. "Ah, masum küçük şeyim. İstiyorsun ama nasıl isteyeceğini bilmiyorsun." Dilini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, sonra alt dudağımı emiyor ve ona doğru sallanırken tırnaklarım omzuna saplanıyor, daha sert bir şekilde içime girmesine izin veriyorum ve bir inilti daha ağzımdan kaçıyor. Açık elini kalçalarımın üzerinde gezdiriyor, sonra yana kaydırıp beni örtüyor, avucunun sıcaklığı beni daha da ısıtıyor. Orta parmağı çekirdeğimde yukarı aşağı kayıyor, içeri girerken avucunun topuğu bana bastırıyor. Ben inlerken o gülümsüyor ve dişlerini çeneme sürtüyor. "Zavallı küçük şey. Amin bu ipek ve dantellerin altında sırlıklam olmuş, benim olanı örtüyor." Geri çekiliyor, iki eli de aşağı doğru kayarak uyluklarımı kavıyor, beni yukarı kaldırıp masanın üzerine oturtuyor. Birkaç

tabak ve bardak yere düşüp gürültüyle kırılıyor, bu sırada dışarıdaki rüzgar şiddetleniyor.

Personelin bizi duyması, hatta daha kötüsü, Matilda'nın kesinlikle dehşete düşmesine neden olacak şekilde uygunsuz davranışlarda bulunurken bizi yakalaması beni çok utandırır.

O beni korumak için bir kozaya sararken, hipnotize edici bakışlarıyla bana her türlü kötü şeyi vaat edip, gardımı indirmemi fısıldarken, onlara karşı hiçbir şey hissetmemem imkansız. Çünkü ödülleri bildiğim dünyayı paramparça edebilir.

Tekrar hamle yaptı ve bacaklarım onu çevrelerken parmaklarım saçlarının arasında dolaşıp onu kendime daha da yaklaştırdı. Dudaklarımız birbirine değdi, o sırada konuşmaya başladı. Kaba sözleri yasaklanmalıydı çünkü içimdeki ateşi daha da yoğunlaştırıyorlardı; kafamda yarattığı şehvetli imgeler ise sadece kitaplarda okuduğum, hatta kalp kırıklığıyla dolu olsa bile, tatmin duygusunu çağırıyordu. "Çok uzun zamandır ihmal edildin, güzel karım. Şimdi bu sona eriyor. Kocan burada."

Koca.

Bu unvan, beni yakıp kavuran bu ateşli, görkemli adam üzerinde hak iddia etmemi sağlayan belirli bir sahiplik duygusu taşıyor. Evlilik sözleşmemize göre, Orion, yüzüğünü takmayı bıraktığım sürece bana ait.

O benim ve başkasının değil, herhangi bir kadının ona sahip olabileceğini düşünmesinden bile nefret ediyorum. Bu düşünce o kadar rahatsız edici ki, öfke beni sarıyor ve tırnaklarımı boynuna saplıyorum, bu da onun eğlenerek homurdanmasına neden oluyor.

Ve işte o zaman kelimeleri yüksek sesle söylediğimi fark ettim!

Elini boğazıma doladı, çenemi yukarı kaldırdı ve başparmağıyla dudaklarım açılana kadar bastırdı. "Bu kadar sahiplenici olmana gerek yok, Karım. Yüzüğümü sadece sen takıyorsun."

Bütün itirazlarımı ağzıyla yutuyor, dili içimde dolaşırken, yeni keşfettiği bölgeleri araştırırken ve sanki herkesi uzak durması için uyarıyormuş gibi her yere izler bırakırken, bizi derin ve bağımlılık yapıcı bir öpüşmeye kilitliyor.

Dilinin benimkine her dokunuşunda, sahiplenme duygusu adeta damlıyor ve bizi yavaşça tutkulu bir kucaklaşmaya sürüklüyor. Daha da derine indiğinde ikimiz de inliyoruz; elleri başımın arkasına gidiyor, sonra bir eli saçlarıma dolanıyor ve çekiştiriyor, bu da sırtımı kamburlaştırmama

neden oluyor. Daha iyi aç, ağzımı tamamen ele geçirip beni başka hiç kimse için cazip kılmadan öpüşmeyi derinleştirmesine olanak tanıyor.

Öpüşmeyi yarıda kesiyoruz, ikimiz de birbirimize bakakalmış, nefes nefese kalmış bir halde, elbisemi uyluklarımdan yukarı kaldırıp çıplak tenim soğuk ahşapla buluşana ve külotum onun görüş alanına girene kadar sıyrılıyor. "Ah, sıırıslıklam olmuşsun, sevgilim." Saçımı sertçe çekiştirerek dudaklarını boynumda yukarı aşağı gezdiriyor, sonra da tenimi sertçe emiyor, deriyi çiziyor ve herkesin görebileceği morluklar bırakıyor.

Ve böylece kocamı çıldırttığımı bileceklerdi ve kimse evliliğimizin geçerliliğini sorgulamaya cesaret edemezdi.

Bazıları zaten denerdi. Çeşitli çevrimiçi paylaşımlarda, onlara göre benim gibi önemsiz birinin, yılın bekarı diye adlandırdıkları böyle bir adamı nasıl kaptığı merak ediliyor. Onlar ondan korksalar ve ona canavar deseler bile, bu bende farklı bir öfke uyandırıyor.

Bu hislerin hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor ve bunları daha sonra incelemeye karar verdim. Şu anda odaklanabildiğim tek şey, omurgamdan aşağıya dalgalar halinde inen ve bir an önce boşalmayı talep eden o heyecan.

"Orion," diye fısıldıyorum, bacaklarım onun etrafında kasılıyor. Kokusu beni sarıyor, her an birinin içeri girebileceği endişesi de dahil olmak üzere tüm kaygılarımı alıp götürüyor.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok.

Dudaklarımı bir kez daha ateşli bir öpücükle yakalıyor ve bu da bana kaçmam gerektiğini hatırlatıyor. Çünkü eğer sadece bir öpücükle bile bedenimi coşturabiliyorsa, daha ileri gittiğimizde neler olurdu acaba?

Tecrübesiz olabilirim ama bu tür öpüşmelerin kırılması zor ve imkansız bağışlılıklara yol açtığını ben bile biliyorum.

Her kadın Orion Wright tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemeyi hak ediyor çünkü bu asla unutamayacağı bir öpücük olurdu ve bu düşünceden nefret ediyorum.

Görünüşe göre, benim açımdan mantık devre dışı kalmış ve ben yine mantıksız bir şekilde kıskançlık duyuyorum. Düşünmeden dudağını ısırdım, sonra ağzımı ondan çekip çok ihtiyaç duyduğum oksijeni almak için yutkundum.

Dudaklarındaki kanı görünce gözlerim faltaşı gibi açıldı; bir yalama hareketiyle kanı sildi, dişlerinin arasından tısladı, yeşil gözleri daha da karardı ve anlamadığım ama şiddetle arzuladığım bir açlıkla doldu. "Ah,

sevgilim. Beni şimdiden işaretliyor musun?" Sırıttı. "Küçük avcı kız çok bölgeselci, değil mi?"

Bu düşünce bana neşe vermemeliydi, ama veriyor ve bu da beni daha da sinirlendiriyor. Orion'un eğlenmesi öfkemi daha da artırıyor, bu da beni onu tekrar, bu sefer daha sert ısırmaaya itiyor.

"Küçük intikamcı arzularını başka bir zaman ele alırsın sevgilim. Şimdi onlarla başa çıkacak kadar enerjin yok." Omzuma bir öpücük konduruyor ve parmaklarını tekrar saçlarımin arasına geçirerek başımı yana eğiyor, ellerimi arkama doğru uzatmaktan başka çarem kalmıyor. Bu hareket sırtımın biraz kavislenmesine neden oluyor ve ona daha fazla hareket alanı sağlıyor.

Boynumu öpüyor, köprücük kemiğıme doğru iniyor ve parmaklarımin masada kıvrılıyor. İpek elbiseyle örtülü büzülmüş meme ucumun etrafında dilini gezdirince nefesim kesiliyor, ıslak iz hassas tenime neredeyse dayanılmaz geliyor. Sıcak bir kızarıklık tüm vücudumu sararken içim ıslanıyor. Bacaklarımin onu daha sıkı kavrayıp, sürtünmeyi daha da artırmak için ona daha çok bastırıyorum.

Avucunu sırtıma yayarak yavaşça fermuarı çekti ve elbise karnıma kadar kayarak göğüslerimi açığa çıkardı. Göğüslerim sertleşirken ve inanılmaz derecede ağırlaşırken, parmağıyla tek tek üzerlerinde daireler çizerek homurdandı. "Sevgilim, bunları saklamak suçtur." diye tısladım, acıdan nefes nefese kalırken ve gözlerindeki sahiplenici parıltıyla daha da tahrik olurken. "Başka kimse görmeyecek. Sen benim karımsın. Sadece bana aitsin."

Bu ifade hem kafa karıştırıcı hem de heyecan verici olsa da, üzerine kafa yormaya vaktim yok çünkü beni havaya fırlattığında çığlığımin gecenin karanlığında yankılanıyor ve ben sırt üstü yere serilip nefes nefese muhteşem tavana bakıyorum. Neyse ki yemeğın çoğı masanın diğeri ucunda.

"Sevgilim, bu nefis vücuduna kendimi hakkıyla tanıtayım. Bundan sonra çok iyi tanışacağız."

Havanın açıkta kalan meme uçlarıminı ısırpı sivri uçlar haline getirmesiyle boğazımdan bir inilti yükseliyor. Orion yavaşça sakalını meme uçlarıminın üzerinde gezdiriyor, onları gıdıklıyor ve içimdeki ateş giderek artıyor, arzu okları doğrudan merkezime saplanıyor.

Ellerimi masaya koyarken, daha önce hiçbir erkeğı bu kadar açık bir şekilde yaklaşmadığımin için utanmam veya mahcup olmam gerektiğini

biliyorum. Bunun yerine, tek odaklanabildiğim şey, kanımı kaynatan ve beni sadece yeni kocamın bana verebileceği bir zevki aramaya iten beklentinin peşinden koşmak.

Önce meme ucumu daireler çizerek okşuyor, sonra ağzına alıp büyük bir ilgiyle öpüyor. Zevk beni doruk noktasına getirirken, dış dünya yavaş yavaş etrafımda yok oluyor; eğer ona güvenirsem bana her türlü şeyi vaat ediyor.

“Orion,” diyorum, parmaklarım tahtanın üzerinde kayarken sırtımı geriyorum, onu görüp rahat bir nefes alıyorum, o da aynı hareketi diğer göğsüme doğru tekrarlıyor. “Bu çok fazla.” Durmasını mı yoksa devam etmesini mi yalvarıyorum, emin değilim. İçimde büyüyen bu huzursuzluk, daha önce yaşadığım hiçbir duyguya benzemiyor.

Kıkırdar, titreşim dokunuşuna yeni hisler katarken yavaşça geri çekilir ve gözlerime bakar. “Ah, masum karım. Hoşuna gitti mi?” Başımı sallarım, bu noktada çoktan kendimden geçmiştim. “Sanırım başka bir şey daha hoşuna gidecek.”

Aşağıya doğru iniyor, çenesi ipek örtülü karnımın üzerinde kayıyor ve açık ağızlı öpücükler bırakarak beni çıldırtıyor, içimde fırtına yaratan güçlü dalgalar halinde içimden geçen yakıcı sıcaklığı yoğunlaştırıyor. Kalçalarımı kaldırıp elbisemi daha da yukarı çekmesine izin verdiğimde, aç bakışlarına kendimi açtığımda, “Aferin kızım,” diye övüyor. Kumaş, ısınmış tenimi rahatsız ediyor ve içimdeki her şey bunu neredeyse iğrenç buluyor, çünkü dokunuşunu tam olarak hissetmemi engelliyor. Yukarıdaki avizeden gelen ışık başımı döndürüyor ve sıcak nefesini merkezimde hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Kalçalarım aniden yukarı kalkıyor, ama o kolunu karnıma koyarak, bundan sonra ne yapmayı planlıyorsa yapsın, beni hareketsiz tutuyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, hırıltılı nefeslerim boşluğu dolduruyor ve inliyorum, ellerim elbiseyi sıkıca kavriyor, o işaret parmağını ıslak, dantelli külotumun üzerinde gezdirirken her yönden sıcaklık beni sarıyor. Arzu her saniye beni tüketiyor ve avuç içlerini bacaklarımın iç kısmında gezdirip onları daha da açtığında bir inilti kaçıyor ağzımdan. Topuklarımı masanın kenarına takıyor, beni tamamen ona açık hale getiriyor. Ağzımı yumruğumla kapatıyorum, beni orada öptüğünde, önce nazikçe, sonra sertçe etimi emdiğinde, güçlü hisler doğrudan klitorisime doğru ilerlerken, inlememi bastırıyorum.

Külotumu kavrayıp çekiştiriyor ve dantelin vücuduma sürtünmesine izin veriyor, bu da bende zevk dalgasının yayılmasıyla birlikte bir inilti daha

koparmasına neden oluyor. Alışılmadık bir sıcaklık beni sarıyor, derin bir gerilim yaratıyor ve bu gerilimin etkisini azaltmak ve vücudumun arzuladığı şeyi ona vermek için biraz hareket etme isteği uyandırıyor.

Bunun ne olduğunu hiç bilmesem bile.

“Tatlı küçük şey,” diye fısıldadı, çenesini kasıklarına sürttükten sonra külotumu yana itti ve “Diana, bana bak,” diye emretti. Hâlâ heyecanın içinde kaybolmuşken, gözlerimi sıkıca kapattım, hayal dünyasında kalmak ve bundan sonra ne olacağını fazla düşünmemek istedim.

Sadece okuduğum ama şimdi gerçek olabilecek şeyler, muhtemelen bir yabancıyla veya bana pek de iyi davranmamış bir adamla yapmamam gereken şeyler.

Ama sayısız insan tek gecelik ilişki yaşıyor, değil mi?

Sahte kocamla yakınlığın ne anlama geldiğini öğrenmek bu kadar kötü mü? Zaten herkes benim onun eşi olduğumu düşünüyor.

Sonuçları ne olursa olsun, kaosun içine dalmakta fayda var.

“Diana.” Külotumu yırtıp attığında nefesim kesildi, avuçları kalçalarımın altında gezinirken parmakları içime saplandı, acı ve zevk karışımı hisler midemde baskı artarken. “Bana bak.” Bakışlarımız çarpışırken başımı biraz kaldırdım. Kendine daha fazla yer açıp boğuk ve hırıltılı bir sesle emrettiği sırada, gözlerindeki vaat ve yoğunluktan nefesim kesildi, “İzle.” Bu kelime tüm vücudumda gıdıklanma hissi yaratırken üzerimize şehvetli bir gölge düşürdü.

Vücudum geriliyor ve karnımdaki kaslar gevşiyor, içimde yanan şehvet her şeyi yakıp kavuruyor, onu bir şeyler yapmaya zorluyor. Dilini dışarı çıkarıp beni tepeden tırnağa yaladığında nefesim yankılanıyor. “Ah,” diye fısıldıyorum, bacaklarımı onun etrafına kenetleyip yarattığı sıcaklığın içinde boğuluyorum. Bu beni parmaklarımı saçlarına dolamaya, sürdürülmesi gereken ihtiyacı karşılamak için onu aramaya zorluyor.

Ağzı beni tamamen kaplıyor, dili kıvrımlarımın arasında dolaşıyor ve içimi saran sıcaklıkla birlikte içeri giriyor. İtiyor ve ben inleyerek saçlarını daha sertçe çekiyorum, o da bacaklarımdan birini omzunun üzerinden atıyor. Topuğum sırtına saplanıyor ve o da bana karşı inliyor.

Dilini yukarı aşağı hareket ettirerek klitorisimi dişlerinin arasına sıkıştırıyor, acıyı yalayıp emiyor ve bacaklarım onu daha da sıkıca kavrarırken parmakları kalçalarımın sertçe saplanarak beni daha da yukarı kaldırıyor.

Tatlı işkence hiç bitmeyecek gibi görünüyor ve yapabildiğim tek şey inlemek ve onu yerinde tutmak, başka bir yere gitmesini engellemek, ta ki beni tüketen açlığımı giderene kadar.

Uzun bir yalama daha ve dilini daha da derine sokuyor. Kaslarımın etrafında karın kaslarım geriliyor ve her itiş baskıyı artırarak derimi geriyor ve midemi kasıyor. Ardı ardına sıcak basmaları yaşıyorum. Dilinin üzerinde sürtünmeye başlıyorum, getirdiği rahatlamayla inliyorum ve içimdeki ihtiyacı daha da yoğunlaştırdığında nefes nefese kalıyorum.

“İhtiyacım var...” Bu nefes nefese ve açlıktan bitkin düşmüş sesi tanımıyorum. Boğazım kurumuş gibi hissediyorum. Sıcak bir öpücük kondurduğunda kalçalarımı ona daha da yaklaştırmak, “Lütfen, ihtiyacım var—” diye yalvarıyorum.

“Ben,” diye yanıtlıyor, dilini dışarı çıkarıp yukarı doğru yalarken parmakları da içime giriyor. Bu çifte his ve ritim benden yüksek bir inleme, ondan ise bir hırıltı koparıyor. “Bana ihtiyacın var.” Kalça yanağıma vurduğunda, aralık dudaklarımdan bir nefes daha kaçıyor, ses duvarlarda yankılanıyor ve beni onun çarpık ağında daha da derine çekiyor. “Peki ben kimim?”

Dudaklarımı ısıırıyorum, zevk yavaş yavaş üzerime çöküyor ve sırtımdan yukarı doğru yayılırken, yakıcı sıcaklık içimde dönüp duruyor, her an patlayıp her şeyi alev alev yakmaya hazır. O duruyor ve ben acı içinde inliyorum, ondan nefret ediyor ve aynı anda ona ihtiyaç duyuyorum, istediğini duyana kadar devam etmeyeceğini çok iyi biliyorum. "Kocam."

Orion parmağının yerini diliyle alıyor. Ağzı daha da talepkar hale geldikçe, ben de onun itişleriyle eş zamanlı olarak hareket etmeye başlıyorum ve nefes alışverişim hızlanıyor. Karnım kasılıyor, vücudum onun etrafında kasılıyor ve elleri beni daha da sert bir şekilde kavıyor. Tüm bunların birleşimi sonunda içimde bir şeyleri paramparça ediyor ve zirveye ulaşıyorum.

“Aman Tanrım,” diye mırıldandım, sonra parmaklarımı saçlarından ayırıp bacağıma tekrar masaya koyduğunda donakaldım. Dudaklarında parıldayan halimi görünce yanaklarım kızarmış olmalı.

Dudakları karnımdan, göğüslerimden, köprücük kemiklerimden ve boynumdan yukarı doğru ilerleyip benimkine ulaşıyor ve beni ayak parmaklarımı kıvıracak bir öpüşle sarıyor, bedenim ekşirken ve inlemelerimi yutarken tam bir sahiplenme ve teslimiyet istiyor. Dilinde kendi tadımı alıyorum ve onun tadının nasıl olduğunu öğrenme isteği

içimde bir esinti yaratıyor. Onu ağzıma almayı hayal etmek bile damarlarımda farklı bir ateş yakıyor.

Geri çekilip nefesimi tutuyorum, bacaklarım onun etrafında kasılıyor, parmaklarım gömleğini sıkıca kavriyor. Vücudumdaki her hücre mutluluk ve açlıkla dolu, ama daha fazlasını istiyorum.

Bu hareket, sertleşmiş penisini kasıklarımına doğru itiyor, kot pantolonunun pürüzlü dokusu beni tahriş ediyor ve onun ilk kez içime girmesini ve ona bu kadar özgürce sunduğum şeyi almasını hayal etmek bile beni ıslatıyor.

Bu adamı sadece bir yabancı olarak görmeye başladığım ilk gün bu sabah mıydı?

Ondan daha çok istediğim başka kimse olamaz diye düşünüyorum ve ne kadar çılgınca gelse de, onun her zerreme sahip olmasını ve böyle bir erkeğe ait olmanın gerçekte ne anlama geldiğini bana göstermesini istiyorum.

Onun erkeksi kokusu arzularımın tellerine dokunuyor. Onun çıplak tenine giden yolumu kapatan bu gömleği yırtıp atmak istiyorum ki, bana taptığı tüm şekillerde ona tapabileyim ve kendi izlerimi tenine bırakabileyim.

Bedeninin, meraklı doğamın tuvali olacağını düşünüyorum ve bu düşünceyle utangaçlık beni sarsa da, kimsenin ona dokunmaya cesaret edemeyeceği şekilde, onun üzerinde tüm mülkiyetimi ilan etmek istiyorum.

Omuzundaki parmaklarımın altındaki buruşuk, pürüzlü doku bir gösterge ise, ona tekrar zarar verebilir.

Kasları kasıldı ve biraz geri çekilirken göz kapaklarım aralandı, sıcaklığı bir anda benden uzaklaştı. Bizi yukarı çekerken kalçalarımından daha sıkı kavradı ve beni kollarının arasına hapsetti.

Gözlerindeki açlık ve karmaşa, içimdeki özlemi daha da artırdı; ona çok acı vermiş olması gereken o yara izini görünce kalbim göğüs kafesime şiddetle çarptı.

Hiçbir suçu yokken ona canavar diyorlar. Şu anda o benim için bir prens ve keşke orada olup onu yıllar boyunca toplumun ona gösterdiği bu baskıdan koruyabilseydim.

Öpmeyi henüz beceremediğim bir yara izi.

Açık avucumu yanağına koyup parmaklarımla üzerinde gezdirirken, bakışlarının yavaş yavaş alev alevden soğuğa, ardından da düpedüz acımasızlığa dönüşmesiyle donakaldım ve bu durum beni derinden yaraladı.

Elimi tutup itti ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatarken geri çekildi. "Orion," diye fısıldadım, sesimin kendi kulağıma bile ne kadar belirsiz ve titrek geldiğinden nefret ediyordum. Ama neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Az önce çok güzel bir şeye şahit olduk ve o sanki...

Tek bir kelime bile etmeden arkasını dönüp yemek masasından uzaklaştı, açık teras kapısından içeriye rüzgar şiddetle esti. Soğuk, ısınmış tenime yerleşirken, utanç ve acı damarlarımda dolaşarak önceki heyecanın yerini aldı.

Birkaç saniye önce uçup giden bedenim artık kullanılmış ve terk edilmiş gibi hissediyor ve geçmişteki tüm güvensizliklerim geri dönüp zihnimi kemiriyor, kafamda senaryolar canlandırıyor.

Tecrübesiz olduğum için belki bir hata yapmış olabilirim?

"Acınası bir haldesin," diyor babam, saçımdaki kurdeleyi çekip fırlatırken. Beyaz elbisemin üzerine portakal suyu döktüğüm için ellerim titriyor. "Annesine benzeyen işe yaramaz küçük velet." Başımı onun bakışları altında öne eğiyorum. "Keşke onunla birlikte sen de ölmüş olsaydın."

Sessiz odada tahta saatin tıkırtısı yüksek sesle duyulurken, elbisemi düzeltiyor ve kaçmaya çalışan hıçkırıkları bastırmak için tüm gücümü kullanıyorum. Gözyaşlarımı tutuyorum çünkü daha dikkatli olmalıydım.

Ben ne zaman akıllanacağım?

DOKUZUNCU BÖLÜM

---

*"Sevgi bir ayrıcalıktır, aksini kim söyleyebilir ki?"
Karanlığı ve yalnızlığı hiç bilmedim.
Bu hayatta her şeyin bir bedeli vardır.
Ve ben de aldığım her nefesle bedelimi ödemeye devam ediyorum."*
Orion

Orion

Pazarlama raporunu son bir kez gözden geçirip rakamlara baktıktan sonra imzamı atıp masaya bıraktım. "Jeremiah'a ver ve bir dahaki sefere bu kadar küçük bir sorunu kendi başına halledemezse pazarlama departmanı başkanlığı görevini kaybedeceğini söyle." Elizabeth, iç mekanla neredeyse bütünleşen, onu neredeyse görünmez kılan, kalın kırmızı gözlükleri hariç, her zamanki siyah-beyaz üç parçalı takım elbisesiyle başını salladı. "Ve Tom'a da söyle ki, eğer Pazartesiye kadar Smith anlaşmasını kapatamazsa, başka bir iş arayabilir."

Raporu eline alıyor. "Bay Wright sizi görmek için burada, efendim."

Kaşlarım çatılıyor. "Neden?"

Omuz silkerek, "Bence bunu ona sormalısınız efendim. Onu içeri alacağım ve saat 2'deki toplantınızı 3'e alacağım." dedi.

"Teşekkür ederim."

Rafael, ben rica etmedikçe nadiren beni ziyaret eder, bu yüzden olup biten her neyse önemli olmalı.

O gidiyor ve ben de sandalyeme yaslanıp pencereden dışarı bakıyorum, kahve fincanımı elimle kavriyorum. Acı tadı olan sıvıdan bir yudum

alıyorum, her anından nefret ediyorum.

Hayatım boyunca kahveden nefret ettim. Ancak, kahve içmek bana her zaman şimdiki zamanı ve ödülleri elde etmek için bazı şeylere katlanmamız gerektiğini hatırlatır.

Sakin ve kurnaz olmalı, hedeflerime doğru ilerlemeli ve yaklaşan açık artırma için tüm evrak işlerini tamamlamalı, bir yandan da mülkün kendilerine kalması için hikayemde açık bulmaya çalışan mirasçıların avukatlarıyla mücadele etmeliyim.

Şu an aklımdan geçen tek şey, o lanet olası bardağı çöpe atıp, güzelliği ve cazibesi beni mahveden karımın yanına eve dönmek.

Bu zayıflık hem bir sorun hem de bir lanettir.

"Orion," diye fısıldıyor kulağıma, tırnakları tenime batarken bacakları etrafımda kasılıyor. Sarhoş edici kokusu beni sarıp sarmalıyor, tek bir düşünce dışında tüm düşüncelerimi siliyor.

Onun buradaki hakkını savunmak ve asla bırakmamak.

Vücudum taş gibi sert. Hayatımda hiçbir kadını bu kadar çok istememiştim. Dudaklarımı yukarı doğru kaydırarak, onunkileri ateşli bir öpüşle yakaladım, dilimi derine iterken kalçalarım öne doğru fırladı, ikimiz de onun yumuşaklığıyla karşılaşırken inledik.

Avucumda bir yanma hissi var, bu da beni rahatsız eden anılardan uzaklaştırıyor ve Diana'dan uzak durmaya zorluyor çünkü içimde kükreyen içgüdüleri kontrol edemiyorum.

Onlar sahiplenmek, mülkiyeti ele geçirmek, sahiplenmek ve herkese onun bana ait olduğunu göstermek istiyorlar.

Hangi kadın böyle bir çılgınlığı ister ki?

Özellikle de benim gibi birinden. Aynadaki yansımam en cesur ruhları bile korkutur, ve eğer onunla daha fazla zaman geçirirsem... onu tuzağa düşürürüm.

O zaman ben de ondan daha iyi olmazdım.

"Kahretsin," diyorum, elimdeki kupa çatlayıp avucumu morartıyor. Sıcak sıvı kanımla karışıyor, bu karışım bana acı vermeliydi ama ben bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Bir anlığına da olsa, saplantılı ihtiyacımdan başka bir şeye odaklanabilirim.

Bu da zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığım başka bir şeydi.

Karımdan kaçış yok. Her karanlık düşüncemi ve fantezimi kirletiyor, rüyalarımı güzelliğiyle dolduruyor ve kontrolümün ve aklımın bile karşı

koyamadığı bir cazibe haline geliyor.

Kapının açıldığını duyuyorum, ardından sinirlerimi bozan, eğlenmiş bir ses geliyor: "Bu iz bırakabilir, sevgili kuzenim."

Sandalyemde dönerek bir mendil alıp avucumu sildim, masamın altındaki çöp kutusuna bardağı düşürdükten sonra yaraya sertçe bastırdım. "Yüzümü gördün mü? Yaralar beni korkutmuyor."

"Birinin görünüşü hakkında yorum yapmak kabalıktır. Hatta dava açılmasına bile yol açabilir."

Rafael'in her şeyde dava açma olasılığı görme yeteneği, adamın sonuçta yine de parmaklıklar ardına girmesi düşünüldüğünde oldukça komik.

Sonra da onu o duruma getiren kişiyle evlendi. Bu gerçek beni şaşırtmaya devam edecek çünkü böyle bir ihanet benim gözümde affedilemez.

Sadakat her şeyden üstündür.

"Burada ne yapıyorsun?"

Mavi takım ceketinin düğmesini açıp karşımda duran sandalyeye oturdu. "En sadık sekreterlerinizden biri beni arayıp şirkette bir kriz olduğunu söylediğinde, sizi ziyaret etme zamanımın geldiğini anladım. Ne oldu Orion? Evlilik hayatı sana uymuyor mu?"

Son sorusunu görmezden gelerek ilk cümlesine odaklanıyorum ve yıllar boyunca beni gölgeleyen, hırslarımı ve azmimi besleyen öfke yüzeye çıkarken içimdeki her şey bir anda buz kesiyor. "Elizabeth seni mi aradı?"

"Evet. Bana aynen şöyle dedi: 'Bay Wright aklını kaçırmış ve yardımınıza ihtiyacı var.' Endişeli görünüyordu."

Rafael'i başka biri arasaydı, onu hemen işten çıkarırdım. Şu an beni durduran tek sebep, Elizabeth'in şirketimin iyiliğini tehdit ettiğine inanmadığı sürece asla arkamdan iş çevirmeyecek olmasıdır.

Rafael, masama mavi bir dosya fırlatırken konuşmaya devam etti. "Muhtemelen onu görmezden gelirdim çünkü kuzenin olarak senin ruh halindeki değişimleri kontrol etmek benim işim değil. Ama aynı zamanda avukatınım ve iş sorunların beni ilgilendiriyor. Bu yüzden, yaptığım araştırmadan sonra, üst düzey yöneticilerinden birkaçının istifa etmek üzere olduğunu keşfettim. Görünüşe göre, son bir aydır son derece çekilmez birisin." Göğsüne dokundu. "Sonuçta seni ziyaret edip bunun hakkında konuşmak iyi bir fikir gibi geldi." Gözleri kanayan avucuma dikildi. "Dikiş gerekecek." Başını yana eğdi. "Ya da belki gerekmez. Emin olmak için temizlemen gerekiyor."

Günlük olarak sürekli dayak yiyerek büyüyen çocuklar olarak, çeşitli yaraları ayırt etmeyi ve kimsenin haberi olmadan kendimize nasıl yardım edeceğimizi öğrendik.

Statü her şeyin üstündedir ve Tanrı korusun, Wright ailesinin kapalı kapıları ardında neler olup bittiğini kimse öğrenmesin.

İlk yardım çantaları beş yaşımdan beri en iyi dostlarım oldu.

Çünkü annem o canavarın bana ne yaptığını asla öğrenemezdi. Yoksa zaten zayıf olan kalbi daha erken pes ederdi.

Annemin benimle birlikte bu dünyada daha uzun süre kalmasını sağlayacak her türlü acıya katlanırdım.

Kalkıp banyoya gittim ve ellerimi yıkadım, musluğu kapatmadan önce kanın beyaz porselene damlamasına izin verdim ve elimi bir havluyla sardım. "Kendiliğinden iyileşir."

"Bu bir rahatlama değil mi? Evlendikten hemen sonra dikişli bir elle dolaşmana gerek yok. Gereksiz dedikodulara yol açar." Parmaklarını dosyanın üzerinde vuruyor. "Zaten mirasınızla ilgili yeterince sorunumuz var."

Öfke bir anda damarlarımı doldurdu ve Rafael'e dik dik bakarken sesim birkaç oktav alçaldı. "Eşime asla zarar vermezdim." Ona zarar verme veya pürüzsüz teninde morluklar bırakma düşüncesi bile beni çılgın bir sarmala sürüklüyor.

Ona dokunmaya cüret eden herkesi öldürürüm.

Yüzünde bir anlayış belirdi ve ciddi bir şekilde başını salladı.

"Söylemedim kuzen. Ama miras avukatları malikaneyi ellerinde tutmak için ellerindeki her silahı kullanacaklar. Mülk onlara milyarlarca dolar kazandıracak ve onu kaybetmek istemiyorlar. Zaten vasiyetnameyle ince bir çizgide yürüyorsunuz, çünkü bir aydır evlisiniz ama eşinizle hiç kamuoyu önünde görünmediniz. Onun o kalenizde kilitli kalması ve nadiren dışarı çıkması da işleri kolaylaştırmıyor." Parmağını havada çevirdi. "Sanırım şirketinizde de bir köstebek var, çünkü miras avukatları sizin pek de iyi olmayan ruh hallerinizden haberdarlar ve inan bana, davalarını bunun üzerine kuracaklar. Bu durum daha da büyümeden önce hızlıca hasar kontrolü yapmamız gerekiyor."

Babamı tekrar görebilseydim, işlerini halletmesi için o adi herifi tuttuğu için son anlarında daha çok acı çekmesini sağlayacak bir yol bulurdum.

Alan parlak bir avukat olabilir. Ancak ahlaki dürüstlükten yoksun ve kendisine doğru miktarda para ödedikleri sürece herkesi koruyup onlarla

çalışır. Ayrıca kirli oyunlar oynamayı sever ve rakiplerini davalarını kaybetmelerine neden olacak şüpheli durumlara sürüklemek için elindeki her türlü hileyi kullanır.

Bu naif ve berbat adam birçok şeye göz yumdu ve hâlâ hayatta olmasının tek sebebi ne mi? Yıllar önce gerçekte ne olduğunu bilmiyor.

Aksi takdirde, çoktan toprağın altında olurdu.

Ne yazık ki, bencil ve dürüst olmayan bir pislik olmak suç değil.

Her ne kadar kilometrelerce öteden görebildiğim aptalca bir plan ortaya attığında, onun sözde parlak zekasını sorgulamaya başlasam da, bu düşüncemden şüphe duymaya başladım.

Otuz altıncı doğum günüm yaklaşırken, yüksek referanslarla gelen bir adam iş ararken, onun bir köstebek olduğunu anladım. Bu aptal gerçekten de Alan için gizli bilgiler aldığını sanıyordu, ama ona sadece Alan'ın bilmesini istediğim şeyleri söyledi.

Her şey bir aldatmaca ve göz boyamadan ibaretti, ancak şirketleri bunun farkında değildi ve sonuç olarak kendi iyilikleri için fazla kibirli davranmaya başladılar.

Geçtiğimiz ay ruh halim pek iyi olmamış olabilir, ama bu bir hakim için hiçbir şey ifade etmezdi.

Kanun, tamamen gerçeklere dayandığı için gri alan içermez.

“Her şey kontrol altında. Köstebek birçok şirket suçu işledi ve gözetim altında olduğu için, bu iş bittiğinde onu dava etmek için gerekli tüm görüntülere sahibiz.”

Kuzenim sessiz kalıyor, ancak bakışlarında hesapçı bir ifade belirlediğini görüyorum. Adam tüm davalarında çok proaktif davranıyor, bu yüzden eminim ki her şeyi kafasında çoktan planlamıştır. Bu davayı kapanmış sayabiliriz.

“Babamın vasiyetine göre, mülkü alabilmek için otuz altı yaşına kadar yasal olarak evlenmiş olmam gerekiyor. Eşimin eşim olmadığını hakime kanıtlamak zor olurdu.”

Ve bunu denemeye cesaret eden var mı, bakalım?

Rafael çenesini ovuşturdu ve ayak bileğini dizine yaslayarak sandalyesine yaslandı. İfadesine bakılırsa, bana meşhur öfkesini tüm ihtişamıyla göstermesine bir saniye kalmıştı.

Korkarım bu Wright'ın bir özelliği.

Bizi son derece sinir eden şeylere karşı hiç sabrımız kalmıyor.

“Hakimin kafasına şüphe sokmak kolay olacak. Dava yıllarca sürebilir ve Alan’ın firması da bunu isteyecektir çünkü babanızın vasiyeti gereği davayı yönetmekten yine de para alacaklar. Her iki durumda da, bu hepimiz için büyük bir kayıp olacak ve ben kaybetmeyi seven biri değilim, Orion. Bu yüzden kendine çeki düzen ver, yoksa seni müvekkilim olarak bırakırım, aileden olsan da olmasan da.” Bir an duraksadı. “Ve Diana’yı düşün. O, sonsuza dek karın olarak kalmak için sözleşme imzalamadı.” Havluyu daha sıkı tuttum, elimi o kadar sıkıca sardım ki daha fazla kan beze sızdı ve bu onun dikkatinden kaçmadı. “Demek senin kötü ruh halinin sebebi o.”

“Karım hakkında konuşma Rafael. Hoşuma gitmiyor.” Aslında, başka bir adamın onun adını ağzına alması bile beni çileden çıkarıyor. Belki de onu hâlâ kendime ait olarak sahiplenmediğim içindir, bu da onu herkes için hedef haline getiriyor.

Bunun ne kadar çılgınca geldiğini ben bile biliyorum, ama umrumda mı?

HAYIR.

Gözleri boş bakışlarla da olsa kıkırdıyor ve eğlencesinin altında kaynayan bir öfke görüyorum. “İkiniz arasında ne oluyorsa, hemen düzeltin. Bu davayı kapatıp kendi evliliğime odaklanmak istiyorum. Karım benimle dünyayı keşfetmek istiyor ve onun isteği benim emrimdir.” Ses tonuna kaşlarımı kaldırıyorum ama onu anlıyorum. Diana benden bir şey isterse, ona hiç düşünmeden veririm.

O, cehennemden çıkmış ve onu kaçmaya zorlayacak korkunç bir sır saklayan bir canavardan daha iyisini hak eden bir güzellik. Bu yüzden ondan uzak duruyorum.

“Eğer benden, sırf bir şey kanıtlamak için karımı bir sürü aptalın önünde sergilememi bekliyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir.” Asıl anlaşma bu olsa bile umurumda değil. Diana, erkeklerin memnun kalması için onlara düşkün bir eş gibi davranmaya çalışmayacak.

Eşim sadece benim ihtiyaçlarımı karşılıyor, başkasınınkini değil.

Rafael, takım elbisesinin cebinden altın rengi bir zarf çıkarıp mavi klasörün üzerindeki masaya koydu. Üzerinde isminin yazılı olduğunu gördüm. “Rush ve Aileen iki gün sonra ailemizin adasında bir nişan partisi veriyorlar. Davetlisiniz ve tören çoğunlukla özel olsa da, güvendiğimiz muhabirler birkaç fotoğraf çekecekler. Orada olmanız söylentileri yatıştıracak ve birlik içinde bir görüntü sergileyecektir. Hakim, her şeyden önce aileye değer veren gelenekçi bir adam; bu, başka herhangi bir

durumda başımıza bela olurdu, ancak bu durumda onu kendi tarafımıza çekmemizi sağlıyor.”

Davetiyeyi elime alıp açtım ve üzerindeki kan lekelerini umursamadan kelimeleri okumaya başladım. İlk cümle beni durdurdu.

Orion ve Diana Wright...

Onun benim adımı taşıdığını görünce içimde bir sahiplenme duygusu belirliyor, çünkü bu onun benim olduğunu herkese göstermenin başka bir yolu.

Kimse görünmediği yüzüğü bir yana, çünkü o dışarı çıkmıyor.

“Tavsiyemi isterseniz...”

“Hayır.”

“Egonuz mutluluğunuzun önünde bir engel olabilir, Orion. Sizin yerinizde olsam çabalarımı takdir eder ve dinlerdim.”

“Belki de egon benimkinden daha büyük ve bu konuşmaya bu kadar çaba harcamanın tek sebebi kaybetmeyi sevmemen. Sen evli bir adamsın Rafael, aziz değil.” Bu söz üzerine kahkaha atıyor. “Her neyse, öfkemi kontrol altına alıp şirketteki sorunları çözeceğim.”

“Şirket beni ilgilendirmiyor. Eğer üst düzey yöneticileriniz baskıya dayanamıyorsa, onları kovun. Baskı altında dirençli olmayacaklar.” Buna itiraz edemem ve eğer yetişkinler sorunlarını doğrudan benimle görüşmek yerine Elizabeth'e çözmek için koşuyorsa, zamanıma ve kaynaklarıma layık değil. “Ancak, evlilik işi beni ilgilendiriyor. Bu yüzden tavsiyem...”

“Bunu kendine sakla.”

O ve ikiz kardeşi Rush, tavsiyelerini onların boğazına zorla sokabiliyorlardı.

Rafael karısını şantajla evliliğe zorladı. Rush düşmanın kızını kaçırıp özel adasına götürdü ve onu yem olarak kullanmayı planladı. Ancak sonunda kendisinden neredeyse yarı yaşta olan kıza aşık oldu ve ona delicesine bağlandı.

Sonradan, güçlü ailesinin, yıllar önce ailelerinin başına gelenlerle hiçbir ilgisinin olmadığını keşfetti.

Kuzenlerim evlilik konusunda hiç uzman değil.

“Eşinizden uzak durmak bu yeni, alışılmadık duyguları ortadan kaldırmayacak. Aksine, daha da yoğunlaşacaklar ve en beklemediğiniz anda

yüzünüze patlayacaklar. Sahiplenme içgüdüleriniz, sizi uzun süre sıkı bir tasma ile kontrol altında tutan aklınızın önüne geçecek. Bu doğanın bir gerçeği. Buna karşı koyamayız.”

Gerçeğe bu kadar yaklaşmasından nefret ederek, masamın üzerine tünedim ve her kelimemden alaycılık süzülerek sordum: "Sanırım bir aylık evlilik seni bu konuda uzman yaptı, değil mi?"

“Doğru tahmin ettin.” Davetiyeyi işaret ediyor. “Sana verdiğim şeyi akıllıca kullanırsan, çok istediğin şeye kavuşabilirsin.”

İmkansız.

Eğer arzularımı serbest bırakırsam, Diana'ya altın zincirler takıp onu kendi yarattığım bir hapishaneye kapatacaklar. Asla kaçamayacağı bir hapishaneye.

Ömür boyu hapis cezası, her geçen gün parça parça büyüyen ve sakın doğamı yok eden saplantım için ödenmesi gereken çok yüksek bir bedel.

“Nişan törenine katılacağım. Scott ve King aileleriyle iş yapıyorum, bu yüzden onlara saygısızlık etmek istemem.” Komik çünkü kuzenlerim neredeyse kızlarının hayatını mahvetmişti. Ama bu durum iş ilişkilerimizi hiç etkilemedi, bu da Lachlan Scott ve Zachary King'in kişisel ve iş meselelerini asla karıştırmadığını gösteriyor. Tabii ki ailelerine doğrudan zarar vermeye çalışmadığınız sürece. Aile büyüklerinin buna hiç tahammülü yok. “Diana'yı aileyle tanıştırmakta sakınca görmüyorum.”

Ailem, daha önce bahsettiğim bir grup aptaldan daha iyidir. Ayrıca, eşim günlerdir kendi kanadında oturuyor, benimle kahvaltı ve akşam yemeği yemek için aşağıya bile inmeyi reddediyor. Bu yüzden onu dışarı çıkarmak güzel bir değişiklik olurdu.

“Harika.” Ayağa kalktı ve açık avucunu dosyanın üzerine koydu. “İstedığınız Jones davasıyla ilgili birkaç görüşme yaptım. Annesinin ölümü trajik bir kazaydı, ama sanırım sevgilisinden de yardım almıştı.” Hala buna inanamıyordum. “Otopsi, tahminimce, olay yerine geldikten on dakika sonra öldüğünü gösterdi. Yani onu çıplak elleriyle öldürmemiş olsa da, kan kaybından ölmesini izlediği için neredeyse öldürmüş sayılabilir.”

"Ondan o kadar nefret ediyordu ki."

Rafael dişlerini sıkarak tısladı. “Bazı ayrıntıları doğrulamak için yeraltı dünyasındaki bağlantımızı kullanmam gerekecek. Çok fazla şey biliyor olma ihtimali var ve o da ilişkisini bitirdikten sonra onu ortadan kaldırmak istedi. Ona olan aşkı çok sağlıksızdı ve aksi takdirde durmazdı.”

“Lachlan?”

Başını salladı. “Karanlık Koruyucular, on yedi yıl önce olanlar hakkında bazı bilgilere sahipler. Jones'un evlilik töreni sırasında odada olmasını istemememin ve sözleşme ve evlilik öncesi anlaşmanın ayrıntıları hakkında hiçbir fikrinin olmamasının sebebi bu. Onun ortalığı karıştırıp dedikoduya aç olan magazin basınına malzeme vermesini istemiyoruz. İddialarını destekleyecek hiçbir kanıt olmadığı sürece, onun sözü bizim sözümüze karşı ve şu anda onun sözünün pek bir anlamı yok.”

Tüm parçaları kafamda bir araya getirip kendi teorimi ortaya koyuyorum: "Diana'nın annesi sadece bir eskort değildi."

Jones'la birlikte olduğunda, Jones zirvedeydi ve ona bu kadar sorun çıkaran kadını hâlâ ziyaret ediyor olması... bunun arkasında mutlaka bir sebep olmalıydı.

Hayır. Onlar babanızın verdiği bir partide tanıştılar.

Davetiyeği bir kenara atıp, klasörü kaptım ve içindekilere göz attım; orada beni karşılayan bilgiler içimi buz kesti. "Babamla iş yapmış mı?"

“Sandığınız türden değil. İstekli katılımcılarla parti yaptı ve asla asıl iğrenç şeylere bulaşmasına izin verilmedi.” Sözleri içimde kaynayan öfkeyi daha da artırdı. “Her halükarda, onu Diana'dan olabildiğince uzak tutardım. Bu aileye güvenilemez.”

İkimiz de babamı ve iş ilişkilerinin bazı yönlerini biliyoruz. Jones'un babamın yakınında bulunmasına izin verilmesi için, onun hakkında başka şeyler de biliyor olması gerekirdi.

Bu bile onu suç ortağı olmaktan dolayı suçlu kılıyor ve hapse atılmayı hak ediyor.

Bodrum kapısını açtığımda uzaktan su damlamalarının sesi geliyor, soğukluk beni karşılıyor. El fenerini yakıp yavaşça merdivenlerden aşağı iniyorum.

Bildiğim kadarıyla, büyük büyük dedem tarafından tünel gibi inşa edilen bodrum katını ailemiz hiç kullanmadı; çünkü oraya ulaşmak için en az 15 dakika yürümek ve ardından yaklaşık 100 basamak inmek gerekiyordu. Adam, doğal afetlerden veya savaşıardan korunmak istemişti, ancak tüm bunları yaşamadan önce ölme ihtimali de vardı.

Annemin ölümünden sonra evde kalmak bana mantıklı gelmediği için çoğunlukla çatı katındaki dairemde yaşadım, ancak Matilda'nın evde meydana gelen tuhaf şeyler hakkında beni araması sinirlerimi bozdu. Buna bir de büyük vergi indirimleri ve babamın yeni keşfettiği seyahat tutkusu eklendi.

Onun tuhaf davranışları çeşitli anlamlara gelebilirdi ve maaşlarını benden alan personelime karşı hâlâ bir yükümlülüğüm olduğunu hissediyordum. Rafael'in babası, vasiyetinde tüm varlıklarımı ve vakıf fonlarımı koruma altına aldı. Mali durumuma erişmek için babama güvenmek zorunda değilim, çünkü aksi takdirde Conrad bana hiçbir şey vermez ve mirasımı elimden alırdı.

El fenerini elimde daha iyi tutarken, bodrum kapısındaki tuşlu kilidin yakın zamanda kullanılmış olduğunu görünce kaşlarımı çattım.

Bir bodrum katına girmek için neden bu kadar gelişmiş teknoloji gereksin ki?

Ve şifrenin doğru olması gerekiyor, yoksa alarm çalar. Dairemde de benzer bir kilit var, bu yüzden birkaç dakika düşündükten sonra annemin ölüm tarihini tuşluyorum. Kilit tıkırdıyor ve açılıyor.

Conrad her zaman bunun en sevdiği randevu günü olduğunu söylerdi. Pezevenk.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, annemin bu adi herife nasıl bu kadar çok aşık olup da tüm mirasını ona devrettiğini asla anlayamayacağım.

Aşağıya doğru indikçe burnuma acı, çürük kokular ulaşıyor ve öğürme refleksimi tetikliyor, ama bu hissi bastırıp, zar zor duyulabilen, ancak içlerinden umutsuzluk fışkıran inlemeler duyulduğunda donup kalıyorum.

Adımlarımı hızlandırarak hızla aşağı indim ve bodrum boyunca sıralanmış, içlerinde genç kızların kilitli olduğu sayısız kafesi görünce yutkundum.

Hepsi farklı yaşlarda.

Çocuklardan birinin yaklaşık yedi yaşında olduğunu fark ettiğimde mide bulantısı yeniden şiddetleniyorum.

Dövülmüş, morarmış, kıyafetleri kirli ve yırtık halde, parmaklıklara sıkıca tutunmuş ve bedenlerini onlara bastırarak bana bakıyorlar.

"Hayır," diye fısıldadı içlerinden biri ve onu hemen tanıdığım için şok içinde geriye sendeledim. Bana başını salladı.

Neredeyse bir yıldır kayıptı. Babası onu bulmak için tüm bağlantılarını kullandı ve dünyayı ayağa kaldırdı, ama o tüm bu süre boyunca... burada mıydı?

Babam tarafından tecavüze mi uğradım?

Uzak köşeye koştu ve kollarını dizlerinin etrafına sararak yüzünü aralarına sakladı, bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. "Sen de mi?"

Lütfen yapma. Lütfen." İşte o zaman kıpırdandı ve kıyafetlerinin geri kalanının karnının üzerinde gerildiğini gördüm.

Çok hamile bir karın.

“Bu bilgiyi doğrulamak için kendi bağlantılarımı kullanacağım. O zamana kadar Jones ve oğluna göz kulak olun. Her iki durumda da onlarla ben ilgileneceğim.” Uzun uzun baktık, sonra Rafael ellerini pantolon ceplerine sokup omuzlarını geriye atarak başını salladı. “Ve ben onlarla ilgilendiğimde, izlerimi örtmeniz gerekecek.”

“Bana güven. Onlarla uğraşan tek kişi sen olmayacaksın.” Unutmak istediğim ve ne yaparsam yapayım telafi edemeyeceğim bir geçmişle dolu dosyayı sıkıştırırken bir an duraksıyorum. “Partide görüşürüz. Gazetecilere gülümsemeyi unutma ve baldızımı üzecek bir şey yapma. Rush, ona gelince vahşileşiyor. Herhangi bir üzüntü çenenin kırılmasına neden olur.”

Durum ne olursa olsun, yüzümde bir gülümseme beliriyor. Kuzenimin sinirini bozma isteği çok güçlü olsa da, bunu yapmayacağım. Eğer müstakbel eşi hakkında böyle düşünüyorsa, gerçekten de çenemi kıracak, o zaman ben de onun çenesini kırmak zorunda kalacağım ve böylece ortalık karışacak.

Bunun için vaktimiz yok, ayrıca yakın bağlarımız olsa da olmasa da, Scott'lar ve King'ler bizi izliyor. Ailemiz her açıdan berbat durumda. Ancak, korumamız gereken bir itibarımız var ve şahitlerin önünde kavga etmek asla yapacağımız bir şey değil.

Bunu anne babalarımıza borçluyuz.

Ve dediğim gibi, Wright ailesinin bu aptallığa tahammülü yok.

Rafael sırtıma hafifçe vurup çıkışa doğru yöneldi ve tam çıkmadan önce omzunun üzerinden şöyle dedi: "Ne derler unutma. Mutlu eş, mutlu hayat. Bunu aklında tut, Orion."

Ama asıl sorun da bu zaten.

O benimle kaldığı sürece... karım asla mutlu olamaz.

Çünkü onu sıkıca tutmak ve bana zincirlemek isteyen eller mi bunlar?

Üzerleri kana bulanmış durumda.

Kocasını bir katil.

Bu nedenle, ondan uzak durmalıyım.

Çünkü hangi kadın böyle bir geçmişini mazur görebilir ki?

ONUNCU BÖLÜM

---

*"Tarihle ilgili ilginç bir bilgi mi?"
Bu durum kendini tekrar etme eğilimindedir.
Aksi takdirde dikkatli olmalısınız...
Baştan beri kaçınmaya çalıştığımız aynı kısır döngünün içinde yaşamaya
başlayabiliriz.
Bu gerçekten de trajik değil mi?
Diana*

Diana

"Çok üzgünüm Diana. Onlarla mantıklı bir şekilde konuşmanın hiçbir yolu yoktu." Telefonu o kadar sıkı tutuyorum ki kırılmadığına şaşıyorum, Mike kulağıma içini çekerek fısıldıyor. "Kararları kesindi. Bina tehlikeliydi, bu yüzden yıktılar."

"Bunu bana söylemeden nasıl yapabilirler?" diye soruyorum odamda bir o yana bir bu yana yürürken, bu durumdan inanılmaz derecede bunalmış bir halde. "Yani, benim iznim olmadan bunu yapabilirler mi?"

Soruma uzun bir sessizlikle karşılık verdi ve sesi yumuşayınca midem alt üst oldu, ki bu asla iyiye işaret değil. Mike kimsenin duygularını umursamıyor. Ama onun hukuk bürosu, karşılayabileceğim tek büro. "Bunun için sakın olman gerekiyor. Histerik bir şekilde davranman moralimi bozar ve ben baskı altında iyi çalışamıyorum."

Sanki hiç iyi çalışmış gibi, ama bu bilgiyi kendime saklıyorum.

"Sakinim."

İşinin elinden alınmak üzere olduğu bir anda bir kadının gösterebileceği en sakın tavrı.

"Dolandırıldın Diana. İmzaladığın evrakların hiçbir anlamı yok. Bina kamu malıydı. Kimse umursamıyordu, bu yüzden kimse fark etmeden bu kadar uzun süre kullanabildin. Bu yeni şirket binayı şehirden satın aldı ve şimdi istediklerini yapabilirler."

Şok içinde en yakın sandalyeye çöktüm, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, telleri çekiştirdim ve tüm bunların sadece kötü bir rüya olmasını umdum. "Dolandırıldım mı? Yani kişi paramı aldı ve..."

"Evet, genellikle bu anlama geliyor."

Sıkıcı tonu sinirlerimi bozdu ve çıkıştım: "Evraklarımı kontrol ettin ve bunu mu kaçırdın?"

"Sözleşmeyi imzalamadan önce biraz beklemeni söylemiştim. Hepimiz hata yaparız."

Şok olmuş bir halde, inanmazlıkla başımı salladım ve sert bir tonla cevap verdim: "Sen benim avukatımsın. Benim asla hata yapmamamı sağlaman gerekiyor." Sessizlik beni karşıladı ve gerçeği tam olarak kavradığımda yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildim. "Bu, mirasımın gittiği ve binanın da gittiği anlamına geliyor. Artık bir işletmem yok."

Uzaktan bir şişe açtığını duyuyorum ve güne alkolle başlamasına şaşırıyorum bile. Nadiren karşılaştığımızda adam viski kokuyordu. "Dürüst olmak gerekirse Diana, o berbat yer asla bir işletme olarak kabul edilemez." Yutkunma sesleri ve ardından eğlenmiş bir kıkırdama duyuyorum. "Yerinde olsam mutlu olurum."

Belki de alkol kafamı iyice bozdu, çünkü ne kadar uğraşsam da bu durumdan beni mutlu edecek bir şey göremiyorum. "Sen mutlu olur muydun?"

"Evet. Onu satın alan şirket size bir milyon dolar tazminat ödeyecek. Bu, başlangıçta yatırdığınızdan daha fazla, değil mi? Yani bir milyonunuzu almış olacaksınız, ayrıca o çöplükle de uğraşmak zorunda kalmayacaksınız. Bana sorarsanız, her iki taraf için de kazançlı bir durum. Ve tabii ki ben de komisyon alacağım."

O son derece gururlu bir ses tonuyla konuşurken ben beş dakika içinde bir şok daha yaşadım.

Bir şirket bana neden tazminat ödesin ki? Yasal olarak bana herhangi bir şey söylemek zorunda bile değiller, hele bunu hiç söylemezler. "Bunu kim satın aldı?"

“Bilmiyorum. Bu gizli bilgi ve kimin umurunda? Kutlamalıyız. Sözleşmemize göre yüzde yirmi alıyorum.”

"Önemli bir bilgiyi kaçırdınız, bu da bana para kaybettirdi ve siz yine de yüzde yirmilik payınızı hak ettiğinizi mi düşünüyorsunuz?"

Keşke bu adamlardan bazılarının sahip olduğu özgüvene ben de sahip olsaydım, hayatım çok daha kolay olurdu.

“Şöyle düşün Diana. Benim hatam olmasaydı, şimdi bir milyonu alamazdın. Bu yüzden rica ederim, detayları görüşmek ve evrakları imzalamak için Pazartesi görüşürüz.” Bir yudum daha aldı ve rahatsız edici ses kulaklarımı tırmaladı. “Bu arada evliliğiniz için tebrikler. Bir milyon senin için artık cep harçlığı olmalı, değil mi?” Kahkahayla güldü. “Belki de —”

“Güle güle Mike. Bu arada, işten kovuldun. Benden bir kuruş bile alamayacaksın.”

Telefonu yüzüne kapatıp komodinin üzerine koydum, balkona çıktım ve korkuluğu sıkıca kavradım. Soğuk rüzgar üzerime esti ve tenimi ürpertti, bu da beni derinden sarsan öfkeye en azından bir nebze olsun rahatlama getirdi.

Binlerce yıldızla aydınlanan karanlık gökyüzünde ay olağanüstü parlak görünüyor ve gözümün önüne serilen muhteşem bahçe beni büyülüyor ve sonsuz gül çalılıklarının ardına saklanarak, sanki bana teselli verebilecekmiş gibi, tekrar keşfetmeye davet ediyor.

Bu kaleye girdiğimden beri huzur bulamadım ve bunun bir sebebi var.

Yakışıklı ama acımasız kocam aklıma gelince, tüm vücudumda bir sıcaklık dalgası yükseliyor ve nefesim kesiliyor; ondan her fırsatta kaçınmama rağmen, bir aydır aklımdan çıkmayan o adam.

İçgüdüsel olarak, onun bana izini bıraktığı boynuma elimi koyuyorum. İz solmuş ve bu kaybın yasını tutma şeklimden dolayı kendimden nefret ediyorum.

Ona bakmak nedense bana arzulandığımı, deliliğe varacak kadar istendiğimi hissettirdi, sonrasında beni itse bile.

Ve o ateşli karşılaşmayı, vücudumun ilk kez zevke uyanışını unutmaya ne kadar çalışsam da, neler olup bittiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Yara izine dokunduğum için miydi?

"Daha da çaresiz olabilir miydin?" diye kendi kendime mırıldandım, aptallığıma boyun eğerek iç çektim.

Bedenim onu uyandıran adamı seçti, ancak aklım ve kalbim bu fikre isyan etti çünkü bana karşı sergilediği korkunç davranışlar mazur görülemezdi.

Geçtiğimiz ay boyunca, Matilda'nın üzüntüsüne rağmen, hiç birlikte yemek yemedik. Matilda sürekli kurallardan bahsetti ama biz ikimiz de onu bu yüzden görmezden geldik. Diğerinin evde olduğunu bildiğimiz zamanlarda kendi kanatlarımızda kaldık ve yollarımızın asla kesişmemesine özen gösterdik.

Adamın benim programıma, ya da programım olmamasına erişimi olsa şaşırmazdım. Benden kaçınma görevine o kadar kendini adamıştı ki.

“İyi akşamlar, Bayan Wright.” Leon el sallayarak hasır sepetine daha fazla taze gül topladı, yanındaki bahçıvan ise yakındaki gülleri sulayıp bakımını yapıyordu.

Çabucak öğrendiğim bir şey var ki, bu evde gül çalılıkları kutsal. Matilda, evin her yerinde, hatta banyolarda bile güllerin olmasından keyif alıyor gibi görünüyor.

Ve kadının istediği her şey oluyor, bu da bu malikanenin tıkr tıkr işleyen bir makine gibi çalışmasına olanak tanıyor; gül kokusuyla insanı boğacak kadar yoğun bir koku yayılıyor.

“İyi akşamlar, Leon.” diye el salladım ve yüzüğüm parıldayarak balkon zeminine renkli bir prizma yansıttı, kalbim bir kez daha hızla çarpmaya başladı.

Elmasların güzelliği beni aynı anda hem acıtıyor hem de rahatlatıyor; gözlerim her ona değdiğinde bakışlarımı esir alıyor, ağırlığı ise bana kocamdan kaçsam bile onun üzerimdeki hakkının tüm dünyanın görebileceği şekilde her zaman var olduğunu hatırlatıyor.

Canım acıyor çünkü, Price imzalı bir eser olmasına rağmen, arkasındaki duygunun sahte olduğunu ve Orion için hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum. Kitap kurdu kalbim, kafamı dolduran tüm fantezilerden defolup gitsin.

Bu durum teselli verici çünkü gazetecilerin ve sosyal medyanın bu evlilikle ilgili olumlu olarak bahsettiği tek şey bu.

Aksi takdirde, paparazziler sürekli sırlarımızı ortaya çıkarmaya çalışırken paramparça olduk; hamile olduğumdan tutun da Orion'un mirası ele geçirmek için beni kullandığına kadar çeşitli söylentiler yayıldı.

Neyse ki bu karmaşa sırasında eski sevgililerden hiçbiri ortaya çıkmadı, yoksa ben bunu hiç iyi karşılamazdım.

Kendi kocanız tarafından reddedilmek ve onun gerçekten de cinsel ilişkiye girmeye değer bulduğu kadınları görmek... evet, bunu asla istemem.

Bu durumu, aksi takdirde berbat olan bu durumda küçük bir nimet olarak görüyorum.

Leon bana, "Yemek hazır," diye bilgi verdi. "Şeften bu akşam en sevdiğin yemeği pişirmesini istedim. Sonuçta bu bir kutlama."

Kaşlarım çatılıyor ve bir şey kaçırmış mıyım diye takvimime bakıyorum. Leon'un yüzü gülücüklerle dolu olduğu için, zorla bir gülümseme takıp, "Ne kutluyoruz?" diye soruyorum.

"Evlilik yıldönümünüz bir ay oldu. Matilda bunu özel bir gün olarak duyurdu. Şehrin en iyi pastanesinden senin en sevdiğin pastayı sipariş ettik."

Şu an gülümsememi korumak insanüstü bir güç gerektiriyor çünkü, ne oluyor Allah aşkına? Çift birbirini görmezden gelmek için elinden gelen her şeyi yaparken kim yıl dönümünü kutlar ki? "Sanırım hindistan cevizi pastası?"

Sahte evliliğin kutlamasında akşam yemeği yemek zorunda kalırsam, en azından tatlıdan zevk almayı umuyorum.

"Evet. Hepimiz aşağıda sizi bekliyoruz." Bahçıvanlar ekipmanlarını toplarken ve kendilerine su şişeleri getiren hizmetçilere teşekkür ederken, o da gülleri toplamaya devam etti.

Personelin çoğu kendi işleriyle meşgul, nadiren gözlerini kaldırıp benimkine bakıyorlar. Onların hep birlikte gürültülü ve hareketli olduklarını gördüğüm tek zaman, odamdaki mobilyaları yeniden düzenledikleri ve Ria'nın sipariş ettiği tüm kıyafetleri getirdikleri zamandı.

Sayısız elbise, pantolon, bluz, pahalı çanta ve ayakkabı, bunların üzerine de eşsiz takılar eklenmiş.

Aynadaki yansıma baka bakıyorum. Uzun, ipeksi gri maksi elbise vücudumun her santimini örtüyor ve en güzel özelliklerimi vurguluyor. Topuklu ayakkabılarla aşk-nefret ilişkim olsa da, Ria'ya göre elbiseyle mükemmel uyum sağladıkları için gümüş renkli bilek bantlı ayakkabıları giyiyorum. Ria, çeşitli kıyafetlerim için her türlü kombinasyonu buldu ve görkemli ama sade, eşsiz bir tarz yarattı.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Babam kıyafetlerime para harcamayı reddettiği için alışverişe olan sevgimi keşfetme fırsatım hiç

olmadı, ama annemin sihirli bir gardırobuna sahip olduğunu hala hatırlıyorum.

Babamı memnun edecek en güzel kıyafetleri seçmeye çalışarak saatlerce orada durabilir, sonra da babam çabalarını takdir etmediği için gittikten sonra ağlayabilirdi. Yaptığı hiçbir şey onu memnun etmiyor gibiydi.

Ölümü hariç hiçbir şey.

Anılar aklıma gelince dudaklarımdan hırıltılı bir nefes kaçıyor, yanaklarıma dokunup şimdiki zamana odaklanıyorum ve yansımamı bir kez daha eleştirel bir gözle inceliyorum.

Omuz askılarımı ayarlayarak komodinin üzerindeki saç tokasını alıyorum ve sol taraftaki gevşek tutamları tutturuyorum; böylece en azından, ne tür saç ürünü kullanırsam kullanayım evcilleştirilemeyen vahşi kıvrıl saçlarımla bir şeyler yapılabileceği yanılsamasını yaratıyorum.

Evde bunların hepsini giymek ne büyük bir israf!

Binamda tehlike olduğu gerekçesiyle yetkililerin soruşturma başlattığına dair bir bildirim aldıktan sonra, bir süreliğine öğretmenlik işime odaklanmaya karar verdim, ancak ertesi gün beni işten çıkardılar. Görünüşe göre, çok fazla gazeteci okulu kuşatmış, beni yakından görmek istiyorlardı ve okul benimle uğraşmaya degecek kadar bana değer vermiyordu. Ayrıca, çocuklar için de güvenli değildi.

Bu evde mahsur kaldım ve yapacak hiçbir şeyim yok, sadece buradaki kocaman kütüphaneden kitaplar okuyorum ve kendimi güzel hissettiren bu kıyafetleri giyiyorum. Eğer bir gün kocamı görürsem, onun gözünde acınası görünmektense güzel görünmeyi tercih ederim.

Bence bu da beni her halükarda acınası bir duruma düşürüyor, ama konudan sapıyorum.

Bazen, nadir de olsa, Psyche ile tanışma fırsatım oluyor. Ünlü bir mimarın sekreteri olarak çalışmaya başlamış ve tüm vaktini o mimara ayırmış. En azından sürekli ondan bahsediyor gibi görünüyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, ona aşık olduğunu düşünürdüm.

Dolunaya son bir kez göz attıktan sonra arkamı dönüp dizüstü bilgisayarımı kapattım ve koridora doğru yürüdüm. Yolda telefonumu kaptım ve içimi alışılmadık bir heyecan kapladı.

Sıkışıp kalmanın da iyi bir yanı var çünkü kafamda bu gerilim öyküsünü düşünüyordum ve yazmaya başladım. Muhtemelen çok iyi değil ve asla yayınlamayacağım, ama hayatımı tekrar kontrol edebilene kadar

yaratıcılığın akmasına izin vermeye karar verdim. Belki başka bir eyalete taşınırım ve orada öğretmenlik işi bulurum ya da yüksek lisansımı yaparım.

Avucumdaki telefon titriyor ve büyükannemin doktorundan gelen mesajı okurken gülümsüyorum.

İyi durumda, bazı atölyelere katılıyor ve hemşirelere gençliğinden kalma türlü türlü hikayeler anlatıyor. Grip geçirdikten sonra hâlâ ziyaretçi kabul etmesine izin verilmiyor. İsterseniz, nasıl olduğunu kendiniz görebilmeniz için size bazı görüntüler gönderebiliriz. Yıllar öncesinden tüm tıbbi faturalarını ödediğiniz için teşekkür ederiz. Onu en iyi ünitemize taşıdık, orada günün 24 saati güvenilir bir hemşiresi olacak. Hiç endişelenme, Diana.

"Buna inanamıyorum. Babam gerçekten sözünü tuttu."

Tüm aramalarını görmezden geldikten sonra, ödemeyi geciktireceğini veya büyükannemi kullanarak beni tekrar tehdit edip istediğini yapmamı sağlayacağını bekliyordum, ama sonunda sözünü tuttu.

En azından büyükannemin ihtiyaç duyduğu tüm rahatlığa sahip olması şartıyla, bunun bir anlam ifade ettiğine şükrederek derin bir nefes aldım.

Tam o sırada başka bir mesaj alıyorum ve iyi haberlere rağmen moraliim anında bozuluyor.

Bu benim babam.

Sessizliğin sonuçları vardır, Diana.

Grant'in tasarımını bitirmek için daha fazla zamana ihtiyacımız var. Eşinizle konuşup teslim tarihini uzatmayı görüşün. Telefonlarıma cevap vermiyor ve ondan bu tür bir davranış beklesem de, siz daha iyisini biliyorsunuz.

Bana kötü yanımı göstermeye zorlama. İkimiz de biliyoruz ki, acıya karşı en güçlü asker sen değilsin.

Koridorun ortasında donakaldım, yutkundum ve anılar zihnime hücum ederken gözlerimi kısıtım. Anılar hızla bir kabusla dönüştü.

Babam saçımı avuçlayıp öyle sertçe çekti ki gözlerimden yaşlar aktı ve beni öne doğru itti, başım küvetin içine gömüldü ve soğuk su etrafımdaki her şeyi bir anda susturdu.

Boğazım daralıyor ve ciğerlerim çaresizce oksijen için feryat ediyor, bu da onun sert kavrayışında çırpınmama neden oluyor. Göğsümdeki baskı çok arttığında, beni geriye doğru çekiyor.

Suda nefes nefese kalmış ve öksürerek, babamın sert sesini kulağımda duyuyorum. "Kimsin sen?" Cevap vermekte çok gecikiyorum, bu yüzden başımı tekrar suyun altına itiyor, sonra bir an sonra geri çekiyor, ama bana sonsuzluk gibi geliyor. "Kimsin sen?"

"Ben hiç kimseyim." Kısık sesimle verdiğim cevaba Grant'in kahkahası eşlik ederken, babam beni bırakıp yanağım yanacak kadar sert bir tokat attı. Bu tokat beni yere savurdu ve başımı bir fayansa çarptım. "Ben hiç kimseyim," diye fısıldadım tekrar.

"Çok hızlı kapandı." Grant dilini şıklattı, benden çok daha uzun boylu görünüyordu ve sakızıyla bir baloncuk oluşturdu. "Bu sana ağzını çalıştırmamanın dersini verecek, çünkü ağız konuşmak için tasarlanmamıştır. Her zaman kapalı tut."

Babam havluyu alıp ellerini sildi, sert bakışları hâlâ gözlerimi tırmalıyordu, gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Boğazımı ovuşturup olabildiğince çok hava soludum. "Eğer bir daha kendini benim kızım diye çağırdığını duyarsam, cezan ağır olacak. Yerini bil." En yakın köşeye doğru çekilip dizlerimi kollarımla sarıp ikisini de izlerken, babam üzerimden geçti. "İşe yaramaz ve aptal kız. Keşke annenle birlikte o küvette ölmüş olsaydın."

Birinci katta bir şey düşüp parçalanınca nefesimi tuttum. Boğazımı ovuşturarak aldığım her nefesi memnuniyetle karşıladım.

Hayatta öğrendiğim gibi, bu her zaman bizim doğal hakkımız değil.

Artık umutsuz bir sekiz yaşında çocuk değilim ve babam beni ne kadar tehdit etmeyi sevse de, artık bana hiçbir şey yapamaz.

En azından ben hâlâ Orion'un yüzüğünü taktığım sürece değil.

Üstelik, büyükannemin masraflarını zaten ödedi, bu yüzden fonlamayı kesse bile, cömert şirketten yakında bir milyon dolar alacağım ve büyükannemin hayatını kurtaracağım.

Her iki durumda da, büyükannemi kurtarmak için hayatımdaki tüm bu erkeklere bel bağlamak zorunda kalmayacağım, bu yüzden bu mesajları da görmezden geleceğim.

Babam korkak olsa da, Orion'la cesurca mücadele etmesine izin verin. Bütün istismarcılar, kendilerinden daha güçlü biriyle asla yüzleşemeyen, zayıfları avlamayı tercih eden korkaklardır. Bu, terapistimin bir seans sırasında bana açıkladığı şeylerden biriydi.

Odamıza geri döndüm ve telefonumu orada bıraktım, daha fazla üzücü mesaj okumak istemiyordum. "Aman Tanrım," dedi hizmetçilerden biri ve

ben aceleyle merdivenlerden aşağı indim, Anna tabağın kırık parçalarını topluyordu. "Bayan Wright." Bana başıyla selam verdi ve gergin bir şekilde oturma odasına doğru baktı. "Yemek henüz servis edilmedi. Belki de biz tamamen hazır olana kadar yukarıda bekleyebilirsiniz."

"Leon bana işin bittiğini söyledi." Yüzünde panik belirince ekledim: "Sorun değil. Terasta beklerim."

Dirseğimden tutup oturma odasına girmemi engellediğinde gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Belki Matilda'yı beklemelisin. Yukarıda dinleniyordu, her an aşağı inebilir."

Personel çoğu gün tuhaf davranıyor, bu onlar için bile çok garip. "İyiym Anna. Rahatla." Kollarımı serbest bırakıp gülümsedim, gerginliğini hafifletmeyi umarak. Muhtemelen porselen tabak için endişeleniyor. Tanrı bilir Matilda bu tür kazalara nasıl tepki veriyor. "Yemek hazır olduğunda beni ara yeter."

Salonun içinden geçip terasa çıkıyorum, mermer merdivenlerden aşağı inip Orion çeşmesine doğru ilerliyorum. Yolda orkide yapraklarına dokunuyorum ve acaba birkaçını alıp odama mı koymalıyım diye düşünüyorum.

Çiçekleri doğal ortamlarından koparmaktan nefret ediyorum, ama aynı zamanda, soğukluk kokan bu karanlık kalede bazı güzelliklerin de olması şart.

Güller güzel olsa da, manzara değişikliğine gerçekten ihtiyacım var.

Beyaz orkidenin kokusunu içime çekmek için öne eğildiğimde, derin ve boğuk bir ses beni olduğum yerde durdurdu. "Orion'un bahçesinde Diana, ne ilginç bir manzara." Yan tarafa baktım, yakışıklı yabancıнын başını yana eğdiğini görünce donakaldım. Bir çakmağı parmaklarının arasında çevirirken bakışlarını bedenimde gezdirdi. "Şiirsel olduğunu söyledim, ama onu öldürdü. Bu da şiirselliğin tamamını bozuyor."

Doğrulup adamı inceliyorum. Bronz tenine karşı omuz hizasında koyu saçları var. Gözleri birbirinden farklı, biri kahverengi diğeri gri ve nedense her iki renk de onda ürkütücü duruyor, sanki sadece bakışı bile sizi ondan uzak durmanız konusunda uyarıyor. Deri çizmeler, siyah kot pantolon ve kaslı vücudunu sergileyen bir gömlek giymiş, ki bu daha çok ince bir yapıya sahip. Boynunu, ön kollarını ve göğsünü kaplayan çeşitli dövmeleler, ondan yayılan tehlikeli enerjiyi daha da artırıyor.

Bu yabancıнын görüntüsü karşısında o kadar şaşkına döndüm ki, düşünmeden cevap verdim: "Orion hakkında birçok farklı efsane var. Ona

olanlardan Artemis'i sorumlu tutmamamız gerektiğini düşünüyorum."

Sırıttı, çakmağı bir kez daha çevirip yakarak alevine baktı. Başparmağının kızaran derisine bakılırsa, alev onu yakıyor olmalıydı. "Ah, kadınlar. Basit bir gerçeği kabul etmek yerine mitleri romantize etmeyi tercih ediyorsunuz. Tanrıçalar da zalim olabiliyordu. Hatta bu eylemden zevk alıyorlardı. Bu da onları kitleler için daha da çekici kılıyor." Bir an duraksadı. "Bu düşünce korkutucu olmalı."

"Neden korkutucu olsun ki?" diye sordum, gözlerinde kötücül bir parıltı belirdiğinde tereddütle bir adım geri çekilerek. Acımasız bir kardeşle büyümek bana temkinli olmayı öğretti.

Çakmağını kapatıp omuz silkerek bana doğru yaklaştı, ben ise daha da uzaklaştım. "Çünkü kadınlara kurallara uymaları ve bunun karşılığında ödül almaları gereken iyi kızlar olmaları öğretiliyor. Oysa gerçek şu ki... hiçbir şey elde edemiyorlar ve bunun yerine hayatlarını mükemmel imgelerin peşinde koşarak harcıyorlar. Tanrıçalar hayatlarını istedikleri gibi yaşadılar ve yollarına çıkan herkesi ortadan kaldırdılar. Bunun için de asla cezalandırılmadılar. Bu, insanın sahip olmayı dilediği ama gerçek hayatta nadiren elde ettiği bir tür güç." Göz kırptı ve tüylerim ürperdi. "Artemis bu tanımın somut örneğidir. Özgür yaşadı, annesinin intikamını aldı, Zeus'un asla evlenmeyeceğine dair sözünü aldı ve Orion'un ona olan saplantısından kurtuldu. Ya da mitler öyle diyor."

Sanırım o bile ne dediğini tam olarak anlamadı ama yine de, tanımadığım biriyle tartışmak benim önceliğim değil.

Biraz daha ilerliyor ve ben de onu oyalamak umuduyla bir soru soruyorum, her köşeden aniden ortaya çıkan ama şu anda hiçbir yerde görünmeyen personeli arıyorum. "Başka bir teoriniz var mı?"

"Kendi şartlarına göre bir erkek istiyordu. Sanırım babası Zeus, ilişkiler hakkındaki görüşlerini çarpıtmıştı, ama saplantılı bir avcı mı? Eminim buna da katlanabilir ve onu kabul ederdi." Neden mitolojik tanrıları sanki insanlarmış gibi tartışıyoruz ki? "Kardeşi bunu kabullenemedi, bu da hayatta sizi en çok mahvedenin kendi aileniz olduğunu kanıtlıyor."

"Bu teoriler o kadar da popüler değil. O, fetih veya iktidar hırsıyla dolu erkeklerden uzak duran bakire bir tanrıçaydı. Hiçbirine aşık olmadı."

"Adını ondan almışsın. Biraz daha araştırma yap canım, onun gerçekte neyi temsil ettiğine bak."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

“Bilgi güçtür. Ve inan bana, buna ihtiyacın olacak.” Yüzüğüme işaret ediyor. “Bunu takmak seni kötü niyetli insanların hedefi haline getirir ve onlara karşı destansı cevaplar vermek daha iyidir.”

Ne oluyor be?

"Sen kimsin?" diye soruyorum sonunda.

"Basına göre, apaçık ortadasın," diye tısladı dişlerinin arasından.

"Yalancılar. Çok güzelsin. Bu da her şeyi daha da ilginç kılıyor."

Nedense, onun sözde iltifatı alay gibi geliyor. "Sen kimsin?" diye tekrarlıyorum, boğazımı temizleyip olduğum yerde duruyorum. Kendi evimde, şimdilik, tanımadığım bir adamdan neden korkmalıyım ki?

"İkinci adım Actaeon. Başka bir şey bilmenize gerek yok."

Bu isim tanıdık geliyor. Dürüst olmak gerekirse, bu mitlerin o kadar çok versiyonu var ki, her seferinde yeni bir hikaye uydurabilirsiniz. "Aktaeon mu? Artemis'in banyo yaparken onu gözetlediği için başı derde giren ve ceza olarak Artemis'in onu bir geyiğe dönüştürüp kendi köpeklerinin parçaladığı o meşhur kahraman mı?"

Bakışları kararıyor. "Öyle diyebilirsin. Bana sorarsan, son derece sinir bozucu bir isim. Zayıflığı yüzünden ölmek, gidilecek yol değil."

Elbette.

Bu durum iyice tuhaf bir hal aldı.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Elbette sizi görmeye geldim." Kaşlarım çatıldı. “Bir bakıma, hem Actaeon'un hem de Orion'un talihsiz sonlarıyla karşılaşmalarının sebebi Artemis'ti. Ne bekleyeceğimizi bilmek için her zaman düşmanımızı incelemeliyiz. Mitler bize temkinli olmayı bir sebeple öğretir ve onları görmezden gelenler, başarısızlığa mahkum ve tarihi her seferinde tekrarlayan aptallardır.”

Şimdi tamamen hayalperest gibi konuşuyor. Bu Actaeon, bizim mitlerdeki gerçek karakterler olmadığımızı anlıyor, değil mi?

Elini yüzüme doğru uzattı, tam temas edecekken sırtımda bir sıcaklık hissettim ve kaslı bir kol belime dolanarak beni sert bir göğse doğru çekti. Sıcaklığı beni sardığı anda, kulaklarımda çalan tüm alarm zilleri sustu.

Orion'un sesi gecenin karanlığında yankılanıp beni koruyucu bir kozaya sardığında, bedenim bir anda gevşedi ve vücudumun her hücresi rahatlama hissiyle doldu. "Eşime dokunma Actaeon, yoksa elini kırarım."

Biliyorum ki bu kucaklaşmadan kurtulmalıyım, ama bunun yerine daha da derine gömülüp ellerimi onun koluna koyuyorum ve iki şeytan arasından

tanıdığım şeytanı seçiyorum.

Actaeon dramatik bir şekilde iç çekti ve çakmağı tekrar açtı, gözlerinde bir eğlence parıltısı belirirken bize baktı. "Diana'yı aileye yeni katıyordum." Neye şimdi? "Sonuçta o benim baldızım ve bu gece bir aylık yıldönümünüzü kutladığınız için bunun için mükemmel bir an olduğunu düşündüm." Çakmağı yaktı ve çenesine götürerek teninde gezdirdi; en azından biraz yakmış olmalıydı. Bu harekete hiç tepki vermedi. "Bu yüzden özel jetimizle buraya geldim. Bunu takdir etmiyor musun Diana?"

Bu haber karşısında ağzım açık kaldı, bana hiç mantıklı gelmiyor.

Kayınbiraderi mi? Orion'un bir kardeşi olduğuna dair hiçbir bilgi yoktu.

Actaeon da kontrol altına alınabilecek biri gibi görünmüyor, bu yüzden onun gibi bir karakterin şimdiye kadar manşetlere çıkmış olması gerekirdi.

Yoksa ben mi yanlış anladım?

"Enişte... yani onun kuzeni misin?"

Orion arkamda gerildi ve Actaeon başını sallayıp çakmağı kapatınca beni daha da sıkıca kavradı. "Biz kardeşiz, daha doğrusu üvey kardeşiz. Aynı babadan doğduk. Ne yazık ki, o şerefsiz iki kere çocuk sahibi oldu. Yani, başarılı bir şekilde." Sözlerinden öfke sızıyordu, bu da kaledeki herkesin o adam hakkındaki düşüncelerini paylaştığına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. "Sonsuza dek cehennemde çürüsün. Amin."

"Yani sen bir Walker'sın?" Bu, neden hiç kimsenin ikisi arasında bağlantı kuramadığını açıklardı.

"Ben bir Walker değilim."

"Ah."

Bu nasıl mümkün olabilir? Yani o bir Wright mı?

Kardeşlerin kafamdaki karışıklığı gidermeye pek niyeti yok. Bunun yerine Orion, "Neden yatılı okulda değilsin?" diye bağırıyor. Ha, yani kaç yaşında? On yedi mi, on sekiz mi?

Actaeon arka cebindeki sigara paketinden bir sigara çıkarıp gözlerini devirirken, kocam "Diana'nın yanında sigara içmeyi aklından bile geçirme" diye ekledi.

Kulaklığını kulağının arkasına takıyor ve başparmaklarını ön ceplerine sokuyor. "Küçük bir ara kimseye zarar vermez. Ayrıca, sınıfımın en iyisiyim ve çoğu da çok sıkıcı. Öğretmenlerin de umurunda değil."

"Benim duyduklarım doğru değil."

"Ne duyunuz?"

“Yeni bir öğrenciyi taciz ediyorsunuz. Daha önce birkaç dersine izinsiz girdiğiniz için derslerine katılmaktan korkuyor. Ayrıca, ebeveynlerini kaybettiği çocukluk travması nedeniyle konuşmıyor.”

Şimdi gerilme sırası Actaeon'daydı ve parmakları çakmağı sıkıca kavradı. Yüzü hâlâ ifadesizdi, ama yanağındaki bir kas seğirdi. "Aramızda olup bitenler için 'taciz' çok ağır bir kelime. Diyelim ki görmemesi gereken bir şey gördü ve şimdi bir sorunumuz var. Zamanla öğrenecek."

Daha önce de deli olduğunu düşünüyordum, şimdi ise tamamen akıl hastası gibi geliyor, bana çeşitli belgesellerde psikiyatristlerin bahsettiği psikopatları hatırlatıyor.

“Artık dur Actaeon. Kızı taciz etmeye devam edersen sonuçları olacak ve hiçbirini beğenmeyeceksin.” Kocam acımasız olabilir, ama şımarık kardeşinin masum bir kızı taciz etmesine izin verecek kadar acımasız değilmiş gibi görünüyor.

Actaeon'un yine tuhaf bir şey söylemesini ya da Orion'la tartışmasını bekliyordum, çünkü emirleri pek dinleyen biri gibi görünmüyordu. Bunların hiçbirini yapmadı ve bunun yerine omuz silkti. "Dilediğiniz gibi, Kardeşim." Sözlerindeki samimiyetsizliği fark etmedim bile. Sadece ellerini çırpı. "Açlıktan ölüyorum. Hadi yemek yiyelim. O cadı bana hiçbir şeye dokunmamı yasakladı. Cenazesine beni davet etmeyi unutma. Ona kadeh kaldırıyorum." Bununla birlikte, biz hareketsiz dururken o terasa doğru gitti. Bu sırada ben de tüm bunları anlamaya çalışıyordum.

Orion beni döndürüp yanağımı avuçladığında dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Diğer eli kolumdan belime doğru kayıyor ve belimi kavriyor. "İyi misin? Sana bir şey yapmadı, değil mi?" Çenemi yukarı kaldırıyor. "Bana anlatabilirsin."

"Hayır, o daha beş dakika önce geldi. Senin bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyordum."

“Uzun bir hikaye.” Başparmağı yanağıma dokunuyor, bu dokunuş tüylerimi diken diken ediyor ve içimde yakıcı bir sıcaklık yaratıyor. Ve öne doğru eğildiğinde, nefesi dudaklarıma değdiğinde kalbimin atışı hızlanıyor. “Gerçeği bilmiyor. Ona göre bu evlilik gerçek, bu yüzden bu gece birbirimizi çok seviyormuş gibi davranmalıyız.”

Ve işte böylece, sözleri etrafımdaki kozayı patlattı, durumumuzu ve bu adama yakın kalmanın kalbim için ne kadar tehlikeli olduğunu bana hatırlattı.

Onu iterek birkaç adım geri çekildim ve bakışlarıyla göz göze gelirken çenemi yukarı kaldırdım. "Öyleyse harika bir gösteri yapalım."

Orion, "Diana, akşam yemeğinden sonra seninle konuşmam gerekiyor" dediğinde Actaeon'u takip ediyorum.

Bunca zamandır beni görmezden geldi, ama şimdi konuşmak mı istiyor? Ve sonra birden aklıma geldi.

Evleneli bir ay oldu, yani yakında otuz altı yaşına girecek. Doğum günüyle ilgili hiçbir bilgi bulamadım—bunu çok iyi saklıyor—ama yakında ailesinin mirasına kavuşacağını biliyorum. Çalışanların, benim duymayacağımı sandıkları zamanlarda dedikodu yaptıklarını duydum. Belki de mirasa el koyduğunda benimle birlikte yaşamasına gerek kalmayacak ve bu da keşke unutmuş olsaydım dediğim o aptalca acıyı yeniden gün yüzüne çıkarıyor.

Adımlarımı hızlandırıyorum, bu zorlu süreci huzur içinde atlatmak için dua ediyorum, oysa O'nun huzurunda tüm bedenim düzgün çalışmayı unutmuş gibi görünüyor.

Adamın beni sürekli reddetmesiyle ilgili bir kitap yazılabilirdi sanki.

Bu akşam Diana, Orion ve Actaeon birlikte yemek yiyecekler.

Bu, ironik veya saçma bir şakanın başlangıcı gibi geliyor.

Umarım benim için bir kabusa dönüşmez çünkü bu ailenin tahmin ettiğimden çok daha fazla sırrı var gibi görünüyor. Ve sırlar hakkında şöyle bir şey var ya?

Korkutma, yaralama ve yok etme gücüne sahipler.

Bu gece tanrılar yazı tura atsın.

Ve her zaman olduğu gibi, şans Artemis'in yanında olsun.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

---

*"Birinin geçmişini araştırırken dikkatli olmak gerekir."
Çünkü şeytan bile bir zamanlar melekti."
Diana*

Diana

“Yemek servis edilene kadar yiyeceklere dokunamazsınız.” Eve girdiğimizde ve Actaeon'un meyve tabağından bir üzüm kapıp ağzına attığını gördüğümüzde Matilda'nın sert sesi bizi karşıladı. “Hiç terbiyeniz yok. Tıpkı...”

“O şerefsizi bir daha babam diye çağırırsan Matilda, sana çok kötü bir şey yapacağım. Sadece bir uyarı.” En yakın sandalyeye uzanırken, mürebbiye dudaklarını büzerek ona öldürücü bakışlar fırlattı.

Hizmetçiler, Actaeon'a veya Orion'a bakmaktan bile kaçınarak her şeyi hızla hazırladılar; Leon ise uzakta homurdanarak bardaklara viski dolduruyor, bir yandan da meraklı bakışlar atıyordu.

En azından bakışlarında düşmanlık yok. Matilda'nın aksine, çocukların babasının yaptıklarını onlara karşı kin beslemiyor.

Ailelerinin geçmişi hakkında çok az şey biliyor olmam gerçekten sinir bozucu. Burada kimse bir şey paylaşmadığı ve Orion konuşmayı reddettiği için tek kaynağım internet, o da pek yardımcı olmuyor. Wright ailesi imajlarına çok dikkat ediyor olmalı çünkü haklarında hiçbir skandal veya söylenti yok. Son yirmi yılda onlar hakkında bulabildiğim en fazla şey, benim Orion ile evliliğim ve Rafael'in evliliği.

“Actaeon.” Orion’un uyarısı, kardeşinin bir kez daha gözlerini devirmesine ve sandalyesine çökmesine yeter. “Ne kadar daha burada kalacaksın?”

“Çok uzun sürmeyecek. Eğer fazla kalırsam ejderha beni zehirleyebilir. Şimdi düşününce, denemesini görmek isterdim.” Matilda’ya göz kırptı ve işaret parmağıyla tabağına vurdu. “Kardeşim denemedikçe hiçbir şey yemeyeceğim. Tedbirli olmak her zaman iyidir.”

Matilda ona bağırarak, "Bana öyle seslenme demiştim!" dedi.

“Öyle mi? Unutmuş olmalıyım.” Başka bir üzümü kapıp öfkeli yüzünün önünde ağzına attı. “Belki de hafızan seni yanıltıyor Matilda. Ne yazık ki, yaşlanmak hiç de eğlenceli değil.”

“Sen küçük—” Derin bir nefes alıp gözlerini kapatıyor, sonra hızla tekrar açıyor ve kendini toparlıyor gibi görünüyor, çünkü sesi sakın çıkıyor. Bununla birlikte, sesindeki soğukluğu fark etmemek imkansız. “Bir gün yaptıklarının bedelini ödeyeceksin.”

Actaeon sandalyesine yaslanırken ağzı hafifçe seğirdi, sağ yanağındaki gamze belirginleşti ve bakışlarında daha fazla eğlence belirdi. "Matilda, bu bir yanık mıydı?"

“Actaeon, şımarık bir velet gibi davranmayı bırak da Matilda’ya biraz saygı göster.” Leon’un sert sesi kaşlarını çatmamı sağladı ve Matilda’nın yüzünün kızarmasına hayret ettim. Bu ikisi birlikte mi? Bu birçok şeyi açıklardı.

Leon bana döndü. "Lütfen, Bayan Wright." Sandalyemi tuttu ve geriye doğru itti, dediğini yapmam için işaret etti ve ben de tam o sırada Orion’un da oturduğu yere oturdum. Sonunda Actaeon’un karşısındaki, ama kocamın sağındaki sandalyeye oturdum.

“Vay canına, vay canına, vay canına.” Kayınbiraderim dilini şıklattı ve Leon’u işaret etti. “Şuna bir bakın—”

“Actaeon, sus yoksa anında kıcını dışarı atarım. Sabrım sınırsız değil ve onu zaten yeterince sınadın.” Uzun bir bakışma yaşadılar ve şaşkınlığıma Actaeon başını salladı, bu da Leon’un rahat bir nefes almasına neden oldu. Matilda başını salladıktan sonra mutfağa doğru yöneldi. “Leon, bize hizmet etmene gerek yok. Lütfen bizi yalnız bırak.”

“Nasıl isterseniz, efendim.” Elini omzuma koyup güven verici bir şekilde okşadı. “Taze gülleri odanıza koydum, Bayan Wright.”

Onlardan bıkmaya başladığımı söylemeye cesaret edemediğim için sadece gülümsüyorum. "Teşekkür ederim, Leon. Bunu takdir ediyorum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Yemek odasından çıktıktan hemen sonra Actaeon sessizliği bozdu. "Peki ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu, çatalını ve bıçağını kaldırıp az pişmiş bifteğini kesmeye başladı. Kusma isteğime karşı koydum. Yemek söz konusu olduğunda az pişmiş hiçbir şeyi asla yiyemem. Kan görürsem yemem. "Gerçekten merak ediyorum çünkü benzer ilgi alanlarına sahip insanlar gibi görünmüyorsunuz."

Su bardağımı alıp büyük bir yudum içtim ve kardeşinin ona cevap vermesini bekledim, çünkü Actaeon'un bilmesini istediği şey hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve yalan söylemekte hiç iyi olmadım. Bu yüzden de koğuşumda kapalı kalmayı tercih ediyorum. Dışarı çıkıp bir muhabirle karşılaşmak ve yanlışlıkla söylememem gereken bir şeyi ağzımdan kaçırmak istemiyorum.

"Babasının şirketini satın almaya karar verdim. İşte böyle tanıştık. Buna ilk görüşte aşk diyebilirsiniz." Bu sözler üzerine gözlerim faltaşı gibi açıldı ve öksürerek suyu yuttum, bu da Orion'un bana bakmasına neden oldu. Bakışlarındaki yoğunluk, vücuduma elektrik akımı gibi bir etki yaptı.

Öyle bir özgüven ve inançla söyledi ki, bir an için neredeyse doğru olduğuna inandım.

Ne kadar aptalım ben. Neredeyse bir aydır beni görmezden geliyor ve tek bir bakışı beni güçsüz bırakmaya yetiyor mu? Ona karşı hislerimi incelemem gerek.

Ya da belki de insanlar buna şehvet diyor ve sevgiye ve cinsel arzulara susamış bedenim bunu, geceleri beni çıldırtan tüm bu isteklerime nihayet teslim olmak için yeşil ışık olarak görüyor.

Orion'un rüyalarımnda en yetenekli sanatçılar gibi bedenimle oynamasının ardından, gecenin bir yarısı ter içinde uyandığım sayısız anı hatırlıyorum.

Her iki durumda da kalbim için felaket olacak, bu yüzden hepsini mecazi bir torbaya tıkıp atmalıyım. Ama bana öyle baktığında bunu yapmak zor. En azından beni görmezden geldiğinde, ondan neden hoşlanmadığımı hatırlatıyor.

Actaeon ıslık çalarak bakışlarımızı ondan ayırıyor, biz de dikkatimizi bifteğini çiğneyen ona çeviriyoruz ve "Gerçekten mi? Çünkü bazılarına göre babası şirketini korumak için onu satmış." diye cevap veriyoruz. Suyum boğazıma kaçıyor ve bardağı itiyorum. Bu akşam yemeğinde ne

yemek ne de içmek daha iyi. "Şunu söylemeliyim ki, o teori daha çok hoşuma gitti. Bu evliliğe oldukça kasvetli bir bakış açısı getiriyor."

"Dedikodulara inanmamalısın. İnsanların nasıl konuşmayı sevdiğini herkesten daha iyi biliyorsun. Tıpkı senin ve taciz etmeyi sevdiğin o kız hakkında yaptıkları gibi."

Actaeon bifteğini kesmeyi yarıda kesiyor ve yüz ifadesi okunmaz olsa da, parmaklarının çatalı nasıl kavradığını görüyorum. "Sanırım oldukça iyi bir ikiliyiz, değil mi Kardeşim?" Sırıttıyor, ancak gözlerinde farklı bir soğukluk var, kayıtsız görünümünün altında gizlenen acımasızlığı gösteriyor. Kardeşimin kayıtsız davranmayı ve kapalı kapılar ardında insanları eziyet etmeyi sevdiğini bildiğim için bunu biliyorum. "Sen satın almaya meraklısın, ben de kadınları taciz etmeye. O herifin genleri bizde çok güçlüymüş. Gurur duyardı." Bana göz kırptıyor ve bardağını alıp büyük bir yudum su içtikten sonra bardağı elinde çeviriyor, iki kardeş arasındaki gerilim artıyor. "Lanet olası ailemize hoş geldin Diana. Bazı sırlar seni ezecek, ama eğer gerçek aşksa, çok anlayışlı olmalısın."

Sözleri, içimde daha da fazla korku ve kafa karışıklığına yol açıyor çünkü bununla ne demek istiyor?

Babalarının kadınları satın alıp taciz etmesiyle gurur duyacaklarını mı sanıyorlar? Bu, içimde hemen alarm zillerini çaldırıyor. Bu kadar güce sahip bir adam... bununla neler yapabileceğini düşünmek bile dayanılmaz. "Baban kimi satın alıp taciz etti?" Soru, engelleyemeden ağızımdan dökülüyor ve yüzlerindeki öfke beni kaçmaya ittiği için etrafımda bir anda gergin bir enerji yaratıyor. "Boş ver," diye fısıldıyorum, çatalımı alıp bir parça brokoliyi boğazımdan aşağıya tıkıştırarak kafamda dönüp duran korkunç düşüncelerden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Belki de yanlış anladım ve sadece iki kardeş öfkelerini boşaltıp birbirlerini incitmek için ellerinden gelen her şeyi söylüyorlardır? Bildiğim kadarıyla, Conrad eskort tutmuş veya tekliflerini reddeden zavallı kadınları taciz etmiş olabilir. Elbette korkunç şeyler bunlar, ama ima ettikleri bu değil.

"Bu iyi bir soru. Eminim kardeşim bir gün cevaplayacaktır. Bu biftek soğuk." Actaeon sandalyesini geri itip kalkarken gözlerimi kırptırdım, dağınık saçlarını parmaklarıyla düzeltti, bu da yakışıklılığına ayrı bir hava katıyordu. "Ben gidiyorum. Boston'ın gece hayatı başlı başına bir deneyim. Tanıştığımıza memnun oldum. Artemis, o berbat babanla aileye tam olarak uyum sağladı. Şimdi ikinizin ortak ilgi alanını görüyorum." Bu sözler

üzerine boğazımdan taşmak üzere olan kahkahayı zor tuttum. Masanın etrafından dolaşıp yanağımdan öpmek için öne eğildi. Orion onu itip yana savurunca Actaeon iç çekti. Dilini şıklattı. “Bu kadar sahiplenici olmaya gerek yok, Kardeşim.”

Karnımdaki kelebekleri umursamadan, bakışlarımı Actaeon'a diktim ve "Benim adım Diana," dedim.

"Aynı şey. Her iki durumda da iyi eğlenin arkadaşlar. Yarın görüşürüz."

"Yarın okula geri dönüyorsunuz ve bu gece sakın ortalığı karıştırmayı düşünmeyin."

"Rahat olun. Sadece arkadaşlarımı görmeye gidiyorum."

"Boston'da arkadaşın yok."

"Wyatt King ve Levi Scott şehirde. Hatırlarsanız, zor karakterlerine rağmen onlarla birlikte büyüdüm."

"Çünkü karakteriniz toplum için büyük bir nimettir, değil mi?"

Actaeon sırtıttı. "Aynı fikirde olmamıza sevindim, Kardeşim."

Büyükannem New York'u çok severdi ve beni sık sık sosyete partilerine götürürdü, bu yüzden bu aile isimleri bana tanıdık geliyor.

New York'u zahmetsizce yöneten, güçlü ve zengin iki hanedanlık var; herkes onların küçük çevresinin bir parçası olmak istiyor, ancak bu imkansız, çünkü yeni gelenleri aralarına almıyorlar.

Bahsi geçen iki kişi, babalarının tahtlarının doğrudan varisleridir.

Çocukluklarından beri ayrılmaz bir ikiliydiler ve büyükannemin deyimiyle, onların kötü huyları hakkında birçok söylenti dolaşıyor.

"Burada ne yapıyorlar?"

"Özgür irade diye bir şey var. Bunun senin için yeni bir kavram olduğunu biliyorum." Orion sadece kardeşine bakakalınca, uzun ve dramatik bir iç çekişle açıklamaya devam etti. "Onlardan biri şu anda şehirde olan bir kıza takıntılı. Hangisinin ona aşık olduğundan emin değilim, belki de ikisi de." Bu ima karşısında yutkundum çünkü ne? "Hayır. Onlardan biri. Paylaşmak için çok sahiplenici. Tıpkı senin gibi, Kardeşim." Orion'un omzuna hafifçe vurdu ve bu sefer itmesinden kaçınarak birkaç adım öteye eğildi. "Görüşürüz."

Ve bir an sonra, gitti.

Açık teras kapısından gelen cırcır böceklerinin ötüşleriyle kesilen sessizlik üzerimize çöktü ve ben ağzıma daha fazla sebze atıp çiğnerken Orion bifteğini kesmeye başladı.

"Neden kimse senin bir erkek kardeşin olduğunu bilmiyor?"

"Özel hayatımı gizli tutmaya özen gösteriyorum."

"Levi ve Wyatt ile arkadaş. Demek ki aynı okula gitmişler." Ve bu adamlar sürekli medyanın radarında. Üstelik dünyanın en iyi eğitimini aldılar, bu yüzden Actaeon için insanlardan kaçınmak imkansız olurdu.

"Öyle yaptılar."

Actaeon'un sözleri kulaklarımda yankılanmaya devam ediyor. "Orta adı olduğunu söyledi. Yani başka bir isim mi kullanıyor?" Başını sallıyor. "Neden?" Yani, ikisi de sanki kimse gerçek adını bilmiyormuş gibi gösteriyor ve Actaeon'u gerçek bir tehlike beklemediği sürece, neden biri bunu saklamak için bu kadar uğraşsın ki?

Orion zengin ve fidyeye yoluyla para kazanan kötü insanların hedefi olabilir. Yine de, onu bu kadar gizli tutmanın sebebinin bu olduğundan emin değilim ve mafyada da değil ki, kardeşini ona karşı koz olarak kullanabilsinler.

Orion'un annesi öldükten sonra doğmuştu ve babası bir daha evlenmemişti, bu yüzden dünyanın onun başka bir yerden çocuğu olduğunu öğrenmesi büyük bir skandal olur muydu?

"Bu onun için daha iyi."

Gizemli cevaplar bana bu adam söz konusu olduğunda yanılsama içinde yaşadığımı hatırlatıyor. Nasıl davranırsa davranırsın, her zaman tek bir sonuç oluyor gibi görünüyor.

Orion Wright, bana bir nebze sevgi gösterdikten hemen sonra kayıtsızlığıyla beni incitiyor ve ben de aç bir aptal gibi buna tutunuyorum, ancak tekrar geri püskürtülüyorum.

Bu düşünce beni harekete geçiriyor.

Yediğim yemeği hızla yutarak ayağa kalktım. "Çok aç değilim, o yüzden odama gidip biraz dinleneyim."

"Oturmak."

"Neden? Yemeğini yerken bana kuru, kısa cevaplar vermeye devam edip sonra da yollarımızı ayırmaya mı çalışacaksın? Hayır, teşekkür ederim. Ben bitti." Kaçmaya hazırlanarak yana doğru fırladım, ancak elimi yakalayıp beni kendine doğru çektiğinde şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Kaslı kolları beni sıkıca kucakladı ve beni kucağına oturttu. Avuçlarım göğsünde, dudaklarımız birkaç santim uzaklıktaydı.

"Bırak beni gideyim."

Yakınlığımız genellikle duyularıyla oynar ve beni acınası davranmaya iterdi. Ayrıca, bu yemek odasında birlikte geçirdiğimiz son zamanın anıları

zihnimde canlanıyor ve onun cazibesine tekrar kapılmamak için kaçıp gitmemi istiyordu.

Bir işten çıkarma daha istemiyorum.

“Özür dilerim.” Gözlerimi kırıştırdım, onun kollarının arasında hareketsiz kaldım ve açık eli kolumdan yukarı doğru ilerleyip boğazımı kavradığında nefesim kesildi. “Kelimelerle aram iyi değil.”

“Milyarlarca dolarlık bir şirketin sahibisiniz. Her gün görüşmeler yapıyorsunuz. İmparatorluğunuz, diğer insanlarla ne kadar iyi iletişim kurabildiğinize bağlı.”

“Bu bir iş meselesi, kişisel bir şey değil. İster inanın ister inanmayın, ailem hakkında soru soranlara genellikle ‘çekip gidin’ derim. Sizin de çok güzel ifade ettiğiniz gibi, kuru cevaplarım size karşı nazik olmaya çalışmamın bir sonucuydu.” Birkaç saniye düşündü. “Actaeon’un annesi öldü ve başka akrabası yok. Gerçek adı, gerçek kökeni ortaya çıkarsa hayatını çekilmez hale getirecek meraklı insanlardan korunmak için bir kalkan görevi görüyor. Rafael bile adını bilmiyor çünkü kardeşimi korumak benim en büyük önceliğim ve sizi bu yükü yüklemek istemiyorum.”

Tanıştığımızdan beri benimle bu kadar uzun süre konuşmamıştı ve küçük kardeşine ne kadar çok düşkün olduğunu düşününce içim ısınıyor. Onun durumunda olan birçok kişi üvey kardeşlerine sırtını dönerdi. Tahminime göre, babası Conrad’ın öldüğü sıralarda doğmuş olmalı, bu yüzden küçük çocuğun kardeşinden başka kimsesi yoktu. Babasıyla eskiden yaşadığı karmaşık ilişki göz önüne alındığında, Orion çocuğu kabul edip büyütmeyle gerçek karakterini gösterdi.

Kardeşim beni kabul edecek kadar empati veya sevgiye hiçbir zaman sahip olmadı, bu yüzden Orion’un Actaeon için yaptıkları benim için çok şey ifade ediyor.

Conrad’ın Actaeon’un annesine bir şekilde haksızlık ettiğini öğrensem şaşırmam. Ve yıllarca annemin fahişe olduğunu söyleyen insanları dinlemek zorunda kalan bir çocuk olarak, kardeşini bu tür eleştirilerden koruduğu için de ona minnettarım.

Bu yine de Actaeon’un genel davranışını açıklamıyor.

“İnanıyorum.” Başparmağı nabzımı okşadığında dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Muhtemelen kalbimin göğsümde çılgınca attığını hissedebiliyor. Ona ve kendime, aramızdaki tepkinin hiçbir anlam ifade etmediğini hatırlatmalıyım. “Bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.”

Tırnaklarım omuzlarına battığında kasları geriliyor ve eklemenden edemiyorum: “Evliliğimiz bir iş anlaşması.”

Avucu boğazımı sıkıca kavradı, beni kollarının arasında hapsedip hareketsiz bırakacak kadar sert, ama oksijenimi kesmeyecek kadar da nazik. "Eğer bu bir iş anlaşması olsaydı, ikimiz de yürüyemez hale gelene kadar seni bu masanın üzerinde becermek istemezdim." Sesi derinleşti, bana doğru eğilip başımı yukarı kaldırdığında tüylerim diken diken oldu, boğazımı ağzına açtı, dudakları kulağıma ulaşana kadar yukarı doğru kayd ve fısıldadı, "Bu bedene sahip olmak istemezdim, seni yatağıma zincirleyip istediğim gibi kullanmayı ve sadece benim sağlayabileceğim zevkte kaybolmanı izlemeyi hayal ederdim." Beni küçük öpücüklerle boğdu, hemen ardından mırıldandı, "Benim insafıma kalmış olurdun, alınmaya hazır özel küçük masum gülüm."

Sözlerinin zihnimde canlandırdığı şehvetli imgeler damarlarımda sıcak bir aydınlanma yaratıyor, içim hepsini keşfetmem ve ona üzerimde tam özgürlük tanımam için yalvarıyor, böylece bu adamın yatağında bana zevki gösterebilsin.

Sonra onun yerini başka bir görüntü alıyor, soğuk ve utanç verici bir görüntü; beni mutluluk dolu bir uçuruma sürüklüyor, sonra da beni terk ediyor.

Bedenimin ona veremediğim şeyler için yalvardığı, sayısız uykusuz gece geçirmeme neden olan bir karşılaşmaydı bu.

Şimdi beni tekrar reddederse bana ne olur?

Göğsüne bastırıp beni bırakana kadar ittim ve titreyen ellerimle elbisemi düzelterek hızla ayağa kalktım. Bedenim hala tek bir şey istiyordu, ama aklım sonunda şehvetimin ve tutkumun üstesinden geldi. "O şansın vardı, hatırlıyor musun? Kullanmayı reddettin."

Dışarıda gök gürlerken sert sözlerim aramızda asılı kaldı ve arkamı dönerek, nefes nefese, karmakarışık ve kafa karıştırıcı düşünceler zihnimi çeşitli yönlerde savururken terasa geri koştum. Korkuluğa gidip mermere yaslandım ve karanlık bulutların örtmeye çalıştığı, dolunayla aydınlanmış yıldızsız gökyüzünü izledim.

Sert rüzgar saçlarımı geriye doğru savuruyor ve sıcak tenimde hissettiğim soğukluğu memnuniyetle karşılıyorum; umarım bizi bekleyen azgın fırtına, içimdeki fırtınayı gölgede bırakır.

“Diana.”

Onun boğuk sesini duyduğumda gözlerimi kapatıyorum, çünkü o ses her seferinde kararlılığımı sarsıyor. İlk görüşte uyanan ve ne yaparsam yapayım geçmeyen bu ani arzuyu anlamıyorum.

Böyle bir şeye kendimi kaptırmak beni gerçekten annemin kızı yapardı ve onun kaderinden kaçınmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Orion'un bir sıcak bir soğuk davranması bana sadece acı veriyor ve bu davranışın devam etmesine izin veremem. Aksi takdirde omurgam nerede kalacak?

Eğer her rahatsız olduğumda kaçarsam, sonsuza dek bir korkak gibi yaşarım.

Üniversitedeyken psikoloji profesörlerimden biri ne demişti?

Herkes korku yaşar, peki cesur insanla korkak arasındaki fark nedir? Biri korkusuyla doğrudan yüzleşir, ona doğru yürür, diğeri ise geri çekilir.

"Boşanmak mı istiyorsun?" diye sordum, çiselemeye başlayıp ardından şimşek ve gök gürültüsü yükselirken. Arkamı döndüğümde, yeşil gözlerindeki öfkenin kararmasıyla donakaldım. Eşikte dururken arkasından süzülen ışık, onu neredeyse uğursuz ve karşı konulmaz derecede cazip gösteriyordu.

Ses tonunu sakın tutmaya çalışmasına rağmen, öfke sesine sinmişti; ama bu beni korkutmak yerine, tüylerimi diken diken etti. "Bu fikri nereden buldun lan?"

"Geçtiğimiz ay içinde benimle konuşmak için ilk kez çaba gösterdin, bu yüzden basınla mirasınla ilgili sürekli haberler yapması nedeniyle..."

"Yanlış varsayımda bulundunuz."

Avuç içlerini başının üstünde kapı çerçevesine koydu, sıkıca kavradı ve ondan yayılan gerilim bağımlılık yapıcıydı. Bu ana kadar sarsılmaz kararlılığında hiç çatlak görmemiştim. Kaslı kollarındaki damarlar gerilmişti ve içimde onları dilimle okşama isteği uyandı. Aman Tanrım. Bu, midemin derinliklerinde yanan cehennem ateşini dindirmeye hiç yardımcı olmuyordu. "Öyleyse ne hakkında konuşmak istiyordun?" Başka bir rüzgar esintisi bizi vurduğunda çenemi kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum.

"Kuzenim Rush ve nişanlısı Aileen, iki gün sonra özel adalarında nişan partisi veriyorlar. Bizi de davet ettiler, bu yüzden katılacağız. Bizim için iyi olacak. Tüm gazetecilerden kaçmak için özel jetimizle gidebiliriz."

Hayal kırıklığı içimi kapladı. "Yani herkes bu yalanımıza inanacak mı? Bu sonunda hakimi annenin mülkünü sana geri vermeye ikna edecek mi?" Ay ışığında parıldayan yüzüğe elimi kaldırdım. "Artık bunu takmak zorunda

kalmayacak mıyım?" Bu sözler beni bir özlem duygusuna sürükledi çünkü her ne kadar her şey bir yanılsama olsa da, yüzüğe bağlanmıştım ve onu çok seviyordum.

Yağmur ve rüzgar şiddetleniyor, elbisemin eteği bacaklarıma çarpıyor. Eve geri dönmeliyim.

Bunun yerine, o beni dikkatle izlerken ben olduğum yerde mihlanıp kaldım. Sonsuzluk gibi gelen birkaç dakika sonra, dört kısa adımla yanıma geldi.

Orion ellerini iki yanıma koyuyor, şimşekler bir kez daha gökyüzünü aydınlatıyor; sanki onun yakınlığıyla birlikte üzerime bir anda elektrik akımı çarpıyor ve beni sert göğsüyle korkuluk arasına sıkıştırıyor.

"Yüzüğümü çıkarabileceğin yanılgısına nasıl kapıldın, karım?" Sesindeki sahiplenici tonlar kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına neden oldu, ama yine de kararlılığım güçlü olmalı ki geriye yaslanıp aramızda en azından biraz mesafe yaratmaya çalıştım.

İleri adım attığında kapladığı alanı, kalçaları benimkine çarptığında dudaklarımdan dökülmek üzere olan nefesimi zor tutuyorum; temas anında tüm varlığım alev alev yanıyor. Tam o sırada, etrafımızdaki her şeyi sarsan bir gök gürültüsü daha kopuyor. İkimiz de sıırsıklam olmuş durumdayız ve içeri girmemiz gerekiyor. Ama hiç üşümüyorum. Tek yapabildiğim, ona bakışlarını karşılık olarak tutmak: "Bu sadece aldatmacamızın bir sembolü değil mi? Biz sadece bu evliliği karşılıklı çıkarımız için kullanan iki yalancı olduğumuz halde insanların bize inanmasını sağlayan bir şey?"

Elimi tuttu ve neredeyse dengemi kaybettim, bu yüzden diğer elimle gömleğini kavradım, o da başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi, elmas yağmurda parıldadı.

"Bu benim sahipliğimin sembolü. Sen bana aitsin."

Kaba sözleriyle sinir uçlarımı alt üst eden ve midemde alevlenen arzuya teslim olmamı sağlayan bir heyecan dalgası hissediyorum, yine de bu çağrıya direniyorum. Baskıcı varlığı tüm vücudumu titretse de. "Evliliğimiz sahte." Belki bu cümleyi yeterince tekrarlırsam, beynimi dinlemeyi reddeden karmaşık kalbime yerleşir.

Bu adam söz konusu olduğunda benim için mantık diye bir şey yok, çünkü görünüşe göre, sonunda tensel zevki keşfeden uy dormant bedenim, kocam bir pislik gibi davransa bile ona özlem duyuyor.

"Hayır, evliliğimiz çok gerçek. Yasal olarak benimsin ve bu yüzük de herkese bana ait olan şeye asla dokunmamaları, karıştırmamaları veya onu

bozmamaları gerektiğini kanıtlıyor.”

O sözlerin sıcaklığı dalga dalga içime işlerken, tenimi üşüten yağmuru neredeyse hiç hissetmiyorum. Yine de, bir ay önce her türlü tatlı sözü söylemişti, sonra kaçıp gitti ve beni tamamen görmezden geldi.

“Bakireyim.” Bu söz üzerine duraksadı, eli parmaklarımın etrafında kasılıp daha da sıkı kavradı, utançtan iliklerime kadar dolmuştu, çünkü ne yani? Bunu söylemek hiç de istediğim şey değildi! “Eğer sana ait olsaydım, bakire kalacağımı sanmıyorum.”

"Bana ne söylediğine dikkat etmelisin, masum karım."

Kaslı kolu beni sardığında, kalçası öne doğru itilip benimkine değdiğinde ve diğer eli boynuma yerleşip sıkıca kavradığında dudaklarımdan bir nefes kaçıyor. Gökyüzünde şimşekler çakarken, gömleğine olan tutuşum daha da sıkılaşıyor.

“Bu bir davet mi, Diana?” Kokusu duyularımı alt üst ederken kalbim hızlandı ve içimi bir tedirginlik ve felaket duygusu kapladı. Sorusu havada asılı kalırken tüm varlığım bir beklentiyle titredi. “Bana izin verdiğin anda geri dönüş yok.”

Yeşil gözlerindeki parıltıyı görünce yutkunuyorum. Daha önceki cesaretime rağmen, tüm eski güvensizliklerim zihnime geri dönüyor ve dileğimi dile getirirsem bir kez daha reddedileceğim utanç verici tablolar çiziyor.

Ya da daha kötüsü.

Hiçbir ret cevabı almayacağım ve bir şekilde, tecrübesizliğim yüzünden her şeyi berbat edeceğim. Orion'un neler beklediğini sadece Tanrı bilir.

Ama yine de.

Pratik yapmadan insan nasıl öğrenir ki?

Orion nasıl davranırsa davranırsın, beni istiyor gibi görünüyor ve bu bilgi, tüm tereddütlerimi ve kulağıma fısıldayan, tüm bunların sadece bir yanılsama olduğunu söyleyen o küçük sesi silip süpüren bir heyecanla dolduruyor beni.

Uzun vadede acı verecek bir serap çünkü peri masalları gerçek hayatta asla gerçekleşmez.

Bu adama karşı hislerim karmakarışık. Hiçbirinin mantığı yok ve onu istememem gerekiyor.

Evet, istiyorum ve bu sefer istediğimi alacağım, gerisi umurumda değil.

Hayatım zaten cehenneme döndü, madem öyle, neden şeytanla oynamayayım ki?

Uzun süren sessizliğimi bir cevap olarak algılıyor ve üzerimdeki tutuşu yavaşça gevşiyor. Ben de gömleğini çekiştiriyorum, parmaklarım göğsüne kenetleniyor, tekrar kaybolacağından korkuyorum. "Gitme." Dokunuşumun altında kasları geriliyor ve dudaklarımı yalayarak tekrarlıyorum, "Gitme."

Duraksıyor, sonra parmaklarını saçlarımın arasına geçirip çekiştiriyor ve öne doğru eğilirken başımı geriye doğru yatırıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Emin ol Diana." Yağmur üzerimize yağarken bedenim onun bedenine yapışmış halde beni tekrar sıkıca kucaklıyor. "Benim olduktan sonra geri dönüş olmayacak." Sözlerinde belli bir keskinlik, beni şaşırtan bir vaat var ve bu tüm vücudumda bir heyecan yaratırken, muhtemelen sadece bu gece için geçerli demek istiyor.

Bekaretinizi sadece bir kez kaybedebilirsiniz ve ben ilk bekaretimin kocam olmasını istiyorum, böylece evliliğimiz bittiğinde, istediğim şeyi aldığım ve asla geriye bakmadığım bir anın hatırası elimde kalacak.

Benim gibi kadınlar Orion Wright gibi erkeklerle birlikte olmuyor. Doğrusu, onun dikkatini çekebildiğime hala inanamıyorum.

Yutkunarak kollarımı yukarı doğru, boynunun etrafına doladım ve parmak uçlarımda yükselerek fısıldadım: "Eminim. İlk benim ol, Orion."

Cümlemi zar zor bitirebildim ki dudakları dudaklarıma yapıştı, dili dudaklarımı yokladı ve içeri girdi, orada yavaşça benimkini aradı. Bulduktan sonra, onları tutkulu bir öpüşmeyle birbirine kenetledi.

Temasla birlikte gelen rahatlama hissiyle inlemelerimi yutuyor ve başımı yana eğerek daha derin bir penetrasyona izin veriyorum. O da yavaş yavaş öpüşmenin kontrolünü tamamen ele geçiriyor, ağzımı emin hareketlerle domine ederek beni baştan çıkarıyor ve gelecekteki tüm öpüşmeler için beni mahvediyor.

Islak kıyafetlerimin altından meme uçları belli oluyor ve ona doğru yaklaştıkça tırnaklarım ensesine batıyor, göğüslerimiz neredeyse birleşiyor ve başımı daha sıkı kavrayarak beni şehvet dolu öpücüğü için sabit tutuyor, özlem tüm vücudumu sarıyor. Bu beni çaresiz ve rahatlamaya muhtaç hale getiriyor.

Tek koluyla beni yukarı kaldırdığında nefesim kesildi, bacaklarım içgüdüsel olarak ona dolandı. Kalın şişkinliğı bana bastırdığında ikimiz de inledik, kot pantolonunun pürüzlü dokusu tenime sürtünerek tüylerimi diken diken etti. Damarlarımda bir ateş yanıyordu.

Etrafında dönüyor ve bacaklarım kalçalarını daha sıkı kavırıyor. Nefesim kesiliyor ve o da boğazıma doğru kıkırdayarak, beni çıldırtmak amacıyla

yakıcı izler gibi küçük öpücükler konduruyor.

“Ne istiyorsun, karım?” Saçımı çekiştirerek başımı geriye doğru eğmemi ve sıcak dudaklarına daha çok maruz kalmamı sağlıyor. “Dileğini söyle.”

Parmaklarımı gömleğinin yakasının altına kaydırıp, yaralarının üzerinden geçerek, tırnaklarımı sertçe omuzlarına sapladım, nefes nefese. "Sen."

Kasları geriliyor ve vücudumu ne kadar kolaylıkla manipüle ettiğine bağımlı hale gelebilirsiniz. Sadece varlığıyla bile beni alevlendiriyor, dudaklarımı ateşli bir öpücükle yakaladığında yakıcı bir sıcaklık içimden geçiyor.

Muhtemelen evin içinde hareket etmeye başlıyor, yağmurun dindiğini ve tenimde bir sıcaklık hissettiğimi fark ediyorum. Her adımda sertleşmiş penisi içime daha çok batıyor ve vücudumdaki her hücreye şehveti yayan bir sürtünme yaratıyor, bu yüzden öpüşmenin içine inliyorum.

Uzaktan gelen sesleri ve yere düşen tepsilerin seslerini belirsizce duyuyorum, biz ise neredeyse acı verecek kadar tutkulu bir öpüşme içindeyiz; eli saçlarımdan ayrılıp kalçalarımı kavrayarak beni daha yukarı kaldırıyor. Penisinin klitorisime saplanmasıyla birlikte gözlerim kararıyor.

"Hepiniz, dik dik bakmayı bırakın ve işinize geri dönün." Leon'un sesi sisin arasından duyuluyor ve tüm bunlara şahit oldukları için muhtemelen çok utanmalıyım.

Doğal utangaçlığım geri plana çekiliyor ve bunun yerine, içten içe beni tırmalayan ve Orion'un dilinin her yalamasının ardında saklı olan tüm vaatleri ortaya çıkarmayı talep eden ihtiyaca odaklanabiliyorum.

Bir an için ayrılıyoruz, ikimiz de nefes nefese kalmışken o merdivenlerden yukarı çıkmaya başlıyor, ayakta kalmasının mermer zeminde çıkardığı ses, kararımın kesinleştiğini ilan eder gibiydi. Ve sonra dudakları tekrar benimkilerde, midemdeki baskı giderek artıyor.

Akciğerlerim oksijen için yalvarıyor, nefes nefese kalmış bir halde ona sıkıca sarılıyorum ve her şeyi yakıp kül eden bu alevli ateşin içinde kaybolmamaya çalışıyorum. Beni biraz geriye itiyor, boynumu ısırarak ve yalamak için kendine yer açıyor. Orion da aynı hareketi yaparak derimi sertçe çekiyor, daha önce silinmiş olanların üzerine kendi izlerini bırakıyor.

Onun bu sahiplenme izlerini memnuniyetle karşılıyorum çünkü ay ışığıyla aydınlanan bu koridorda dış dünya yok oluyor ve geriye sadece

taşan arzularımız kalıyor. Kocamın sahiplenme duygusu tüm sınırlarımı yıkıyor, beni aynı anda tehlikeli ama cezbedici bir bilinmeyene doğru itiyor.

Melekler de uçuruma düşüp cehenneme indiklerinde böyle mi hissediyorlar? Günah ve kötülüklerin hüküm sürdüğü, tüm kısıtlamalarınızı bir kenara bırakıp felaket sonuçlar doğurabilecek bencil ihtiyaçlarınızın peşinden gitmenize izin verilen bir yerde mi? Eğer öyleyse, daha önce hiç yaşanmamış bir zevk sunuyorlar.

“Diana.” Kulağıma doğru fısıldıyor, titrememle sarsılıyorum ve bacaklarımı ona daha sıkı sarıyorum. “Sen benimsin.”

Sözleri aynı anda hem iyileştiriyor hem de acıtıyor, çünkü hayatım boyunca birine ait olmayı arzulayan, terk edilmiş yanıma hitap ediyorlar. Ama biliyorum ki kendimi tamamen bu fanteziye kaptıramam.

Sadece bir anımız var, sonra tekrar yabancılaşıyoruz; o sanki yokmuşum gibi davranıyor ve her ne pahasına olursa olsun benden kaçınıyor. Bu noktada bana orgazm yaşatıp sonra ortadan kaybolma konusunda ustalaştı.

Arkama yaslanıp yanaklarını okşayarak, dudaklarım onun dudaklarına değdiğinde, önceki öfke yeniden alevlendi. Bu öfke, şehvetle karışarak beni şimdiki zamana bağladı ve bu kombinasyon huzursuzluğumu daha da artırdı. "Bu gece için." Odamın kapısını tekmeyle açtı, gül kokusu burnumu gıdıklarken açık balkon kapısından gelen rüzgar etrafımızı sardı, perdeler farklı yönlerde savrulurken, dışarıda Doğa Ana öfkeyle kükremeye devam ediyordu.

Beni yatağa fırlatmasını bekliyordum, ama beni odanın ortasına bırakıp geri çekildiğinde kaşlarım çatıldı. Fikrini mi değiştirdi?

Islak gömleğinin düğmelerini açıp muhteşem göğsünü gözler önüne serdiğinde donakaldım ve parmaklarım kusursuzca şekillenmiş karın kaslarının üzerinde gezinmek için kaşınıyordu, ancak çeşitli yara izlerini görünce kalbim acıyla sızlıyordu. Omuz kürek kemiklerini, kollarını, karnına ve muhtemelen sırtına kadar uzanan yara izleri...

Kaslı et üzerindeki kırmızı çizgiler, bir zamanlar cehennem gibi acı vermiş olması gereken iyileşmemiş yaraları anlatıyor. Bu da Orion'un internetteki fotoğraflarında görüldüğü gibi, onu asla üstsüz göremeyeceğinizin nedenini açıklıyor.

Aslında, geçirdiği birçok ameliyata rağmen, kendisine verilen hasarın tam olarak ne kadar olduğu bilinmiyordu. İnsanlar bu konuda tahmin yürütmeyi çok seviyorlardı.

Bunu neden yaptığından emin değilim.

Onları gururla taşımali, çünkü onlar onun gücünü, tıpkı doğru olduğuna inandığı şeyleri korurken savaş alanında yaralar almış bir savaşçı gibi, anlatıyorlar.

Bu kadar hasara yol açan bir yangından sağ kurtulmak ve sürekli olarak görünüşü hakkında konuşan, gücünü zayıflığa dönüştürmeye çalışan, onu bir şekilde aşağılamak için tasarlanmış her türlü ismi uyduran dünyayla yüzleşmek... Sanki onun üzerinde bulunduğu kaideye karşı bir kin besliyorlar.

Bu yüzden hepsinden nefret ediyorum çünkü bakışlarında meydan okuma görüyorum, sanki bana gerçek benliğini gösterdikten sonra ondan kaçmaya cesaret etmemi istiyor.

“Burada neler olduğunu sence, sevgilim?” Boğuk sesi duyularımı alt üst etti ve kaşlarım sorusundan daha da fazla şaşkınlıkla çatıldı. Yüzümden de belli oluyordu, çünkü şöyle devam etti: “Benimsin dediğimde, bunun sadece bu gece için olduğunu nereden çıkardın?” Gömleğini çıkarıp fırlattı ve çok çekici olduğu için içimden bir inilti çıkardım.

Bunun yerine geri çekilip çenemi yukarı kaldırarak kendi sorumu yöneltiyorum: “Sen söyle. Tecrübeli olan sensin, unutma?”

Bu durum karşısında içimdeki yeşil canavar uyanıyor çünkü onun başka kadınlarla cinsel ilişkiye girdiğini düşünmek beni her türlü bıçaklama isteğiyle dolduruyor.

“Kıskançlığın beni tahrik etse de, aynı zamanda sinirimi de bozuyor, o yüzden bırak şu işi. Bunun için hiçbir nedenin yok.” Kemerini çözüp halkalarından çıkarıyor ve deri kemer elinde çıt diye kırılıyor, sonra yere bırakıp bana doğru yaklaşıyor, ben de gözlerindeki ihtiyaç karşısında tüm varlığım titrese de tekrar geri çekiliyorum. “Son bir aydır ne yaptığımı biliyor musun?” Ayakkabılarını çıkarıp parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, kolundaki kaslar belirginleşiyor.

Bu kadar yakışıklı olmak suç olmalı.

İşte o anda, yakında benim de soyunmam gerekeceğini ve vücudumun... mükemmel olmaktan çok uzak olduğunu fark ediyorum. Tüm güvensizliklerimle birleşince, öz saygım ve gerginliğim için ölümcül bir kombinasyon oluşturuyor. Bu savunmasız halimde kendimi bir şekilde korumak için kollarımı kavuşturarak, “Benden mi kaçınıyorsun?” diye cevap verirken ses tonuma biraz sertlik katıyorum.

Onun mizahsız kıkırdaması içimde bir tedirginlik uyandırdı. “Bu mümkün mü?” Bir adım daha attım ve geri çekildim, perde şimdi

baldırlarımın arkasını okşuyordu. "O nefis, muhteşem vücudunun görüntüsü her gece zihnimi kirletti, beni sadece fantezilerimle tatmin olmaya çalışırken kaya gibi sertleştirdi, ama asla yetmedi. Bir bağımlının bir sonraki dozunu aradığı gibi senin tadına özlem duyuyorum." İtirafı karşısında nefesim kesildi, tenim karıncalandı, sıcaklık içime işledi, beni sıkıca sardı ve tek yapabildiğim ona bakmak, her kelimesini içime çekmekti. "Rüyalarım ve kabuslarım musallat oluyorsun. Nereye gidersem gideyim, seni herhangi bir düz yüzeyde ele geçirme ve zevk çılgılıklarınla seni kendime ait kılma isteğinden kurtuluş yok." Bunu duyduğumda yanağındaki kas seğirdi ve onun benim yüzümden huzursuz geceler geçirdiğini düşünmek garip bir sevinç duygusunu üzerime sardı. En azından acı çekerken yalnız değildim, çünkü o ikimizi de inkâr etmeye karar verdi.

İnatçı, kafa karıştırıcı bir adam, ama yine de benim tarafımdan çok isteniyor.

"Ben karısına takıntılı bir adamım. Ne yazık ki, bu senin için bir lanet." Bu sözleri duyunca yutkunuyorum, itirafı beni baş döndürüyor, boğazımdaki görünmez düğüm çözülüyor çünkü sesi yıllardır duyduğum tüm acımasız sözlerin yerini alıyor. "Tek odak noktam sensin, bu sadece bu gece için diye düşünmeyi bırak. Sen benimsin ve bu gerçeği sorgulayan herkesin vay haline. Kendin de dahil."

Söylediklerinde, tartışmaya yer yokmuş gibi, kesin bir ton var.

Ve bunu memnuniyetle karşılıyorum; yorgun zihnim rahat bir nefes alıyor çünkü artık kendimi korumak için herhangi bir karar vermek zorunda değil ve kalbim suçluluk ve korku duymadan kaosun içinde gelişebiliyor.

Bazen seçenek eksikliği bir özgürlüktür, çünkü bize arzularımız ve ihtiyaçlarımızdan başka hiçbir şey düşünmeden istediğimizi yapma şansı verir.

Onun itirafı tüm güvensizliklerimi bir kenara bırakıyor. Bu yüzden gözlerine bakarken elimi arkama uzatıp fermuarı yakalıyorum ve askıları omuzlarımdan kollarıma doğru kaydırıyorum. Elbise yavaşça belimin etrafında toplanıyor.

Bakışları karardı ve fermuarı biraz daha çekiştirdiğimde kalbim hızlandı; bu sefer ipek kumaş zahmetsizce ayaklarıma kadar kaydı ve beni sadece külotum ve yüksek topuklu ayakkabılarımla bıraktı, bu da ondan bir inilti koparmasına neden oldu.

Vücut hatlarım Orion'un önünde tamamen gözler önüne seriliyor ve elimi kaldırıp saçımı tutan tüm tokaları çıkardığımda meme uçlarım büzülüyor.

Kızıl saçlarım vücudumdan aşağı dökülürken, yeşil gözlerindeki arzu parıltısı, ona doğru çekingен bir adım atmadan önce, başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar heyecan yayıyor.

Daha önce beni istediğini itiraf etmesi cesurca bir hareketti, çünkü onun gibi bir adam için bu büyük bir zayıflık olmalı. Orion'un huzurunu bozabilecek bir şey hayal edemezdim, ama ben bozdum.

Ve bu güç duygusuna karşı koymak çok heyecan verici.

Yaklaştım ve elimi göğsüne, pürüzlü derisine koydum, parmaklarımı yara izlerinin üzerinde gezdirdim. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım, öne eğilip öptüm ve o irkildi, ellerini sıkıca saçlarıma doladı. Avuçlarımı karın kaslarının üzerinde gezdirerek vücudunu inceledim, dokunuşumun yıllarca çektiği acıyı dindirebileceğini umdum.

"Onlara dokunmamalısın." Kaba sesi tüm duyularımı uyandırdı ve ellerim yukarı doğru kayarak omuzlarına yerleşti. "Çok çirkinler."

"Bana göre değil."

"Karanlığım seni kirletmemeli." Dışarıda gök gürlüyor, ardından şimşekler etrafımızı aydınlatıyor. "Bu yaralar... bir canavar olduğumu kanıtıyor ve benden uzak durmalıydın." Saçlarımı sertçe çekiyor, aramızda bir nefes mesafesi kalıyor. "Sana bir faydası olmazdı zaten. Nereye gidersen git, seni yine de yakalayacağım."

"Sen bir canavar değilsin."

Kıkırdıyor, göğsünü benimkine yaslıyor ve meme uçlarım çıplak tenine değdiğinde inliyorum. "Ah, sevgilim. Keşke bilseydin."

Onun gizemli ses tonuna odaklanamayacak kadar dalgın bir halde, onu rahatlatmak için ağzımı açtım, ama o bizi bir öpücükle birleştirdi, dili sanki bölgesini işaretliyormuş gibi içime doğru uzanıp dolaşıyordu.

Bu öpücük neredeyse bir sahiplenme işareti, çünkü o gerçekten de bedenimin tam sahibi olan ve onu istediği gibi kullanacak bir canavar; çünkü bunun kendisine verilmiş bir hak olduğuna inanıyor.

Dillerimiz birbirine değiyor, içimde yanan bir ateşle kendimi bu kucaklaşmaya bırakıyorum; aramızdaki herhangi bir boşluktan nefret ediyorum çünkü bu, özlemi uzatıyor.

O benden uzaklaşıp beni döndürdüğünde ve sırtımı kendi sırtına yasladığında, şaşkınlıktan çıkan iniltilerim gecenin karanlığında yankılandı.

Sertleşmiş penisi belime battı ve karın kaslarım kasıldı.

"Orion," diye itiraz ediyorum, saçımı omzuma atıp sakalını çıplak belime sürttükten sonra tenimi emmeye başlayıp karnımın alt kısmında şehvet alevlerini yaktığında. Kasları belimde bir zincir gibi, beni onun muhteşem işkencesi için hareketsiz tutuyor.

Başımı göğsüne yaslayıp, göğüslerimi avucunda şekillendirirken iç çektim, sonra meme uçlarımı sıkıştırıp beni kollarının arasında titreterek daha da sıkıca sarılmama neden oldu. Ensemde dişlerini sürttü ve ısınmış tenimin üzerinde mırıldandı, "Masum karım." Göğüslerimi kavradı, beni saran ihtiyacı yoğunlaştırdı ve etrafımdaki tüm oksijeni emiyormuş gibi geldi. Açık avucu karnıma kaydı, dokunuşu altında karnım aşağı doğru sarktı ve avucunu kasık bölgeye koyduğunda tüylerim diken diken oldu, parmak uçları dantelin üzerinden alt dudakımı okşadı ve ıslaklığın üzerinde kaydı. "Kocan için nasıl da ıslanıyorsun, bak."

Külotumu kenara ittiğinde ve orta iki parmağı içime kayıp, dokunulmayı yalvaran klitorisime ateşler yağdırırken, acı verici bir şekilde, yavaşça beni gerdiğinde çığlık atıyorum. Elimle saçlarını tutarken tırnaklarım koluna saplanıyor, daha derine girdiğinde dudakımı ısıırıyorum. İçimde büyüyen baskıyı koalamak için kalçalarımı yavaşça ileri geri sallıyorum.

"Çok sıkısın, sevgilim. Bu gece bu vajinaya ekstra özen göstermemiz gerekecek, benim için hazır hale getirmemiz lazım." Parmaklarını çekip avucunun topuğunu klitorisime bastırdığında nefesim kesildi. Sözleri, beni delirtecek kadar güçlü bir sıcaklık ve şehvetle saran, duysal bir koza yarattı. "Hoşuna gitti mi, sevgilim?" Parmaklarını tenimde gezdirirken, açıklığının etrafında daireler çizirken ama içeri girmeden, saçlarını avuçladım.

Bu hareket, zonklayan ağrıyı daha da şiddetlendiriyor. "Orion, lütfen. İhtiyacım var..." Bacaklarımı elinin etrafına kenetliyorum, biraz rahatlama sağlayacak sürtünmeyi arıyorum. "İhtiyacım var..." Biraz kıvranıyorum, dudaklarım onun dudaklarına değiyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. "Ben—"

Beni bir öpücükle susturuyor ve ben de inleyerek kalçalarımı öne doğru sallıyorum, içimdeki açlığı dindirmek için parmak uçlarının bana girmesini diliyorum.

Gözlerim kapanıp, dokunuşu kaybolunca tekrar açıldı. Geri çekildi, boğuk sesi sinir uçlarımla oynarken, dudaklarında şeytani bir gülümseme

belirdi ve “Sanırım başka bir şey daha hoşuna gidecek,” dedi. Beni öne doğru itti ve dengemi kaybederek yatağa yüksek bir çığlıkla düştüm, ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken örtüleri sıkıca kavradım. “Belki de düğün gecemizde yapmam gereken buydu.” Başparmaklarını külotumun kenarlarına takarak indirdi ve kalça yanağımı ısırduğunda parmaklarım yorganı sıkıştırdı, ardından neredeyse anında bir yalamayla acıyı dindirdi, uyluklarıma, sonra da dizlerimin altına geçtiğinde beni gıdıkladı. “Seni buraya sürükleyip bedenini kendime ait kıldım, böylece kafanda hiçbir şüphe kalmazdı.” Bacaklarımı açarken ağzını sırtıma doğru hareket ettirdi ve külotum dizlerime battı. “Çok güzelsin.” Kalçamı sert bir şaplakla kavradı. "Benimkini de."

“Evet,” diye yanıtlıyorum, sırtımı geriye doğru bükerek ve nefes almaya çalışarak. “Orion...” Beni sırt üstü çevirdiğinde, topuklu ayakkabılarımı yatağa koymak zorunda kaldığımda ve iç çamaşırım hareketimi kısıtlamaya devam ettiği için aç biraz garip olduğunda, içimden bir hıçkırık kaçıyor. “Lütfen.”

Meme ucumu ağzına alıp çekiştirerek, dilini ucunun etrafında gezdirip bırakmadan önce tüm düşüncelerim uçup gitti; soğuk hava altında meme ucum daha da büzüldü. Dilini tekrar üzerinde gezdirdi, hisler doğrudan klitorisime ulaştı, sonra diğer memeye geçti ve aynı hareketi tekrarladı; ben daha da çok karıncalandım, huzursuzluk artık dayanılmaz hale geldi.

Dudakları karnıma doğru inerken, dişleri tenimi tırmalıyor ve sıcak nefesini kasıklarımın hissediyorum. Külotumu yırtıp doğrulup ayağımı omzuna koyup hafifçe öptüğünde, hayal kırıklığıyla inliyorum. Bu kadar hassas olabileceklerini asla hayal edemezdim, ama topuklu ayakkabımı çıkarıp ayağımı yatağa geri koyduğunda, parmaklarım serin yorgana gömüldüğünde, içimdeki ateşi dindirmeye yetmeyen bir sıcaklık tüm vücuduma yayılıyor.

Aynı şeyi diğeriyle de yapıyor, sonra açık bacaklarımın arasına yerleşiyor. Ellerini kalçamın altına kaydırırken, yanaklarını tek tek bacaklarımın iç kısımlarına sürüp derimi emerken, sanki kendi bölgesini sahipleniyormuş gibi, yutkunuyorum.

Parmaklarım saçlarının arasına giriyor ve fısıldıyorum, "İstiyorum..."

"Ne istiyorsun?" diye mırıldanıyor tenimin üzerinde, dilinin ucunu aşağıdan yukarıya doğru gezdirirken, klitorisimi hafifçe ısıtıyor ve vücudumda binlerce voltluk elektrik akımı oluşuyor, bu da bambaşka bir açlık hissi yaratıyor.

Bu soruya verilebilecek tek bir cevaptan başka bir cevap var mı? "Sen."

Dudaklarını bana yaklaştırıyor, dilini derine sokup kalçalarımı sıkıca tutarken ben inliyorum. Saçlarını çekiştiriyorum çünkü duvarlarımın arasında dolaşmasının verdiği his o kadar muhteşem ki, hiç bitmesini istemiyorum, ama aynı zamanda bu sadece içimdeki acıyı yoğunlaştırıyor, rahatlama arıyorum, o ise beni daha çok tahrik ediyor.

İçime doğru hırıltılar çıkarıyor, dilini çıkarıp yalıyor, sonra klitorisimi dudaklarının arasına alıp daireler çizerek tekrar parmaklarıyla içime giriyor. Ama bu sefer penetrasyon daha derin ve daha sert, bu da kalçalarımı kaldırmama ve ayağımı omzuna koymama, kendimi ona daha çok açmama ve ritmiyle senkronize bir şekilde hareket etmeme neden oluyor. Arzu beni pençesine alıyor, nefes almayı, odaklanmayı zorlaştırıyor.

Uzun uzun yukarıdan aşağıya, yukarıdan aşağıya yaladıktan sonra diliyle tekrar içime giriyor ve ben ona sürtünmeye başlarken ıslak parmaklarını uyluklarımın arkasında hissediyorum.

İnlemelerim ve nefes nefese kalışım mekanı dolduruyor, o kadar kötü sesler ki utanmam gerekirdi ama umurumda değil. Dilinin her batışı ve kayması beni daha da sınırın eşiğine itiyor, paramparça etmekle tehdit ediyor, beni paramparça ediyor ama aynı zamanda zevkle ödüllendiriyor.

Ancak bu gerçekleşmeden önce duruyor.

Dokunuşu kayboldu ve ıslak ağzının gergin tenimde bıraktığı nemli izleri hissediyorum, vücudumda yukarı doğru ilerlerken beni küçük öpücüklerle şımartıyor. "Benimki gibi tadın var, Diana." Dilini köprücük kemiklerimin üzerinde döndürüyor, yukarı doğru ilerleyerek ağzıma ulaşıyor ve dudaklarını benimkine bastırıyor, dillerimiz birbirine değiyor ve inliyorum. Öpücüğü bitiriyor ve geriye yaslanarak soruyor, "Bana duyduğun arzunun tadını beğendin mi?" Başımı sallıyorum, bu noktada baskı dayanılmaz. Dizlerinin üzerine doğrulup pantolonunun fermuarını açtığında ve penisi serbest kaldığında inliyor.

Gördüğüm manzara karşısında gözlerim faltaşı gibi açıldı. Daha önce hiç bu kadar yakından gerçek bir tane görmemiştim.

Elini uzun, kalın penisinin etrafına sarıyor, kökünden ucuna kadar okşuyor, başparmağıyla meni sıvısının üzerinden geçip ağzıma getiriyor. Açgözlülükle yalıyorum, tadı beni saran cehennem ateşine ekleniyor. Bacaklarım onu sıkıca kavırıyor, dilimi penisinin üzerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum ve o kıkırdıyor, boynumu avuçluyor. "Yakında bir gün, seni dizlerinin üstünde, ağzın sonuna kadar açık bırakacağım." Derim her

yerinde karıncalanıyor ve nefes nefese kalıyorum, kaba sözleri zaten beni ikiye bölen yanan ateşe benzin döküyor. Bu beni bu kadar tahrik etmemeli, değil mi? "Ah, bunu isterdin, değil mi sevgilim? Beni tamamen merhametine bırakmak?" Boğazımı son bir kez sıktıktan sonra elini çekiyor ve arka cebinden bir prezervatif çıkarıp dişleriyle yırtarak penisinin üzerine takıyor.

Çekiştirmemden dolayı sarı saçları darmadağınk. Vücudu terden parıldarken yavaşça üzerime doğru eğiliyor, bir avucunu başımın yanına koyarken diğer eliyle sol bacağımı kavrayıp kalçasının üzerinden atıyor ve penisinin ucu vajinama değene kadar beni ona açıyor.

Gözlerimiz buluşuyor ve beni tamamen saran şehvete rağmen, bilinmeyenden korktuğum için önceki gerginlik geri geliyor.

Boynunu yukarı aşağı kaydırıyor, sanki ucunu ıslatıp bilinmeyen bir bölgeyi keşfediyormuş gibi hafifçe içeri itiyor, damarlarımdaki ateşi körüklüyor ve gerginliğimi yatıştırıyor. Üzerimden sertçe konuşuyor, hafifçe içime doğru hareket ederken, bir sonraki adımda ne olacağının yumuşak bir ön izlemesi gibi soruyor: "Kocan tarafından sahiplenilmeye hazır mısın, Karım?" Boynunu sararak başımı sallıyorum, alt dudağımı yakalayıp ısırıldığında tıslıyorum, sonra acıyı yalayarak geçiriyor. "Benden başka kimse olmayacak, Diana."

Sözlerinin sonuçlarını düşünmeden önce beni öpüyor, tutkulu bir düelloda birbirimize dolanıyoruz ve bana verdiği tek uyarı bu oluyor; ardından sertçe içime giriyor ve beni doruk noktasına kadar dolduruyor. Orion beni kendi uzunluğu boyunca geriyor.

Acı veren yanma hissi diğer tüm duyuları bastırınca ellerim omuzlarında yumruk haline geldi ve onu ittim. Ağzımı hızla ondan uzaklaştırdım, acı içinde inledim.

Orion hareketsiz kalıyor, penisi içimde zonkluyor. Bu arada, gerçekten merak ediyorum, eğer bu seksse, neden herkes bu kadar övüyor? "Sanırım ön sevişmeyi tercih ederim." Yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor ve gülüyor. "Bunun sana bu kadar eğlenceli gelmesine sevindim!" Omzuna vuruyorum. "Acıyor."

"Şşş, sevgilim. Bana alışman gerekiyor."

Bıçak saplanması gibi bir his, acı ve endişenin yerini alırken, "Nereden biliyorsun?" diye çıkıştım. "Yıllar boyunca birçok bakireyle mi birlikte oldu? Bu konuda uzman mısın?"

Tırnaklarım, yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için omuzlarına saplandı. "Söz konusu sen olunca uzman olurum." Biraz kıpırdandı ve içimde hafif bir gıdıklanma hissiyle kasıldım. Uyluğumu yoğurdu ve bu temas tüm vücuduma elektrik akımı gönderdi. Karnımdaki arzu yoğunlaştı, acı ve sertlik kayboldu. "Pençelerini geri çek, Diana. Sen benim biricik bakiremsin."

O hareketsiz kaldıkça içimde bir huzursuzluk artıyor, penisinin titreşimi, yavaşça geri çekilmeden hemen önce kasıklarımı sıkıştırıyor ve tüm uzunluğunu hissetmeme izin veriyor. Tekrar içime girdiğinde inliyorum, bu sefer hareketleri daha derin ve beklediğim acı yerine zevk beni sarıyor, nefesim hızlanırken ve parmaklarım saçlarının arasından geçip onu kendime çekip öpmek için bir araya gelirken zevk dalgaları üzerime akıyor.

"Böyle daha iyi, değil mi sevgilim?" Dudaklarımı yaladıktan sonra inlemelerimi yutarak iyice içime girmeye başladı, bedenlerimiz ter içinde kalmıştı. Kokularımız birbirine karışıp sert hareketleriyle harmanlanarak içimde filizlenen tatlı enerjiyi yoğunlaştırıyor ve hızını değiştirdiğinde daha da hızlanıyordu.

Bir. İki. Üç hamle daha, ta ki vücudumun merkezi onun etrafında kasılana kadar. Sevinç dalgaları tekrar tekrar içime çökerken çılgık atıyorum, o ise bana tam bir yıkım yaşattıktan sonra bile bedenime ve ruhuma sahip olmaya devam ediyor.

Başımı yastığa bastırıp nefes nefese kalırken, ellerimi gergin karnına koydum ve parıldayan teninde gezdirdim. O da şehvetinden dolayı muhteşem bir şekilde birkaç kez daha içime girip çıktıktan sonra inleyerek prezervatifin içine boşaldı.

Üzerime çöker ve ben de tamamen ona sarılıyorum, yapışkan bedenlerimiz birbirine yapışır.

Onu asla bırakmak istemiyorum.

Başını kaldırıyor ve dudaklarında beliren gülümsemeyi görünce kalbim ısınıyor, "Şimdi karar ne, sevgilim? Hala ön sevişmeyi mi tercih ediyorsun?" diye soruyor.

Sahte bir yorgunlukla iç çektim ve bu hareket onun penisinin daha derine girmesine neden olunca yutkundum; önceki mutluluğun yankıları tüm vücudumu sarstı. "Konu hakkında kararımı vermeden önce birkaç deney daha yapmam gerektiğini düşünüyorum."

Çatıya vuran yağmur bizi dış dünyadan korurken, o gülüyor ve beni öpüyor; işte o anda, ilk defa gerçekten mutlu oluyorum.

Yarının ne getireceğini bilmiyorum ama kesin olarak bildiğim bir şey var.

Bu kaçınılmaz sonla bittiğinde asla pişman olmayacağım.

Orion

Masum karım artık o kadar masum değil, çünkü kendini bana teslim etti.

Benden önce sayısız erkekle birlikte olmuş olsaydı umurumda olmazdı, ama ona sahip olan tek kişinin ben olmam fikri, onun tüm ilklerini sadece benim için yaşamak isteyen içimdeki karanlık ve ilkel yanıma hitap ediyor.

Hâlâ üzerimde onun kanının izlerini görebiliyorum ve sahiplenme duygusu beni kemiriyor, onu buraya kilitleyip hiçbir şeyin ve hiç kimsenin ona dokunamamasını istiyorum.

Diana benim.

Ve bunun gerçekte ne anlama geldiğini öğrendikten sonra şansın ondan yana olmasını dilerim.

ON İKİNCİ BÖLÜM

---

*“Bazı sırlar kutsaldır.”
Kutsal şeylerle ilgili şöyle bir şey var ya?
Bir noktada yıpranmaya meyillidirler.”
Diana*

Diana

Çatıya vuran çiseleme uykumu bölüyor, bu yüzden yana dönüp gözlerimi açıyorum, ancak açık pencereden içeri giren güneş gözlerimi kamaştırınca tekrar kapatıyorum.

Yüzümü buruşturarak ellerimle gözlerimi kapattım ve başımı sallayarak görüşümü ayarladım. Yağmura rağmen güneş, etrafımızdaki her şeyi aydınlatma hakkını kazanmış gibi görünüyordu. Dün geceki karanlık bulutlar artık ortada yoktu.

Başucundaki saate baktığımda saatin on olduğunu fark edince yatakta doğruldum, ancak vücudumun her yerindeki ağrılar alışılmadık bir şekilde protesto edince inledim.

“Aman Tanrım. Bu da ne?” diye mırıldandım, kollarımı başımın üstüne doğru uzatarak ve işte o anda, dün gecenin anıları zihnimi kasıp kavururken, damarlarımda yakıcı bir kızarıklık yayıldı; bu anılar, tüm kararlılığımı sonsuza dek sınamaya mahkumdu.

Orion, bedenimi en sevdiği enstrümanı gibi çaldı ve içimde uy dormant kalmış ihtiyaçları uyandırdı, ama şimdi onlarsız hayatta kalıp kalamayacağımdan emin değilim.

Bir insan hayatı boyunca temel insan dokunuşundan mahrum kalırsa... bir kez o soğukluğu tekrar yaşaması çok zordur.

Özellikle dün geceden sonra, kocamın sonunda yabancı olmaktan çıkıp bana hiç beklemediğim şekillerde açılması, ona olan ilgimi daha da artırdı.

İlk seferimizden sonra bize bir banyo hazırladı ve ikinci tura geçmeden önce saatlerce orada vakit geçirdik. O anıyı hatırladıkça yanaklarım kızarıyor.

Dudaklarını omzuma doğru kaydırıp, arkadan vücudumu sarıp, boynumu öptü, hassas tenimi yaladı ve tüm vücudumda hoş hisler uyandırdı. Tırnaklarım yatağa saplandı, çarşafları sıkıca kavradı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı, elleri yanlarımdan yukarı doğru kayarak kalçalarımı sıktıktan sonra daha da sert bir şekilde içime bastırdı ve nefes nefese kalmama neden oldu. "Ve benimsin." Tenimi sertçe emdi, acı sinir uçlarıma kadar ulaştı, midemde sadece onun dokunuşunun yatıştırabileceği bir ateş yarattı. "Seni benden almaya cüret eden herkes ölüdür."

Sözlerine karşılık veremeden beni sırt üstü çevirdi ve bacaklarımın arasına yer açtı. Ağzı benimkini kapladı, yakıcı bir öpüşle bizi hapsetti ve sertçe içime girdi.

Sessizliğin hakim olduğu mekanda telefonum yüksek sesle çalıyor ve kızarmış yanaklarımı kapatarak derin nefesler alıyorum ve her köşeden üzerime çöken duygulardan başka her şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Utangaç benliğimin bir erkeğin sahiplenici tavrına bu kadar özlem duyabileceğini asla hayal edemezdim, ama böylesine güçlü ve yakışıklı bir adamın bana takıntılı olduğunu bilmek bağımlılık yapıyor.

Hiç kimsenin istemediği biri, hatta kendi babamın bile.

Psikologlar, size ilgi gösteren ilk erkeğe bağlanmanın tehlikeli olduğunu, çünkü sizi istedikleri gibi bir hayat sürmeye kolayca yönlendirebileceklerini söylerdi. Ama şu an için, bunu umursamıyorum gibiyim.

Telefonum çalmaya devam ediyor ve ekranda beliren ismi görünce homurdanarak telefonu alıyorum.

Şeytanın adını anınca ortaya çıktı.

Ve tek dileğim babamla konuşmaktan kaçınmak olsa da, bazen bu mümkün olmuyor. "Merhaba."

Sinirli ve öfkeli sesi kulağıma fısıldıyor: "Diana, artık telefonlarımı açmanın zamanı geldi!"

Bacaklarımı yana doğru sallıyorum ve ayak parmaklarım soğuk mermere kıvrılıyor, bu da beni şimdiki zamana bağlıyor, çünkü bu konuşma bana şimdiden baş ağrısı verecek gibi görünüyor. "Telefonlarını açmak zorunda değilim." Sandalyeden uzun, ipeksi sabahlığı alıp giyiyorum, yumuşak kumaşın tenime değmesini memnuniyetle karşılıyorum. Babamla konuşurken en küçük şeylerden bile teselli buluyorum ve kıyafetlerimi zırh gibi kullanıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Ne istiyorum?" diye tekrarlıyor ve tanıdık öfkesi beni bir anlığına donduruyor, sonra kendime artık küçük bir kız olmadığımı ve onun öfkesinin hayatım üzerinde bir sonucu olmayacağını hatırlatıyorum.

Orion, büyükannemi ve beni ondan koruyacak. Bir bakıma zaten korudu bile ve bu kalbimi öyle bir sıcaklıkla dolduruyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum.

Kimileri, her şeyi göz önünde bulundurursak, bir erkeğe güvenmenin aptalca bir şey olduğunu söyleyebilir, ama hayatımda ilk defa her kararı sorgulamadan atılmak istiyorum.

"Bir aydır evlisin ve bu aileye biraz saygı borçlusun." Gülmem pek hoş karşılanmıyor, çünkü sert bir şekilde "Diana!" diye bağırıyor.

"Saygı kazanılır ve sen benim saygımı kazanmak için hiçbir şey yapmadın. Beni rahatsız etmeyi bırakırsan memnun olurum. Her neyse, eminim ki senin göz bebeğin olan o çocuk senin için halledebilir."

"Grant'in eserini mükemmelleştirmesi için daha fazla zamana ihtiyacı var. Bir ay yetmedi. Kocanla konuşup süreyi uzatmasını istemelisin." Bunu duyunca gözlerimi kırıştırdım ve telefonu kulağımdan uzaklaştırıp şok içinde ona baktım. Meğer babam hâlâ beni şaşırtma gücüne sahipmiş. Mesajlarına cevap vermemem, her isteğine boyun eğmeyeceğimin yeterli bir işareti değil miydi? "Seni bir yıllığına satın aldı ama tüm sorunlarımızı bir ay içinde çözmemizi bekliyor."

Onun kendini beğenmiş tavrına sinirleniyorum. "Beni satın almadı, Baba. Bu evliliğe kendi özgür irademle girdim." Olanları ne kadar çarpıtırsanız çarpıtın, gerçek bu, babam beni bu evliliğe zorlamış olsa bile. Sonuçta, büyükannemi kurtarmak için Orion'la evlenmeye karar verdim ve mağdur gibi davranmak kimseye fayda sağlamaz. Rafael'in babamın evlilik sözleşmesine veya evlilik öncesi anlaşmaya elini sürmesine asla izin vermemesine sevindim. Yoksa, bunu kendi çıkarına kullanabilir veya Orion'a şantaj yapmaya çalışabilirdi. Yani, babamın o kadar aptal olduğundan emin değilim, ama çaresiz zamanlar insanları alışılmadık

davranışlara itiyor. “Ve Grant hakkında onunla konuşmayacağım. Ona yardım etmek benim işim değil.”

Tüylü terliklerimi giyip banyoya giderken kulağıma bağıyor, aynadaki yansımamı görünce yutkunuyorum. Boynumda ve omuzlarımda sayısız öpücük izi var, dün geceki kaçamaklarım hakkında hiçbir şüphe bırakmıyor. "Nankör sürtük!" Hoparlör düğmesine basıp telefonu tezgâhın üzerine koyuyorum ve babam sözlü saldırısına devam ederken yüzümü yıkamaya başlıyorum. "Bir Wright ile evlendin ve haddini unuttun. Sana hatırlatayım... bu dünyada benim cömertliğim sayesinde varsın."

Grant kolunu geriye doğru itip karnıma sert bir yumruk attığında, acı dolu iniltim mekânda yankılandı; bu da beni ikiye katlayıp şiddetli bir şekilde öksürmeme ve geriye doğru düşerek popomun üzerine yığılmama neden oldu.

Kahkaha atarak daha fazla bira içti ve beni işaret etti. “Senden nefret ediyorum. Ailemi mahveden aptal bir herif. Annem senin yüzünden öldü.” Sırtıma tekme attı, çılgılık attım. Saldırılarından kaçmak için yana doğru sürünmeye çalıştım ama nafile. Grant çok daha hızlıydı. “Annen gibi sen de ölmeyi hak ediyorsun. İkinizden de nefret ediyorum. İşe yaramaz fahişeler.” Tekme. Tekme. Tekme. “Neden ölmüyorsun?”

Başım dönmeye başladı ve sonunda duvara ulaştım; acı tüm duyularımı ele geçirmiş, ruhumu yok etmekle tehdit ederken Grant arkamda öfkeyle bağıyordu.

O tanıdık deri sürtünme sesini duyduğumda içim burkuluyor ve yerin yarılarak beni yutmasını, böylece şimdi olacaklarla yüzleşmek zorunda kalmamayı diliyorum.

Kemerini çıkarıp deriyi elinin etrafına sarıyor ve metal tokasıyla bana vuruyor. Son öfke nöbetinden dolayı sırtımda zaten birkaç yara izi var.

“Ölmen için ne gerekecek Diana?” İlk darbe geldiğinde, acı o kadar şiddetliydi ki, sanki binlerce bıçak aynı anda içime saplanmış gibiydi. “Annemi senin yüzünden kaybettim.”

Vur. Vur. Vur.

Dizlerimi kollarımla sararak, onun öfkesinden kendimi korumak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Hiçbir şey onu durduramıyor. Darbeleri daha da sertleşiyor ve alt dudağımı ısirmaktan ağzım kanla doluyor.

Küçük yaştan beri gözyaşlarımdan onun öfkesini daha da artırdığını ve beni daha çok ağlarken görmekten zevk aldığını öğrendim. "Aptal sürtük,"

diye hırladı ve beni saçlarımdan tutup oturur pozisyona getirdiğinde ve deriyi boynuma dolayarak oksijenimi kestiğinde çığlık attım. "İşleri kendi ellerime almalıyım. Sevgili babamın dediği gibi, 'İşi doğru yapmak istiyorsan, kendin yap. Yoksa insanlar seni mahvetmenin bir yolunu bulurlar.'" Deriyi sıkıca tuttum, nefes alabilmek için elimden gelenin en iyisini yaparak çekmeye çalıştım ama onun tutuşunda mücadele ettim. Akciğerlerim yanıyordu, hava istiyordu. Vücudum zayıfladı ve baş dönmem her geçen saniye daha da şiddetlendi. "Öl, aptal sürtük. Öl."

Bir an beni öldürmek için elinden geleni yapıyor, bir sonraki an ise tutuşu gevşediğinde nefesim kesiliyor. Öksürüyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Hayır, oğlum. Hayır," diye fısıldıyor babam ve arkamı döndüğümde Grant'i göğsüne bastırıp bana dik dik baktığını görüyorum. "O buna değmez."

Yüzüme çarpan soğuk su beni şimdiki zamana, hiçbir terapinin ya da zamanın iyileştiremediği rahatsız edici ve hâlâ acı veren anılardan uzaklaştırıyor. İçgüdüsel olarak boğazıma dokunup nabzımı kontrol ediyorum; bu, kardeşimin "o sürtüğü boğma oyunu" dediği şeyi sık sık oynamayı sevmesinden beri yıllar içinde edindiğim bir alışkanlık. "Baba, daha şaşırtıcı olan ne bilmiyorum. Yıllar önce oğlunun beni öldürmesine izin vermediğim için minnettar olmamı mı bekliyorsun, yoksa ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı mı düşünüyorsun? Fark etmediysen söyleyeyim, ondan nefret ediyorum. Aile mirasını kurtarmak için hiçbir şey yapmayacağım çünkü asla senin ailenin bir parçası olmadım. Bunu bana defalarca hatırlattın."

"Seni küçük sürtük." Gözlerimi deviriyorum çünkü bana gelince en sevdikleri kelimeler sürtük ve fahişe, ki bu da çok komik çünkü tam birer pislikler. "Kocanla konuş yoksa pişman olursun."

"Artık beni tehdit edemezsiniz. Ben size bağımlı bir çocuk değilim."

Sadist kahkahası, yeni bulduğum kararlılığıma rağmen, tüylerimi diken diken etti. "Ah, şimdi Orion'u elde ettiğini düşündüğün için çok cesursun, değil mi? Onun gibi adamlar fahişelerin kızlarıyla yetinmez. Bunu aklında tutsan iyi olur Diana. Yakında sana ihtiyacı kalmayacak ve seni terk edecek. O zaman yardım dilenecek kimsen kalmayacak. Ve ben de sana yardım etmeyeceğim. Belki de hayat sonunda seni bu dünyadan silmenin bir yolunu bulur." Bir an duraksadı. "Söylediklerimi yap yoksa, yaptığın şeyden pişman olmanın bir yolunu bulurum. Beni tanıyorsun. Boş tehditler

savurmam.” Başka bir kelime söyleyemedi telefonunu yüzüme kapattı. Derin bir nefes alıp havluyu kaptım ve yüzümü kuruladım.

Büyülü sabahım mahvoldu, ama sonra içimde bir şey buna isyan etti.

Babam da siktirsin, kardeşim de siktirsin. İkisi de cehennemde yansın, umurumda değil. Zaten ruh halim üzerinde bu kadar güçleri olmamalı.

Hızlıca duş alıp yazlık elbisemi ve yüksek topuklu sandaletlerimi giyerken, Orion hakkındaki sözleri aklımda yankılanmaya devam ediyor.

Aynada kendime bakıyorum, biraz makyaj yapıyorum ve uzun saçlarımı tarıyorum.

Tam o sırada kapının yanındaki yerde bir şey fark ettim.

Üzerine not iliştilmiş kırmızı bir gül.

Eğilip elime aldım, okudum ve gülümsedim.

***Günaydın, Karıcığım.
Gülleri takip edin, sizin için özel bir sürprizim var.
Orion***

Gülü burnuma yaklaştırıp tatlı kokusunu içime çektikten sonra odadan çıktım ve merdivenlere doğru uzanan koridorda daha fazla gül gördüm. Hepsini takip edip tek tek kopardım, ta ki ana kapıya ulaşana kadar. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

Tam o sırada Leon'u görüyorum, bana sırtıyor ve arabanın yanında duran Timothy'yi işaret ediyor. Elinde bir gül, diğer elinde de bir kova var, muhtemelen benim kollarımda olanlar için. "Sürprizi görmek için Bayan Wright, oraya arabayla gitmeniz gerekiyor."

"Bir de cekete ihtiyacın var, çünkü orada rüzgar esebilir. Zaten sonbahar geldi bile." Matilda arkamdan sert bir sesle bana doğru yürürken, elbisemle uyumlu kahverengi bir ceketi sıkıca kavrayıp omuzlarıma geçirdi. "Çok güzel görünüyorsun."

Matilda'nın bu kadar neşeli olması, başka bir boyutta uyandığımı gösteriyor. Hatta hepsi, çocuklarını baloya gönderecek gururlu anne babalar gibi davranıyorlar.

"Neler oluyor?"

"Oğlumuz hayatında ilk defa romantik olmaya çalışıyor. Bırakın bunu yapsın ve soru sormayı bırakın," diye yanıtladı yanağıma hafifçe vurarak. "Aferin kızım." Timothy'ye bakarken yüzü tekrar ciddileşti. "Ne bekliyorsun? Gülü ver ve çok geç olmadan onu mekana götür."

Bunun üzerine Matilda beni arabaya doğru itti. Dediğini yaptım ve gülleri Timothy'nin Leon'a verdiği kovaya koydum. Arabanın içine girince, babamın sözlerinin acısı hafiflerken, arkama yaslandım ve dudaklarımdan kahkaha döküldü.

Bu durum sonsuza kadar sürmeyebilir ve Orion, bu evlilikten istediğini elde ettikten sonra sıkılıp beni terk edebilir.

Ancak şimdilik bunun tadını sonuna kadar çıkaracağım ve tüm kalp kırıklıklarıyla daha sonra ilgileneceğim.

Ve bu kaçınılmaz, değil mi?

Aşk hiçbir zaman benim lehime işlemedi.

Orion

Kulaklıklarımı çıkarıp ayağa kalktım ve elimi cama dayadım. Damarlarımda öfke dolaşırken, zihnimi kirletip beni tek bir düşünceyle doldururken, yukarıdan muhteşem manzarayı inceledim.

Yok etmek.

Evlendiğimiz an, ve hiç planlamadığım ama yine de beni tüketen saplantımın derinliklerini anladığım anda, hayatını 7/24 gözlemleyebilmek için tüm teknolojik cihazlarına kablolar yerleştirmeye karar verdim.

Bu akıl dışı ve etik dışı değil mi?

Evet.

Umurumda mı?

HAYIR.

Babasına zerre kadar güvenmiyordum ve beni firmalarına bir şans daha vermeye ikna etmek için aptalca planlar kurup kızımı da bu işe sürüklemesini istemiyordum.

Bu herifin ona sürekli gönderdiği, defalarca saygısızlık ettiği mesajları okuduktan sonra, haftalar önce firmayla ilgili kararımı vermişim. Bu yüzden özel yöneticiler tuttum ve onlara Grant'in onların lehine olabilecek her türlü çözüm veya fikrini sabote etmeleri talimatını verdim. Zaten çok zeki değildi, bu yüzden zor bir iş değildi. Ayrıca, her şeyden çok parti yapmayı tercih ediyordu.

Peki ya bu konuşma?

O şerefsiz ve oğlunun karıma yaptıklarını dinlediniz mi?

Ona karşı duyduğum koruma içgüdülerim artık mantıklı veya sağlıklı sınırları aşmış durumda. Hayatımda hiç kimseyi onun kadar istememiştim,

ama dün gece, o geri dönülmez bir şekilde benim olduktan sonra... bu içgüdüler çılgınca ve her şeyi tüketen bir şeye dönüştü.

Onun için dünyayı yakar, ona en ufak bir zarar veren herkesi yok ederim. Geçmişte, şimdide veya gelecekte olması fark etmez.

Bu dünyada karımı incitip de cezasız kalacak kimse kalmayacak, çünkü onun acısı benimkinden daha büyük. O her şeyden ve herkesten önce gelir ve nedense bu duygular... bu sahiplenme... sınır tanımayan ve benden sürekli daha fazlasını talep eden bu ihtiyaç... neredeyse on sekiz yıldır uykuda olan yanımdaki kısmı yeniden uyandırdı.

Kontrol altına almayı başardığım ve faydalı bir şeye dönüştürdüğüm, beni bir noktada hapse götürecek arzularımı dizginlediğim yanım.

Ancak her şey değişti ve bu arzularımı gerçekleştirene kadar rahat etmeyeceğim.

Telefonumu çıkarıp rehberimde belirli bir kişiyi aramaya başladım.

Tanıdığım sayısız erkeğin ahlak anlayışı şüpheli olsa da, sadece bir tanesi ağzını kapalı tutar ve içimde kükreyen canavarı sakinleştirmek için gerekenleri yapmam için bana gerekli kaynakları sağlardı.

Telefonu ikinci çalışta açıyor, sesi sert ve eğlenceli. "Şey, bu beklenmedik bir arama."

"Öyle mi?"

"Actaeon'u arıyorsanız, nerede olduğunu bilmiyorum. Her neyse, ortadan kayboldu." Esniyor. "Yani durum buysa..."

Levi Scott, insanlara "siktir git" demeyi, bu kelimeleri gerçekten telaffuz etmeden yapma cüretini çoktan geliştirdi. Ve özellikle beni kovması çok komik olurdu, ancak kendisini gerçekten yenilmez ve güçlü sanıyor.

Yaşını göz önünde bulundurursak, bu sinir bozucu, gerçi yirmili yaşlarımda başladığında ben de aynı durumdaydım herhalde. Bir de kız kardeşinin Rush ile yakında evlenecek olması da ayrı bir komik durum, çünkü kuzenim sabırlı biri olarak bilinmiyor. Bu yüzden müstakbel kayınbiraderinin tavrıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyorum. "Senden bir ricam var."

Cevap vermeden önce birkaç saniye geçiyor ve çakmağını yaktığını duyuyorum. "Neden ben?"

"Çünkü senin sırrını biliyorum ve şu anda senin sırrın bana yardımcı olabilir."

"Öyle mi?" Okyanus mavisi gözleri buz gibi soğuk kalırken sırtıttığını hayal edebiliyorum. Sıcaklığı sadece annesi ve kız kardeşi için saklıydı,

ama onlar bile ondan herhangi bir duygu uyandırmak için çok çaba sarf etmek zorunda kalmışlardı.

Levi eskiden sokaklarda yaşıyordu ve çocuk kaçakçıları tarafından kaçırıldı; bu kişiler ona ve sayısız diğer çocuğa kim bilir neler yaptılar. Lachlan Scott ve arkadaşları onu kurtarma görevlerinden birinde bulduklarında sekiz yaşındaydı.

Yaptıkları kurtarma olarak değerlendirilebilir mi, çünkü adam yeraltı dünyasında bir katil çetesi işletiyor ve onların uymaları gereken kendi ahlak kuralları var. Aksi takdirde hepsini öldürüyor. Onlara karanlık koruyucular denmesinin bir sebebi var ve söz konusu adam bir zamanlar karısını babasını cezalandırmak için kaçırmıştı. Karısı şimdi onu seviyor gibi görünüyor, ancak her iki durumda da bir seçeneği olup olmadığından emin değilim.

Lachlan masumları koruyor olabilir, ama o bir aziz değil. Aksine, kendi yarattığı cehennemde gelişen kurnaz bir şeytan.

Scott ailesi Levi'yi evlat edindi ve onu sevgi, ilgi ve bir çocuğun ihtiyaç duyabileceği her şeyle çevreledi, ancak hasar çoktan oluşmuştu.

Gerçek yüzünü onlardan ne kadar iyi sakladığına bakılırsa, oyunculuk okuluna gitmeliydi. Bu yüz ifadesi onu babasının dünyasına o kadar iyi uyum sağlıyor ki, babasının oğlunun ne yaptığından haberi bile yok.

Açıkçası, benim için fark etmez.

Kendi aile dramalarım bana ömür boyu yetecek kadar fazla.

“Benden bir iyilik istemiyorsun. Beni istediğini yapmaya zorlamak için şantaj yapmaya çalışıyorsun.” Levi telefonda sigarasından bir nefes çekti. “Şunu açıkça belirtelim, herhangi bir zorlamaya veya şantaja iyi tepki vermem. Bu yüzden senin yerinde olsam, o iyilik talebini nasıl dile getireceğine dikkat ederdim.”

Onun soğuk ama kendinden emin, umursamaz tavrı karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Karakteri babasınıninkine çok benziyor. İşte bu yüzden, gerçek ortaya çıktığında baba ve oğulun çatışmasını izlemek muhteşem bir manzara olurdu.

“Boston'daki zindanınıza girmem gerekiyor. Bir dönem burada okuduğunuz için bir zindanınız olduğunu biliyorum. Sadece bir gece. Hepsi bu.”

Kıkırdar. "Her zaman o maskenin altında bir psikopatın saklandığını biliyordum." Onun iğneleyici sözünü duymazdan gelip daha fazla duman üflediğini duyarım. "Böyle bir şeyi Actaeon'dan duymayı beklerdim, senden

değil." Dişlerinin arasından tıslar. "Kardeşin cinayetlere karışacak biri değil. En azından henüz değil."

Kardeşimin eğilimlerini incelemeyi tercih etmiyorum. "Öyleyse bugün senin şanslı günün olsun."

"Size erişim sağlayabilirim, peki bunun bana ne faydası olacak?"

Ah, Scott ailesi kendilerine bir şekilde fayda sağlamadığı sürece hiçbir şey yapmaz ve ben de buna saygı duyuyorum.

Onlar gibi bir imparatorluğu omurga olmadan kuramazsınız. Bana kıyasla Lachlan sıfırdan geldi ve serveti hiçbir finansal kurum tarafından ölçülemez. Yıllar boyunca birçok kişi denedi ve başarısız oldu.

Böyle bir güç ve direnç takdire şayan, yeter ki o kişi düşmanınız olmasın; çünkü İskoçlar hakkında bilinmesi gereken şey şu ki...

Onların yoluna çıkmaya cüret ederseniz, çok acımasız olurlar ve sizi toprağın altına gömmeden rahat durmazlar.

"Boston'da neden bulunduğunu kuzenlerime söylemeyeceğim." Uzun süren sessizliği, konuyu daha ayrıntılı ele almama olanak sağladı çünkü hassas bir noktasına dokunduğumu biliyordum. "Rush ve Rafael'in kız kardeşlerini takip etmene pek sıcak bakacaklarını sanmıyorum."

Bahsi geçen kız kardeşin, benim kuzenim olması ve ondan neredeyse on yaş büyük olması, konunun dışında kalıyor.

Lavender'ın durumu her halükarda berbat ve şimdilik Levi onun hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmıyor. Ama bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu ve yakında saldıracağını biliyorum. İşte o zaman, eğer ihtiyacı olursa onu koruyacağım.

Şu anda onun bu takıntısını kendi kozum olarak kullanabilirim.

Sesi birkaç oktav alçalıyor. "Onu benden istediğini almak için asla kullanmaya kalkışma, çünkü hayal bile edemeyeceğin şekillerde karşılık veririm." Kaşlarım kalkıyor. Demek ki o da duyguları deneyimleyebiliyor? Bu iyi olmalı. "Ne istersen yarın yapabilirsin. Anahtarları ve adresi göndereceğim, ama Orion? Bunu senin gerçek doğanı merak ettiğim için yapıyorum. Bir dahaki sefere bana şantaj yapmaya kalkıştığında bunu hatırla." Telefonu kapatıyor ve ben ısıklık çalıyorum.

Wright ve Scott ailelerinin Lavender yüzünden çıkacak çatışması, izlenmesi şiddet dolu bir manzara olurdu. Rush'ın Aileen'i kaçırmasıyla zaten ince bir çizgide yürümüşlerdi, ancak bu tamamen farklı bir durum çünkü Rush ne kadar dengesiz olsa da... Levi çok daha kötü.

Ailemize yapılanlardan dolayı bizi asla tam olarak affetmediğini biliyorum ve bir İskoç kin beslediğinde, nereye giderse gitsin patlamalar ve kargaşa bekleyebilirsiniz.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp kendi hayatıma odaklanıyorum.

Yakında Grant ve Jones'un karıma yaptıklarının bedelini ödeteceğim.

Bugün ona güvende olduğunu ve benim tarafımdan çok sevildiğini göstereceğim.

Umarım evlendiği canavarın ne olduğunu asla öğrenmez.

Çünkü artık bu evlilikten kurtulmasının imkanı yok.

Bizi yalnızca ölüm ayıracak.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Büyükannem, aşkın şairlerin kadınları erkeklere güvenmeye kandırmak için yarattığı bir yanılsama olduğunu söylerdi."

Kendisinden iki kat büyük ve ondan nefret eden büyükbabamla yaşadığı trajik geçmişi göz önüne alındığında, onun çarpık mantığını anlayabiliyordum.

Fakat...

Ya büyükannem yanılıyorsa?

Ve aşk gerçek bir duygudur.

Ne yazık ki, sizi sonsuza dek değiştirme gücüne sahip bir duygu."

Diana

Diana

"Bu nedir?" diye soruyorum: Timoteos, güvenlik görevlileri tarafından korunan, zarif ve sofistike altın kapılara ulaştığında, güneş o kadar parlak bir şekilde parlıyor ki, insanı huzur duygusuyla adeta içeri çekiyor.

Uzaktan görünen dev heykeller, oraya girmenin bir hata olacağını, çünkü lüksün onların ardında gizlendiğini ve bu alanlara girerken dikkatli olunması gerektiğini gösteriyor.

Gücün olduğu yerde, belirli kurallara uymak gerekir.

"Sürpriz, Bayan Wright," diye yanıtlıyor şoför, güvenlik görevlilerinden biri yanımıza gelip bana başıyla selam verip Timothy'ye doğru çenesini kaldırdığında camını indiriyor. "Merhaba, Daniel."

Güvenlik görevlisi elini camdan uzatıp bana kırmızı bir gül verdi ve göz kırptı. "Sizin için, hanımefendi."

Böylesine kısa bir sürede hiç bu kadar çok çiçek almamıştım ve onun gülümsemesine karşılık vererek uzatılan gülü alıyorum. "Teşekkür ederim."

Diğer iki güvenlik görevlisine ıslık çaldı. "Kale hanımı burada. Kapıları açın."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor çünkü sanki bir kraliyet mensubuymuşum gibi gelişimi ilan ediyorlar. Orion'un personelinin tüm bu resmiyetine asla alışamayacağımı düşünüyorum.

Timothy, dar asfalt yolda ilerleyerek açık girişten hızla geçiyor ve önümde açılan o muhteşem manzara tüm dikkatimi çekiyor; gözlerim hayranlıkla manzarayı içine çekerken avuçlarımı cama bastırıyorum.

Büyüleyici, uçsuz bucaksız yeşil bir diyar burası; en güzel ağaçlar ve rengarenk gül çalılıklarıyla dolu, öylesine orantılı bir şekilde tasarlanmış ki, insan acaba bir sanatçı mı çizmiş diye merak ediyor. Gerçi, doğanın kendisinden daha büyük bir sanatçı var mı ki?

Erken saate rağmen binlerce lambanın yerden aydınlattığı manzara, tüm araziye rengarenk bir parıltı yayarken, uzaktaki seranın camları da sanki burada sihir gerçekleşiyormuş gibi parıldayan bir illüzyon yaratıyor; adeta bir peri masalından fırlamış bir görüntü.

Havada perilerin belirmesini bekliyorum neredeyse.

En az beş niş bulunmaktadır ve mimarisi Orion'un ailesinin konağına benzese de, binayı çevreleyen çeşitli heykellerle yine de dikkat çekmektedir.

Çeşmelerin yanındaki mermer sanat eserlerinde, uzun saçlı ve benzer elbiseler giymiş, ellerinde çiçek tutan periler tasvir edilmiştir.

Manzaranın her yönü yumuşak, nazik ve huzurlu.

Burada karanlık, umutsuzluk ve hayal kırıklığı hiç var olmamış gibi, yalnızca mutluluk kalmıştır.

"Bu güzel."

Timothy başını salladı ve gaz pedalına bastı. "Evet. Orion'un büyükbabası ailesine çok düşküncü ve Angelica'yı buraya sık sık getirirdi çünkü Angelica burayı çok seviyordu. Burada oynar, kendini kitaplarından birinin içinde hapsolmuş bir prenses olarak hayal ederdi. Sanırım antik Yunan'a olan sevgisini burada keşfetti." Gülümsedim, babasının onu okuma sevgisi yüzünden utandırmak veya aptal demek yerine, bunu anlayan bir

babaya sahip olmanın onun için ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Babam asla böyle biri olamazdı. “Bu yüzden Joaquin Wright, on sekiz yaşına girdiğinde ona hediye etti. Kendisi de henüz yirmi yaşındaydı.” Demek ki eskiden Rafael’in babasına aitti? Bu, Orion’un kuzenleriyle bu kadar iyi bir ilişkisi olmasının nedenini açıklıyor. Aileleri yakın olmalı. “Ona göre, burada sihir gerçekleşmiş.”

“Ona inanıyorum.” Daha da ilerliyoruz, bizi karşılayan daha fazla heykel ve çiçek var, ta ki tepesindeki dört pencere dışında birinin orada yaşıyor olabileceğine dair tek işaret olan büyük, yüksek tuğla bir kule görene kadar. Kırmızı koni şeklindeki çatı, tepesinde gökyüzüne değiyor gibi görünüyor ve beyaz güvercinler etrafında uçuyor, güneş ışığında keyiflenirken, güller tuğlaların arasından fışkırıp renk katıyor. Etrafa bakıyorum, başka bir bina bulamıyorum, bu yüzden soruyorum, “Ev nerede?” Birçok medya kuruluşu yaklaşan mahkeme savaşı hakkında haber yaptı ve Orion’la savaşı hukuk firmasının mücadele etmeden bırakmayacağını söyledi. Bu arazi neredeyse tarihi bir hazine ve onu kim satın alırsa alsın, onu dilediği gibi dönüştürmek ve böylece iyi bir tazminat almak için bolca kaynağa sahip olacaktır.

“Kule, tüm arazideki tek yapıdır. 19. yüzyılda inşa edilmiş olup, Wright ailesi yaşanabilir hale getirmek için bazı tadilatlar yapmış olsa da, orijinal mimarın planını korumaya karar vermişlerdir.”

Muhteşem ve eminim çok değerli olsa da, Orion’un sahip olduğu diğer her şeyle kıyaslandığında sönük kalıyor. Peki neden onun için bu kadar önemli ki, onu elde etmek için sözleşmeli bir evlilik bile yaptı?

Babası onu imkansız bir duruma soktu ve mülkü alması için zorladı. Babasının taleplerine uymayı reddetmek onun karakterine daha az aykırı olmaz mıydı? Nefret ettiği babasına bir nevi meydan okuma olmaz mıydı?

Kuleye doğru ilerlerken, hayvanların etrafta koşuşturduğunu ve arabanın geçişini izlerken ağaçların arkasına saklandıklarını fark ediyorum.

Karaca, tavşan ve kunduz, bunlardan sadece birkaçıdır.

Bizim eyaletimizde bunun için izin alması gerekiyor mu? Ormana ve göle yakınız, bu yüzden belki de sakin zamanlarda etrafta dolaşmaları doğal bir şeydir? “Vay canına, belki de gerçekten bir peri masalındayız.”

“Ara sıra ziyarette geliyorlar. Onlar için suyumuz da var, hatta bir keresinde fırtınadan saklanmak için içeride bile kalmışlardı.” Timothy hızımızı artırdığında rüzgar yüzüme çarpıyor. “Actaeon’u bu sabah havaalanına bıraktım.” Son yirmi dört saatteki olaylar yüzünden Orion’un

kardeşini unutmuştum. Kocamın uyarısını dinleyip okula geri dönmüş olmalı. “Bunu sana vermemi istedi.” Ön koltuktan dikdörtgen şeklinde lacivert kadife bir kutu alıp elini bana uzatıyor.

Elindeki kutuyu açıp içindeki safir pırlanta kolyeyi görünce nefesim kesildi. Taşlar o kadar berraktı ki, insan kendi yansımasını görebilirdi. Çok büyük olduğu için tüm boynumu kaplayacaktı. Hayatımda hiç böyle bir şey takmamıştım.

Kutuya iliştirilmiş notu okudum.

***Diana, ailemize hoş geldin.
Hepimiz bir şekilde berbat durumdayız.
Ama bunun her zaman bir avantajı vardır.
Çünkü biz bize ait olanı koruyoruz.
Ve ne olursa olsun her zaman sizin yanınızda olacağız.
Actaeon***

Kayınbiraderimin beni kabul etmesinin tek sebebi kardeşinin öyle söylemesi gibi görünüyor. Bu, daha önce hiç yaşamadığım bir sadakat ve güven duygusunu gösteriyor. Ve evet, mesaj biraz rahatsız edici çünkü sanki beni koruduğu sürece kimin ne yaptığı umurunda değilmiş gibi geliyor. Geçmişte hiç kimse beni korumadı ve yanımda birden fazla kişinin olduğunu bilmek? İşte bu, yeni kazandığım özgüvenim için harikalar yaratıyor.

Adamı çok az tanıyor olsam bile, kardeşiyle geleceğim hala tartışmalı bir konu.

“Ne kadar da nazik bir davranış.” Parmağımla safirleri okşarken, yüzüğüm gibi bir Price tasarımı olduğunu fark ettim, ama Florian'ın kendisi tarafından tasarlanmış olmalı çünkü onun seçkin imzası var. Neredeyse sadece safirlerle çalışıyor ve ona göre safirler, karısının okyanus mavisini gözlerini hatırlatıyor. “Numarasını aldıktan sonra ona teşekkür edeceğim.”

"Tatlı" kelimesini Actaeon ile asla ilişkilendirmezdim.

Timothy'nin ses tonunu tanıyorum. Matilda da Orion'un kardeşine hitap ederken benzer bir ton kullanmıştı. Sert ve korku dolu, bu da düşmanca bir kombinasyon oluşturuyor. "Onu sevmiyor musun?"

Gözlerimiz dikiz aynasında buluşuyor ve umarım yüzümden Actaeon'a yönelik herhangi bir iftiraya izin vermeyeceğimi anlıyor. Orion'u Conrad'ın oğlu olduğu için cezalandırmıyorlar çünkü Angelica'ya tapıyorlardı.

Actaeon'un annesi kim olursa olsun... ona karşı açıkça çok az sevgi besliyorlardı ve bu, oğluna nasıl davrandıklarından belli oluyor. Bir bakıma, onun acısını anlayabiliyorum. Herkesin babanızın karısına taptığı ve her şeyi mahvettiğiniz için sizden nefret ettiği bir evde dışlanmış olmak, tüm öfkelerini sizin üzerinizde boşaltmak... Ancak Actaeon doğduğunda Angelica sekiz yıldır ölmüştü, bu yüzden öfkeleri geçersiz görünüyor.

“Çocuğun zaman zaman iyi anları oluyor ve Tanrı bilir ki karakteri bambaşka bir şey.” İçini çekiyor. “Ama diğer tüm özelliklerini gölgede bırakan bir niteliği var.”

"Bu da ne?"

“Orion için ölürdü. Ona olan sadakati bu kadar büyük ve benim için de önemli olan bu. Zamanı geldiğinde doğru seçimi yapacaktır.”

Bu gizemli ifade üzerinde duracak vaktim yok. Arabayı kulenin yanında durdurup kutuyu kapatırken, onu yanımdaki koltuğa koydum. "Teşekkür ederim. Kalıyor musunuz?" Timothy başını salladı. "Öyleyse lütfen bunu eve götürün."

“Elbette. İyi eğlenceler, Bayan Wright.”

Arabadan iniyorum, ısınmış tenime çarpan soğuk rüzgarı memnuniyetle karşılıyorum ve Timothy arabayla uzaklaşırken, beni buraya getiren adamı aramak için etrafa bakıyorum; Timothy'nin ardında sadece toz bulutu kalıyor.

Başımın arkasında karıncalanma hissi, omurgamdan aşağı doğru yayılan yakıcı hislerle birleşiyor ve kulenin girişinin yakınında duran Orion'a doğru dönüyorum; onun kasvetli yeşil gözleri, ateşli bakışlarıyla adeta üzerimde görünmez izler bırakıyor gibi.

Yoğun enerjinin etkisiyle dudaklarımdan hırıltılı bir nefes çıkıyor, ona doğru yürümeye başlarken, vücudumu saran sıcak basmasını kontrol etmeye çalışıyorum. Birlikte geçirdiğimiz geceden beri ilk kez onunla yüz yüze geliyorum.

Ceketini çıkarmış, takım elbisesiyle o kadar yakışıklı ki, insanın canı acıyor. Dar yeleği, muhteşem fiziğinin her kasını vurguluyor ve bana tüm o katmanların altında ne olduğunu hatırlatıyor. Ve gömleğinin kıvrılmış kolları, dün gece beni o kadar sıkı tutan kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor ki, bir daha onun izni olmadan hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bana dokunamayacağını biliyordum.

Şu anda gerçekten de Orion'a benziyor; çaresiz avını izleyen, sonuçları felaket olsa bile güçlü çekimine karşı koyamayan yetenekli bir avcı.

Belki de tüm bu efsanelerin gözden kaçırdığı nokta buydu. Tanrıça ilk defa avcı tarafından yakalanmayı istedi. Ancak kader hiçbir zaman onların yanında olmadı, çünkü kaderleri asla birbirine bağlanamazdı.

“Merhaba.” Ondan birkaç adım ötede durdum. “Demek evliliğimizin sebebi buymuş.” Parmağımı havada çevirip gülümsedim, birden onun yanında biraz utangaç hissettim. Vücudumun her santimini gördü ve öptü. “Çok güzel, kaybetmek yazık olurdu.”

O, ben hareketsiz dururken beni baştan aşağı süzdü, sonra da deri ayakkabılarının uçları yüksek topuklu ayakkabılarımın parmak uçlarına değene kadar bana doğru yaklaştı. Parmaklarını saçlarımin arasına geçirdi, başımı biraz geriye doğru eğdi ve başparmağı dudaklarımin üzerinden geçti. Diğer kolu belime dolandı, bizi birbirimize yapıştırdı. "Merhaba," dedi ve dudaklarımin kendi dudaklarıyla kapatarak, tüm şüphelerimi silip süpüren ve beni çılgın bir sarmala sürükleyen, vücudumdaki her hücreyi uyandıran derin bir öpüşmeye kilitledi. "Kütüphaneni satın alan benim."

Onun yakınlığının verdiği hisle bedenim hâlâ titriyor ve zihnim bulanık olduğundan, zar zor fısıldayarak, "Ne?" diyebiliyorum.

“Binayı yıkacak olan benim. Tehlikeli bir bina ve siz içerideyken çökmemesi için Tanrılara şükretmeliyiz.” Elini daha da sıkılaştırdı. “Bu düşünce benim için kabul edilemez.”

İtirafı karşısında birkaç kez göz kırptım, geri çekildim ve vücudu gerildi. Belli ki kocam aramızdaki mesafeyi hiç sevmiyor, ama bu konuşma ertelenemeyecek kadar önemli. Dikkatim dağılamaz. "Bunu ne zaman yaptın?"

Kollarını kavuşturarak cevap verirken ses tonunda bir meydan okuma vardı: "Düğün günümüzde." Ne? "Kütüphaneye takıntılı görünüyordun ve tamamen bana ait olması gereken, senin dikkatini çeken şeye ilgi duymam gerekiyordu."

Sesindeki kıskançlık içimi ısıttı, bir de daha önce güvenliğimle ilgili söylediği sözler vardı. Ancak, başka bir anı aklıma gelince hayranlığım kısa sürdü. Ellerimi belime koyup gözlerimi kıstım. "Demek yetkililerin burayı inceleme için kapatmasının sebebi sensin!" Bu, neden beni tesise girip kontrol etmeme bile izin vermediklerini, sadece zehirli kimyasalları solumanın çeşitli tehlikeleri hakkında uzun uzun ders verdiklerini açıklıyordu. Babamın suçlu olduğunu ve bunun onun telefonlarına cevap vermediğim için benden intikam alma şekli olduğunu düşünmüştüm. "Ve düşünsene, hayatımla ilgilenmediğini sanıyordum."

"Seninle ilgili her şey ilgimi çekiyor."

Ah, bu çok tatlı...

Beklemek.

"Mike gerçekten hata mı yaptı, yoksa bu da sizin planlarınızdan biri miydi?"

Suçlamadan neredeyse rahatsız olmuş gibi görünüyor. "Doğru. Ayrıca, o aptal kovuldu ve paranızın hiçbirini alamayacak. Rafael halletti o işi." Kibirli tavrı sinir bozucu olmalıydı ama her şeyi göz önünde bulundurunca gerçekten komik buluyorum. "Ve size mülkü satıyormuş gibi yapan hırsız da buldum. Bir daha yapmayacağını söyleyeyim ve tekrar konuşabilir hale geldiğinde uzun bir özür dileyecek."

Ses tonunda belli bir sertlik vardı; bu da bana söz konusu hırsızın bana yaptıklarından muhtemelen pişman olduğunu işaret ediyordu ve korkmak yerine, Orion'un itirafı içimde bir heyecan dalgası yarattı.

Çünkü hayatımda ilk defa beni koruyan ve benden sürekli faydalanmaya çalışan insanlardan kollayan biri var.

"Ah, şimdi Orion'u elde ettiğini düşündüğün için çok cesursun, değil mi? Onun gibi adamlar fahişelerin kızlarıyla yetinmez. Bunu aklında tutsan iyi olur Diana. Yakında sana ihtiyacı kalmayacak ve seni terk edecek."

Babamın sözleri kulaklarımda yankılanıyor, bu güneşli güne soğukluk getiriyor. Kollarımı ovuşturuyorum, bu hissten kurtulup şimdiki zamana odaklanabilmeyi diliyorum. Bana adalet sağlamayı kendi hakkı sanan kocama.

Ceketini çıkarıp omuzlarıma attığında gözlerimi kırptırdım, yakalarından tutarak beni kendine doğru çekti. "O şerefsizin sana söylediklerini unut."

Boğazımdaki acı tadı yutarak kaşlarımı çattım ve sordum: "Ne düşündüğümü nereden biliyorsun?"

Acaba telefon görüşmelerimi bir şekilde dinliyor mu?

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü bu ne kadar saçma?

Orion benim her hareketimi izleyen bir sapık değil ki.

Ve bu durumun beni, eğer böyle bir şey söz konusuysa, olması gerektiği kadar rahatsız etmemesinin nedenini sorgulamamaya çalışıyorum.

"Babanı düşündüğün her an gözlerinde öyle savunmasız bir ifade oluyor ki, onu öldürmek istiyorum." Dudaklarımız birbirine değdiğinde boğazım düğümlendi, hala bunu duyuyordum. "Bu benim için kabul edilemez. Kimseden korkmamalısın. Kimse sana zarar veremez. Sen benim karımsın."

Kuşlar cıvıldıyor. Güneş etrafımızdaki her şeyi rengarenk bir ışıkla boyuyor. Ama tüm bu parlaklığın arasında... geçmişimin gölgeleri kalıyor ve bana her zaman temkinli olmam gerektiğini hatırlatıyor.

Sol elimi kaldırıp evlilik yüzüğümü gösterdim. "Orion, bunu taktığım sürece. Bu mülkü geri aldığın anda evliliğimizin bir anlamı kalmayacak. Bir sözleşme imzaladık, hatırlıyor musun?"

Erkeklerin seks öncesinde mantıksız, sonrasında ise son derece mantıklı düşündükleri söylenir; bu yüzden dün gece söylediği her şey doğru olmayabilir.

Ve bu evliliğin sınırlı bir süre için gerçek olmasını istemek başka, yasal bir belge aksini söylerken sonsuza dek birlikteymişiz gibi göstermek başka bir şey.

Son kullanma tarihi olan bir evlilik bana babama karşı nasıl bir güvence sağlayabilir ki?

Biliyorum, yetişkin bir kadın olarak, onun bana yaşattığı her şeye dayanabilmeliyim ve dayanabiliyorum da. Yine de, yaslanabileceğim birinin olması ve sürekli yalnız ve tek başıma hissetmemem çok iyi olurdu.

Bir şey söylemesini bekliyordum, ama bunun yerine elimi tuttu ve beni girişe doğru çekti. "Sana bir şey göstereyim."

Kuleye girerken topuklarımın asfalt üzerindeki tıkırtısı duyuluyor; kalın beton basamaklar yukarı çıkarken havada süzülen gül ve orkide kokuları bizi karşılıyor. Yol boyunca kanlı imgeler betimleyen çeşitli tablolar asılı. Sesim yankılanarak soruyorum: "Bunlar bir servete mal oldu." En kaliteli meşeden yapılmış çerçevelere dokunuyorum ve 18. yüzyılın belirgin resim tarzını tanıyorum. "Kimsenin hayran kalma şansı olmadığı için bunları kuleye asmak çok yazık."

Çoğunun, güzel adamın etrafında bir tür canavarın dolaştığı, bu canavarın ya onu görmezden geldiği ya da adam kan gölü içinde yatarken, kanlar beyaz elbisesine bulaşırken kalbini deldiği dikkatinden kaçmıyor.

"Joaquin Amca aile servetini korumaya inanıyordu ve antika eşyalara bayılırdı, bu yüzden sanat eserlerini satmak yerine, mülkle birlikte anneme hediye etti." Omuz silkerek, "Ayrıca, Güzel ve Çirkin masalını ilginç bulmadığı için bu resimleri zaten istemezdi." dedi.

Ah.

Durum tam olarak böyle.

Orijinal Fransız masalından çeşitli sahneler; canavarın ziyafet vermesinden, kahramanı kendine aşık etmek için yaptığı kur yapma

girişimlerine ve nihai ölümüne kadar. Aslında, yakından bakıldığında, ne kadar yukarı çıkarsak, hikayenin o kadar çok kısmı bizim için açığa çıkıyor gibi görünüyor. Muhtemelen baştan beri amaç da buydu.

Eğer biri bunları açık artırmada satsaydı, hayatının geri kalanını rahatlıkla geçirebilirdi, bundan eminim.

"Yani resimleri beğenmediği için mülkü annenize mi hediye etti? Çok zengin olmalıymış."

Orion, parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde merdivenlerden çıkarken kıkırdıyor ve Joaquin'i tüm bunları Angelica'ya vermeye iten şeyin ne olabileceğini merak ediyorum. Çocukları için korumak istemez miydi? "Çok anlayışlıydı ve annemin saf doğasını biliyordu. Annem babamla on sekiz yaşında tanıştı ve babam onu sevdiğine ikna ettiği için onunla evlenmeyi hayal etti. Tüm aile buna karşıydı, ama annem dinlemedi. Sonunda, annem onunla kaçmakla tehdit ettiği için büyükannem ve büyükbabam bunu kabul etmek zorunda kaldılar." Ailesinin geçmişinden bahsederken sözlerini kaplayan kaynayan öfke kalbimi acıtıyor. "Joaquin Amca, bu mülkü ona hediye ederek sonsuza dek onun güvenini kazandı, bu yüzden evliliği bir kabusla dönüştüğünde, mirasımı kurtarmak için ona geldi."

Wright ailesi hakkında son zamanlarda yaptığım bazı araştırmaları gözden geçiriyorum. Yakın olmalarına rağmen, kuzenler hiçbir işi paylaşmamışlar çünkü büyükbabaları geçmişte iki farklı imparatorluk kurmuş. Rafael'in büyükbabası en büyük oğul olduğu için, eski aile geleneğine göre tüm mülkü miras almış. Ancak adil olmaya karar vermiş ve ailenin mülklerini ve adalarını zar atarak bölüştürmüşler. Mali durumları hakkında bilinen tek şey bu. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Evlilik öncesi sözleşmeyi reddetti ve şirket hisselerini Conrad'a devretti." Aman Tanrım. "Büyükbabam bunun olacağını biliyordu. Bu yüzden yeğenine tüm aile hisselerini, yani yüzde kırkını ve tüm mülklerini veren bir vasiyetname yazdı. Onları güvende tutmanın tek yolu buydu, sonra amcam on sekiz yaşına geldiğimde onları bana devretti. Büyükbabam ve amcamın beni ölümünden koruması, miras olarak bir şey almamın tek nedeni. Conrad bana bir kuruş bile vermezdi. Bu yeri almak için evlenmemi vasiyetine yazmasının nedenlerinden biri de annemin bunu ailede tutmam için bana yalvaracağını bilmesiydi. Bu yüzden benim üzerimden son gülenin kendisi olacağını düşündü."

"Üzgünüm," dedim ona, hâlâ babasının isteklerine göre hareket etmek zorunda kalmasından nefret ederek; bunun onun gibi bir adam için yıkıcı olması gerek.

Conrad tam bir küfürbaz ve ahlaksızdı, umarım asla huzur içinde yatmaz.

"Hayır." Merdivenlerin tepesine vardığımızda şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım, o da dirseğinden tutup beni içeri çekti ve gözlerim şok içinde açıldı. "Yeni sığınağına hoş geldin, Diana."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, geniş odanın tam ortasında durup etrafımdaki her şeyi dikkatlice inceledim.

Ortada büyük bir kanepe ve iki sandalye bulunuyor; aralarında küçük yuvarlak bir sehpa üzerinde bir vazo gül ve iki çay fincanı var. Sağ köşede çeşitli soğuk içecekler ve suyla dolu küçük bir buzdolabı, üzerinde ise bir çaydanlık ve kahve makinesi bulunan küçük bir masa yer alıyor. Yanlarındaki kutunun içinde ise kuruyemişlerden cipslere ve şekerlemelere kadar çeşitli atıştırmalıklar bulunuyor.

Sol köşedeki şömine, yağmurlu, keyifli günler için mükemmel ve önündeki yatakta uzanırken yanaklarım kızarıyor çünkü aklımda belirli görüntüler canlanmaya başlıyor.

Devasa pencereden güneş ışığı içeri giriyor, etrafımızdaki her şeyi aydınlatıyor ve ona doğru yürürken, başlı başına büyüdü olan manzarayı içime çekiyorum.

Buradan bahçe muhteşem görünüyor ve arazinin aslında ne kadar büyük olduğunu hiç bilmiyordum.

"Orion, bunu nasıl başardın?"

Buradaki her şey çok yeni ve taze görünüyor, bu yüzden annesinin burayı döşemediğini biliyorum.

Altımızdaki beton zemini kabarık beyaz bir halı kaplıyor ve gözlerim, sonsuz kitap raflarının bulunduğu, ikinci kattaki bir tür balkona çıkan küçük merdivenlere kayıyor.

Bir sürü kitap.

Hemen birine koştum, muhtemelen bazı koleksiyonculara ait olan eski baskıları aradım. Birini kaptım, açıp içindekileri okurken toz bulutları kalkınca öksürdüm. "Bunu nasıl aldın?" Antik mitlerle ilgili ilk baskılardan biriydi. Dünyada hâlâ var olup olmadıklarından bile emin değildim. Korkuluğa doğru gidip yaslandım ve sırttan kocama baktım. "Ne yaptın?"

"Eşim kitapları bu kadar çok seviyorsa, ona birkaç tane almalıyım diye düşündüm."

"Yani hepsini mi aldın? Ben de modern edebiyatı severim, biliyorsun." Tekrar etrafa bakındım, başlıkları okudum ve bazıları tanıdık geldi.

"Kütüphanemdeki kitapları da buraya mı getirdin?"

"Sadece en sevdiklerin. Psyche bana bu konuda yardımcı oldu." En yakın arkadaşım gerçekten de kurnaz olmayı biliyor çünkü bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de evliliğimle ilgili gerçeği onunla hiç paylaşmadım. "Diğerlerinin hepsini, tüm tadilatlar bitene kadar, ki bu yıllar sürebilir, bir kenara koymalarını emrettim. Güvenli bir yerde saklanıyorlar, bu yüzden zarar görmeyecekler. Bina eski ihtişamına kavuştuğunda, halk kütüphanenize sahip olabilirsiniz ve istediğiniz kadar para yatırabilirsiniz. Ne sizi mutlu ediyorsa, canım."

Bu itirafı duyunca kalbim hızlandı. Binayla ilgili haberi duyduktan sonra tüm kitaplarım için çok endişelenmişim ve onlarla ne yapacağımı merak ediyordum, ama o zaten her şeyi halletmişti. Hayatınızda güvenebileceğiniz birinin olması böyle bir şey mi acaba?

Sonunda kelimeleri bulup, "Bunu yapmak zorunda değildin," dedim. Bir de tadilatlara yardım etmek istiyor mu? Mutluluktan patlayacağımı sandım.

"Kütüphane seni mutlu ediyor ve seni mutlu eden her şey benim tarafımdan korunmalı." Kitabı göğsüme bastırarak, bayılıp merdiven korkuluğundan birinci kata kadar düşmemeyi umarak ona bakakaldım. "Burası aynı zamanda senin güvenli yerindi ve evimizde bir tutsak olmanı istemiyorum." Küçük masaya doğru gitti ve işte o zaman üzerinde bir dosya olduğunu fark ettim. Bazı kağıtları çıkarıp havada salladı. "İşte bu yüzden bu mülk sana düğün hediyem."

Kitap elimden düştü, hızla alıp yerine koydum ve merdivenlerden aşağı inip ona doğru yaklaştım. "Ne?"

"Bence sizin için mükemmel. Davayı kazanmamız gerekiyor ama bu aşamada sadece bir formalite. Bu belge, tapunun bana devredildiği anda, istediğiniz gibi kullanma hakkınız olduğunu belirtiyor." Bir an duraksıyor. "Bence sizin için mükemmel. Buraya okuma ve yazma yapabilirsiniz."

Yan iş olarak yazdığım yazılardan nasıl haberdar olduğunu sorgulamaya bile tenezzül etmeden, "Orion, aklını mı kaçırdın? Bu senin aile mirasın!" diye tısladım.

Yeleğinin düğmelerini çözüyor. "Ve sen benim karımsın. Mülk sana ait olsa bile, ailemizin mirası olarak kalacak."

“Bunu bana hediye edemezsin. Bu mülk, evlenmemizin sebebi.”

Odadaki enerji aniden değişiyor, gerginleşiyor ve garip bir şekilde vücudumdaki her sinir ucunu karanlık bir şeyin beklentisiyle uyandıran derin ve rahatsız edici bir şeyle yükleniyor. "Dün gece sana benim olmadan önce iyice düşünmeni söylemiştim çünkü geri dönüş olmayacak." Yeleğini çıkarıp kanepeye fırlatıyor, sonra belgeyi kaldırıp başka bir belge alıyor. "Bu bizim sözleşmemiz ve evlilik öncesi anlaşmamız." Yüksek sesle nefesimi keserken belgeyi ikiye ayırıyor ve parçaları yere düşürürken ona doğru koşuyorum. "Geçersizdirler."

“Orion!” diye haykırdım, aynı anda hem korkmuş hem de heyecanlıydım çünkü umut etmenin ne demek olduğunu unutmuştum. Kalbinizin tekrar tekrar kırılmasındansa en kötüsüne hazırlıklı olmak daha iyidir. “Bu, varlıklarınızı koruyan yasal olarak bağlayıcı bir sözleşmedir!”

“Artık değil.” Klasördeki başka bir kağıda dokunup onu çıkarıyor. “Ayrıca evlilik sözleşmemiz gereği sana söz verdiğim parayı yatırdığım özel bir banka hesabı da açtım. Ona erişimim yok ve asla da olmayacak. İşletmedeki aile hisselerinin bir kısmı da orada.” Bütün bu bilgiler çok fazla olsa da, sonraki sözleri beni olduğum yerde donduruyor. “Büyükannenin tüm faturalarını ödedim. Yaşadığı sürece hiçbir şeye ihtiyacı olmayacak ve en iyi bakımı alacak.”

“Demek senmişsin? Babam değil.” Boğazımdan boğuk bir kahkaha yükseldi, kendi kulaklarıma bile soğuk geldi. “Elbette o değil. Anlaşmanın gereğini yerine getireceğini nasıl düşünebilirdim ki?” Babam muhtemelen zaten büyükanneme bakmayı hiç düşünmemişti. Onu sadece beni planına ortak etmek için kullanıyordu ve ben de saf bir aptal gibi ona inanmıştım. “Ben bir aptalım.”

“Hayır, sen benimsin.” Elimden tuttu ve beni kendine çekti, göğüslerimiz birbirine değdi, parmaklarını saçlarımin arasına geçirip çenemi yukarı kaldırdı. “Kimsenin karıma kötü söz söylemesine izin yok, sen bile, Diana.”

Göğsümdeki organ sıkışıyor ve iç çekerek alnımı onun alnına yaslıyorum, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum; bu koku tüm yaralarımı iyileştiriyor, sadece varlığı bile beni sakinleştiriyor. "Neden bütün bunları yapıyorsun, Orion? Bunun anlamı ne?" Parmaklarım gömleğine kenetleniyor. "Anlamıyorum."

Kalbimdeki yaraları korumak her zaman benim görevim oldu. Dikkatli olmak zorundaydım. Çocukluğumu atlatamazdım, bu yüzden dün gecedan

sonra bile, ne derse desin... çok açık ve net olması gerekiyor.

“Sana çok kötü davrandılar, değil mi?” Başparmağıyla dudaklarımın üzerinden geçti ve gözleri ateşle doluyken gülümsemesi dudaklarına yansımadı. “Bunun bedelini ödeyecekler.” Öfkeli sözlerine kafa yormaya vaktim yoktu, çünkü tüm umutlarımı bir anda uyandırarak devam etti ve bir alevin büyüüne kapılmış bir güve gibi ona doğru sürüklendim. “Bu evliliğin kalıcı olmasını istiyorum. Senden başka kimseyi kendime ait istemedim. Düşünemiyorum, uyuyamıyorum ve sensiz kesinlikle işlev göremem artık.”

“Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz.” İnsanlar aceleye geldiğimizi söylemez miydi?

Ama zaten evliyiz, bu yüzden insanların ne düşündüğünün önemi yok. Ayrıca, şu anda birbirimize aşk itiraflarında bulunmuyoruz.

Bu daha çok karşılıklı bir takıntı ve sağlıklı olmaktan çok uzak bir çekim gibi, yine de ikimiz de artık onsuz yaşamayı hayal edemiyoruz.

“Biz Wright ailesi ne istediğimizi bilir ve peşinden gideriz. Karımın benim olduğunu anlamak için yıllara ihtiyacım yok.” Başparmağını alt dudağıma bastırıp ağzımı açtırdı ve öne eğildi. “Bununla barış ve içsel savaşını bırak. Kalbini incitmeyeceğim.”

Ama o, aileme verdiği için çok daha fazla zarar verebilir çünkü onlardan hiçbir zaman fazla bir şey beklemem.

Ancak bunlar benim geri durmamın sebebi olmamalı.

Kalbimle Orion'a güveneceğim ve umarım kalbimin kalanını kirletmez.

“Orion.”

"Evet?"

Parmak uçlarımda yükselip başparmağına fısıldadım, "Öp beni."

Ve öyle de yapıyor, dili ağzımın içine giriyor ve benimkiyle iç içe geçiyor, bu temastan dolayı inliyoruz. Orion kalçasını benimkine bastırıyor, iri uzuv hafifçe kasıklarına sürtünüyor.

Her dokunuş içimde yakıcı bir sıcaklık yaratıyor, vücudumdaki her hücreyi uyandırıyor ve ateşi daha da alevlenmeye teşvik ediyor; öyle güçlü bir ihtiyaçla karşılaşıyorum ki neredeyse tadını alabiliyorum.

Gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyorum, sıcak, çıplak tenini tenime değdirme ihtiyacı duyuyorum ve bir saniye içinde, o ağzımı alt üst ederken gömlek yere düşüyor. Ardından pantolonuna yöneliyorum, kalın penisini kumaşın üzerinden avuçluyorum ve içimde olduğunu hayal ederken kasılıyorum.

Kıkırdıyor, parmakları sırtımdaki fermuarı kavrayıp çekiştirirken beni öpmeyi bitiriyor, nefes nefese kalırken boynumda daha küçük öpücükler bırakıyor. "Sakin ol, sevgilim. Dünyanın tüm zamanı bizim," diye mırıldanıyor. İpeksi kumaş kalçalarımın düşerken ağzını köprücük kemiklerimden aşağıya, göğüslerime, sonra da karnıma doğru gezdiriyor, karnımı tırmalıyor. Elbise ayaklarıma düştüğünde nefesim kesiliyor. Sadece dantelli külotum ve yüksek topuklu ayakkabılarımla ayakta duruyorum, pencereden gelen soğuk hava tenimi ısıtıyor ve meme uçlarım sertleşirken karıncalanıyor. "Bazen senin gibi bir güzelliğin benim gibi bir canavarın sana dokunmasına nasıl izin verdiğini merak ediyorum." Yaralı yanağıyla göbeğimi ovuyor ve parmak boğumları ıslak külotuma sürtünerek onu yana çekiyor. Uzun bir yalama yapıyor, dili hafifçe içeri giriyor ve yukarı doğru sürüklenerek klitorisime dokunuyor. "Sonra kendime bunun önemi olmadığını, çünkü senden başka kimsenin sana sahip olamayacağını hatırlatıyorum."

"Sen bir canavar değilsin," diye zar zor söyleyebiliyorum, kanımı kaynatan şehvetin arasında. Ona daha da yaklaşmaya hazırım, ama kalkıp beni kucağına aldığı anda inliyorum. Bacaklarım beline dolanıyor ve o da dönüp yatağa doğru yürüyor. Pantolonunun sert dokusu çıplak uyluklarıma sürtünüyor ve dalgalar halinde yayılan karıncalanmayı artırıyor. "Kimsenin kocama hakaret etmesine izin yok, sen bile, Orion." diye alaycı bir şekilde tekrarlıyorum ve beni soğuk yatağa bıraktığında, sırtım sert yüzeye değdiğinde, yakışıklılığıyla üzerimde belirdiğinde çığlık atıyorum.

Dizlerimi büküp ayak parmaklarımı kıvırdım ve ellerim uyluklarımı sıktı, o da yavaşça pantolonunu çıkardı, cinsel organı serbest kaldı ve onu kökünden ucuna doğru okşadığında dudaklarımdan bir inilti kaçtı. İç organlarım tamamen altüst oldu, bu sırada bana bakarken sahiplenme ve müminlik bakışlarında parlıyordu, önünde uzanmış haldeydim.

Dudaklarından akan ışıltıyı yaladı ve dilini şıklattı, sıcak bir kızarıklık doğrudan klitorisime yayıldı. "Kocan seni becermeye hazır mısın, sevgilim?"

Sözleri üzerine utangaçlığım kayboldu. Kollarımı iyice açıp parmaklarımı ona doğru sallayarak, "Evet, lütfen," dedim.

Bütün varlığım bir rahatlama için çığlık atıyor gibiydi ve o eğilip ellerini omuzlarımdan üzerine koyup boynumu ısırduğunda, ardından da hırpalanmış tenimi bir yalamayla yatıştırdığında rahat bir nefes aldım. Köprücük kemiklerime doğru kayarak göğüslerime geçti, her bir meme

ucunu ağızına aldı ve zevk dalgaları içimden geçerken sırtımı kamburlaştırdı. Tüm sinir uçlarım bir sonraki adımda ne yapacağını bekliyordu ve dilini üzerinde gezdirip sonra odağını ikinciye kaydırırken inledim, hareketi tekrarladı ve tenimde hissettiğim acıdan yeni izler bırakacağını anladım. "Kusursuz tenine olabildiğince çok iz bırakmak istiyorum ki kimse sana sahip olmayı hayal bile edemesin." Kaburgalarımı öptü ve karnıma doğru ilerledi, dişlerini karnımın üzerinde gezdirdiğinde irkildim, dudakları beni gıdıklarken sertçe fısıldadı, "Ama asla şansları olmayacak. Vücudun sadece benim." Külotumu yırtıp çıkarıyor ve sıcak nefesi kasıklarına değerken bacaklarım onu sıkıca kavıyor; tam parmaklarımı saçlarına geçirmeye hazırlanırken bizi ters çeviriyor.

Nefes nefese kaldım, neredeyse dengemi kaybettim ve dizlerim başının iki yanına geldi. Yanaklarım anında kızardı, o kadar ısındı ki tüylerim diken diken oldu. Tam ağzının üstündeydim!

Orion parmaklarını kalçalarımın saplayıp sıkıca kavrayarak beni yerimde tuttuğunda geri çekilmeye çalışıyorum. "Olduğun yerde kal," diye emrediyor, boğuk ve hırıltılı sesi, üzerimde şehvetli bir çekim yarattığı için başlı başına bir tuzak gibiydi. "Rahat ol, Karım."

Rahat mısın? Neredeyse yüzünün üstüne oturuyorum ve nedense önceki utangaçlık tüm gücüyle geri geliyor. "Sanırım yapmam gerekiyor—"

Ağız açık bir öpücük verdiğinde inlemem boşlukta yankılanıyor; diliyle kalçamdan klitorisime kadar her yeri yalıyor, dişleriyle klitorisimi kavrayıp sinir uçlarını yaladıktan sonra üzerine bastırıyor. Kalçalarımı kaldırmak istiyorum ama üzerimdeki güçlü tutuşu beni içimde yanan ateşe karşı güçsüz bırakıyor.

Etrafımdaki her şey kayboluyor, geriye sadece beni sarsan hisler kalıyor. Ellerimi göğsüne koyuyorum, yanan alevler içimde farklı bir baskı yaratıyor, o dilini aşağı kaydırıp içeri soktuğunda ve kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor, o da dilini sertleştirip üzerinde sürtünmeme izin veriyor.

Gözlerimi kapatıp başımı kürek kemiğime yaslayarak, sadece onun derinden içime girmesiyle, kıvrımlarımın arasında dönüp durmasıyla ve kadifemsi teninin her itişiyse içimin daha da ıslanmasıyla dolan zevke odaklanıyorum.

Ancak tüm bunlara rağmen rahatlama gelmiyor ve ihtiyaç daha da artıyor; vücudumdaki her hücre boşalmayı talep ederken, o parmaklarını

tenime batırıp beni biraz kaldırıyor, hassas cildime yanaklarını sürüyor ve ben neredeyse kollarının arasında kaçıyorum.

Vajinamı yalıyor ve etimi ısıyor. Klitorisime hafifçe dokunuyor, hemen ardından emiyor. Sonra aşağı doğru kayıyor ve içeri giriyor; dilinin her hareketi şehvetimi yoğunlaştırmak ama bana hiç rahatlama fırsatı vermemek için tasarlanmış.

Isıtılmış, görünmez bir baloncuk etrafımı sarıyor, gerilim ve ihtiyaç onu dolduruyor; bu sırada binlerce alev içten içe beni yakıyor ve mutluluk bedenimi kasıp kavuruyor. Tüm vücuduma sıcaklık yayıyor.

Birkaç derin dokunuş daha ve içimde bir patlama oluyor, sevinç ve heyecan aynı anda beni sarıyor. Vücudumun merkezi kasılıyor, bu da onun inlemesine neden oluyor. Orion nefes nefese kalmışken bacaklarıma küçük öpücükler kondurarak beni biraz daha yalıyor. Beni kaldırıp geriye doğru itiyor, böylece göğsüne oturabiliyorum.

Aşağı doğru kayarak, benden sıırsıklam olmuş dudaklarını öpüyorum ve o da benim tadımı paylaşıyor. Üzerindeki bedenim titriyor, vücudum ona daha da yaklaşıyor ve işte o zaman onun altımda olduğunu fark ediyorum.

Koyu renk gözlerine ve kollarındaki kasların belirginliğine bakılırsa, verdiği sözü yerine getirmek için pozisyonumuzu değiştirmek üzere.

“Hayır,” diye fısıldadım, ona küçük bir öpücük kondurduktan sonra elimi hızla atan kalbine koyarak elimi kaldırdım. “Sıra bende.”

Onun hayvanlarla ilgili yorumunu hâlâ hatırlıyorum ve artık sevgilime benim için bir prens olduğunu gösterme zamanı geldi.

Orion

O muhteşem, üzerimde oturan bir tanrıça gibi; gözlerindeki yaramaz parıltı, onu masum bir yaratıktan beni baştan çıkarmak için tasarlanmış bir baştan çıkarıcıya dönüştürüyor.

"Sen benimsin, Orion." Boynumu ısırp derimi çekiştirirken, sözlerindeki sahiplenme duygusuyla bedenim kaskatı kesildi.

"Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi? Çünkü kesinlikle bir ifade olmalı, karım."

“Bir açıklama.”

Göğsümün üzerinde öpücükler bırakıyor, diliyle yaralarımın izini sürüyor, bir zamanlar çok acı veren içimdeki yaraları yatıştırıp iyileştiriyor.

Yanıklardan dolayı değil, bunlar benim neye dönüştüğümün kanıtıydı ve her zaman medeni ve mantıklı davranıyormuş gibi yapabileceğimin bir hatırlatıcısıydı.

Yine de bu, babamın zulmünden doğan, içimde gizlenen ve sinsice bekleyen canavarı, çürümüş doğamı değiştirmeyecekti.

Yıllar boyunca işlediğim tüm suçlara ve kötü alışkanlıklara rağmen, en büyük günahım her zaman Diana'yı karanlığıma sürüklemek ve onu görünmez zincirlerle bağlayarak kendi gerçekliğimde hapsetmek olmuştur.

Karım avcının ağına takıldı ve bunun ne anlama geldiğinden haberi bile yok.

Utanmalıyım.

Ama ben değilim.

Söz konusu o olunca, bencil ve sahiplenici oluyorum ve onu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yaparım. Şantaj ve yalanlar da dahil.

Diana bunca yıl boyunca değer verilmeye, sevmeye ve önemsenmeye layıktı. Bunun yerine, meleşimi lekelediler ve istismar ettiler, onu hafife aldılar ve neredeyse ruhunu kırdılar, ona hiçbir şey olmadığını hissettirdiler.

O artık benim ve karanlığım, ona doğru yaklaşılmaya cüret eden herkesi paramparça eder.

Aşağıya doğru inerken, sıcaklığı uyluklarıma ve bacaklarıma bulaşıyor, parmaklarını kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor ve dilini göbek deliğime daldırıp dişlerini karın kaslarımda üzerinde gezdiriyor. Spor yapmak her zaman sadece stres atmak için bir yöntemdi... ama karımın kaslarıma olan hayranlığı, spor salonu rutinime bambaşka bir boyut kattı.

"Çok yakışıklısın."

Göğsümde bir kahkaha yankılanıyor ve parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum. Bana bakabilmesi için saçlarını biraz yana eğiyorum. "Dünya seninle aynı fikirde olmazdı. Güzel olan sensin." Tırnaklarını yanlarıma batırıyor ama acı, onu sert ve uzun süre becerme isteğimi daha da artırıyor, böylece bizden veya bu evlilikten asla şüphe duymayacak. "Sana bakan her erkeğin bu güzel küçük dudakları"—başparmağımla üzerlerinden geçiyorum ve o iç çekiyor—"penisinin etrafına sarmak istediğine eminim." Elim saçlarında kasılıyor ve teninde sıcak bir kızarıklık görüyorum. "Ama asla şansları olmayacak. Seni elde edebileceğini düşünecek kadar aptal olan her erkeği öldürürdüm."

Daha da yaklaşıyor, ta ki tatlı ilgisinden sızan sertleşmiş penisime sıcak nefesini hissedene kadar ve fısıldayarak, "Ah," diyor. Parmaklarını ucuna

değdiriyor, sonra öne eğilip diliyle yalayarak ilk kez tadına bakıyor. Başını daha sıkı tutuyorum, dokunuşuyla kaslarım sertleşiyor.

Mavi gözlerinde merak parlıyor. Masum karım daha önce onunla oynamaya fırsatı bulamamıştı ve benden başka kimsenin onunla oynamamış olması hoşuma gidiyor.

Ben onun her şeyinin ilkiyim ve başka hiçbir erkek onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecek.

Evet, bu beni şovenist bir pislik yapıyor. Ve umurumda değil.

Güzelliğim sadece bana ait ve bunun için özür dilemiyorum.

Ağzından bir iç çekiş daha çıktı ve yutkunduğunu fark edince saçlarından çekiştirdim. Gözlerimle buluşana kadar bekledim, sonra boşta kalan elimle çenesini nazikçe yukarı kaldırdım. "Ne yaparsan yap, bayılacağım ve daha fazlasını isteyeceğim."

Yumuşak avucu beni sararken, yavaşça penisimi yukarı aşağı hareket ettiriyor ve tutuşunun sıkılığı, öz kontrolümü başka hiçbir şey gibi sınıyor. Elinin her kayması beni daha da sertleştiriyor ve onu ters çevirip hemen şimdi onunla birlikte olmak isteğine direniyorum. Karım oynamak ve keşfetmek istiyor.

Diana ne isterse onu elde eder.

Dilini dışarı çıkarıp, kökünden ucuna doğru kaydırıyor, başını biraz ısırıktan sonra dudaklarının arasına alıp emiyor, vücudumdaki her hücrede ona her zaman sahip olmak isteyen bir ateş yakıyor. Ağzını iyice açıp beni olabildiğince derine aldığı anda, "Dikkatli ol," diye uyarıyorum. Biraz boğuluyor ve gözleri yaşlarla doluyor. Geri çekiliyor, burnundan nefes alırken ben de daha iyi kavramak için parmaklarımı saçlarına geçirip başını kendine zarar vermeyeceği bir açıya getiriyorum. Ağzının sıcaklığı beni neredeyse içine boşaltacak kadar tahrik ederken, "Benim hevesli aşırı hırslım," diye takılıyorum. Dokunuşu, daha önce hiç hissetmediğim bir zevki deneyimlemem için yeterli.

Gözleri kısılıyor ve tırnakları karnımın derisini tırmalıyor, bu da penisimin seğirmesine neden oluyor, bu yüzden daha da derine, boğazına doğru itiyorum ve o da etrafımda inliyor. Aşağıya doğru kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor ve ucunu tekrar ısırarak fısıldıyor, "Dün gece bana verdiğin sözü hatırlıyor musun?" Dilini damarıma değdiriyor, içimden geçen şehvetli elektrik akımını artırıyor. "Bir dahaki sefere..."

"Evet," dedim, boynunu avuçlayıp çenesini yukarı kaldırdım, ağzını sonuna kadar açtığı anda sözlerime inleyerek karşılık verdi ve ben ileri doğru

iterken, ona olan tutuşum sıkılaştıkça, penisimin olabildiğince büyük bir kısmını yuttu.

Avucu penisimin dibini kavırıyor ve diliyle ritmik bir şekilde hareket ediyor; her dokunuşu beni çıldırtmak için tasarlanmış gibi, beni derinden emiyor ve ağzını becermem için beni teşvik ediyor, ama ben tempoyu kontrol ediyorum, ilk deneyiminde ona karşı bu kadar sert davranmayı reddediyorum.

Nemli sıcaklık ve ipeksi saçlarının karnımı gıdıklaması, arzuyu doğrudan testislerime yönlendiriyor ve öz kontrolümü tehdit ediyor.

Bu dünyada sadece karımın böyle bir gücü var ve ben bunun başka türlü olmasını istemezdim.

O benim, dolayısıyla benim de onun olmam adil olur.

"Aferin kızım," diye övüyorum onu daha da ileriye doğru ittiğimde. Diana burnundan nefes alıyor ve ıslak avucunu yukarı aşağı kaydırıyor, diline daha fazla meni sızıyor ve bunu bir iniltiyle karşılıyor. "Kocan üzerinde böyle bir güce sahip olmanın tadını çıkarıyor musun, sevgilim?" diye soruyorum, saçlarını çekiştirerek geriye doğru hareket etmesini ve ucunu emmesini sağlıyorum, sonra beni tekrar içine çekiyor ve o kadar güzel emiyor ki, uzatmak istiyorum ama yapamıyorum.

Bu gece karımın ağzına boşalmayacağım.

"Bir dahaki sefere, sevgilim. Bir dahaki sefere, istediğin kadar oynamana izin vereceğim." Bu sözlerim üzerine inleyerek avucunu karnıma koydu ve beni ilgiyle şımartmaya devam etti. "Yeter, karım," diye emrettim, saçlarından çekerek ve başını yavaşça geriye doğru eğerek penisimin dışarı kaymasını ve tükürüğün çenesinden aşağı damlamasını sağladım. Şehvet dolu bakışları beni neredeyse orada ve o anda boşalmaya yaklaştırdı.

Eğer sanatçılar arzuyla yanıp tutuşan bir kadının insani bir temsilini isteselerdi, daha fazla aramalarına gerek kalmazdı ve bu düşünce, böyle bir şeye asla izin vermeyecek olan içimdeki canavarı uyandırıyor.

O sadece benim zevkim için ve başka hiçbir erkek onu böyle görmeyecek. Eğer görürlerse gözlerini oyup çıkarmam gerekecek.

Bana son bir uzun yalama hareketi yaptıktan sonra doğruldu, dolgun dudakları kızarmış ve şişmişti, sıcaklığını uyluklarıma bastırarak sadece kocasının verebileceği rahatlamayı arıyordu.

Ellerimin tersiyle yanlarını okşarken, üzerimde hafifçe titrerken kusursuz teninde tüylerin diken diken olmasını izliyorum; hırıltılı nefesi mekanı dolduruyor ve içimdeki ilkel duyguya hitap ediyor.

Bu güzel kadın benim.

Kaderin neden beni cennetten gönderilmiş, kanatlarını bir noktada kırpmam gerekecek bir meleklerle ödüllendirmeye karar verdiğinden emin değilim, ama bunu sorgulamayacağım.

O, hayatın benden çaldığı her şeyin karşılığı ve kurtuluşum; karanlığım ona iğrenç gelse de, onu her zaman koruyacak.

Üzerimde huzursuzca kıpırdanıyor, ıslak vajinası karnımın üzerinde kayıyor, henüz nasıl isteyeceğini bilmediği ama çaresizce arzuladığı şeylere karşı meraklı ve aç. "Ne var canım?" Kalçasını kavradım ve bir inleme kopardım, avuçları göğsüme düştü ve tırnaklarını göğüs kaslarıma batırdı, bu da beni tıslamaya zorladı. "Neye ihtiyacın var?" Dudaklarını ısırды, dizleri yatağa gömüldü ve tekrar kıpırdandı, ne yapacağını tam olarak bilemeden, sızan penisimin üzerinde kendini ovuşturarak, ona sahip olmak için çaresizce çabaladı. "O güzel boğazınla beni sahiplendin, şimdi de beni sürmek mi istiyorsun canım?" Tırnaklarını daha da derine batırdı, bu öneriyle irkildi ve ben gülümsedim. Ellerim karnında yukarı doğru yolculuğuna devam etti, göğüslerinin altına ulaştım ve onları sertçe yoğurdum, başparmaklarımı meme uçlarına bastırıp sıkıştırdım, onu biraz doğrulmaya zorladım. Vajinası tam meme ucunun üzerinde duruyordu. Klitorisine hafifçe dokunuyorum ve o inliyor.

"Orion, bunu durdur," diye fısıldadı inleyerek, elimi boğazına doladığımda, onu kendime yaklaştırıp öptüğümde. Ortak zevklerimizi paylaştık ve ikimiz de kucaklaşmanın içinde inledik. Ağzımı ondan ayırıp alt dudağını ısırdım ve etini yalamadan önce çektim. Diana yutkundü ve tekrar kıpırdandı, gözleri hem ihtiyaç hem de şaşkınlıkla doluydu.

"Zavallı küçük şey. İstiyorsun ama nasıl isteyeceğini bilmiyorsun, öyle mi?" Kalçalarından tekrar kavrayıp onu daha sıkı tutarak, nefes nefese kalışının arasından sordum: "Kocanın üzerinde oturmakta yardıma ihtiyacın var mı, Karım?"

"Evet, evet, lütfen."

Kalçalarını kaldırıp yavaşça üzerime doğru ittiğimde çılgılık atıyor ve hayatımda hiç yaşamadığım kadar yoğun bir sıcaklığa giriyorum. Yerleşirken vajinası penisimin etrafını sarıyor, gözleri irileşiyor. Bana tam oturuyor.

"Kendimi çok dolu hissediyorum," diyor bana alışıırken. Başımı yataklara yaslayarak gözlerini ondan ayırmadan, tamamen içinden çıkana kadar onu kaldırıyorum ve sonra tekrar ileri doğru itiyorum. Çıplak

penisimin kaygan sıcaklığına değmesi damarlarımı kirleten arzuyu artırıyor ve parmaklarım kalçalarına daha sertçe batıyor, o da inliyor.

Ellerini arkasına, uyluklarımın üzerine koyuyor, bükülmüş dizlerini daha da açıyor ve hareketlerimle eş zamanlı olarak, acı verici derecede yavaş bir şekilde yukarı ve aşağı hareket ediyor; böylece her bir kaymayı ve etrafımızdaki her şeyi elektriklendiren ateşi ikimiz de hissediyoruz.

"Bak ne kadar iyi bir kızsın canım." Sözlerim üzerine daha da ıslanıyor ve bu sefer onu sertçe kendime doğru itiyorum, nefesi kesiliyor.

Kaslarım kasılıyor, tüm kan penisime hücum ediyor ve etrafımdaki onun nabız gibi atan sıcaklığı yoğunlaşıyor. Diana, çok arzuladığı şeyi aramaya devam ediyor. Sonra hayal kırıklığıyla inliyor, tereddütlü ve yavaş temposu acıyı dindirmeye yetmiyor.

"Hayır, hayır," diye inliyor, onu sırt üstü yatırdığımda, bacaklarının arasına girdiğimde. Bacaklarından birini kalçamın üzerine koyup içine giriyorum, yatak kuvvetten sallanıyor.

Boynunu geriye doğru büküyor, göğüslerini bana doğru itiyor ve ben de meme ucunu dudaklarımın arasına alıp, etrafını okşayıp yalarken bir yandan da içine giriyorum. Vajinası etrafımı sıkıca sararken sırtımı tırmalıyor.

"Orion, bunu yapmak zorundasın..."

Kıkırdadım ve yüksek bir sesle meme ucunu bıraktım, ardından boynunu ısırdım. "Gerçekten mi, sevgilim?" Sırtımı daha sertçe tırmaladı, tenimde gururla taşıyacağım birkaç iz bıraktı.

Üstsüz dolaşmayı hiç sevmezdim çünkü insanlar yara izlerime bakardı, ama şimdi onun bana ait olduğunu tüm vücudumda göstermek için sabırsızlanıyorum.

Orion Wright'ın karısına takıntılı olduğunu tüm dünya bilsin. Karım da bana aynı derecede takıntılı gibi görünüyor.

"Sevgilim, lütfen. Yanıyorum."

Dudaklarımı yukarı doğru kaydırarak, hızımı artırıp daha derine girerken dudaklarını bir öpücükle yakalıyorum, terler tenimden aşağı damlıyor. Hava yoğunlaşıyor ve kokularımız her ikimizi de saran çılgınlığı daha da yoğunlaştırıyor.

Seks, rahatlamaya ihtiyaç duyduğumda başvurduğum bir şeydi; duygularımın asla işin içine karışmadığını bildiğim karşılıklı bir alışverişi ve hiç kimseyle birden fazla kez birlikte olmadım. Tüm karşılaşmalar hızlı ve kişisel olmayan türdendi ve asla gerçekten rahatlayamadım, her zaman

mesafeli kaldım. Birlikte olduğum tüm kadınlara saygılıydım, her ne kadar bunun karşılığında bir şey almak için kabul ettiklerini bilsem de.

Peki bunu Diana ile paylaşacak mısın?

Sanki yeniden bakire olmak gibi, çünkü daha önce hiç bu kadar iyi, bu kadar yoğun olmamıştı ve bu eylemin kendisi o kadar çok şey ifade ediyor ki, kalbim göğsümün içinde anlayamadığım veya incelemek istemediğim tuhaf duygularla sıkışıyor.

O, ben onu öpmeye devam ederken parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor, sonra kalçalarını yukarı doğru sallayarak, benim itişlerime kendi güçlü vuruşlarıyla karşılık veriyor ve etrafımda kasılarak beni ıslaklıkla kaplıyor. Dudaklarımdan ağzını hızla çekiyor, nefes nefese kalırken vajinası etrafımı tamamen kasıyor ve sonunda doruk noktasına ulaştığında teni kıpkırmızı oluyor.

İnleyerek ve mırıldanarak bacaklarını belime doladı, ben de dirseklerimi başının iki yanına yerleştirdim. Omurgamın dibinde karıncalanma başlarken, vajinası beni sıkıca kavradıkça, defalarca içine girdim. Baskı çok fazla oldu ve yüksek bir iniltiyle içine boşaldım.

Diana'nın üzerine yavaşça çökerken, onun bana sarılmasına izin veriyorum; nefes nefese kalmışken kalplerimiz birbirine çılgınca çarpıyor. Şu anda, sonsuza dek karımın içinde kalmayı ve onu asla bırakmamayı diliyorum, böylece hiçbir şey ve hiç kimse onu benden alamaz.

Ancak Diana gerçeği öğrenirse, benden ayrılmak isteyecektir.

İşte o zaman, tıpkı adaşım gibi, mükemmel bir avcı olduğumu ve asla kaçamayacağını anlayacak.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

---

*Dünyadaki her kötülüğün bir geçmişi vardır.
Bir şeyi mazur görüp görmeyeceğimiz veya haklı çıkarıp
çıkaramayacağımız bize bağlı."
Orion*

Orion

Hoparlörlerden yankılanan caz müziği, mekânın her tarafına yayılarak bu karanlık, geniş zindanda havayı kirleten kasvetli, karanlık ve umutsuz atmosfere katkıda bulunuyor; bu da başlı başına bir sanat formu.

Levi'den başka bir şey beklemezdim, ancak onun yaşadayken biraz farklı bir ortamı tercih ederdim çünkü o ortamın hamlığı, damarlarımda sürekli kaynayan fırtınaya katkıda bulunuyordu.

Mekan, elektrikli sandalyelerden, insanların çarmıha gerilerek öldürülebileceği devasa haçlara kadar çeşitli işkence aletleriyle dolu.

Levi'nin yaratıcılığı ve çılgınlığı karşısında dudaklarım seğiriyor, bunu nasıl ve kimler üzerinde kullanacağını merak ediyorum.

Masaların üzerinde bıçaklar, kesici aletler, elektrikli matkaplar, baltalar ve silahlar gibi farklı boyutlarda birçok ağır alet yığılı duruyor. Sadece zengin ve bağlantılı kişilerin bulabileceği nadir ve pahalı parçalar bunlar.

Bizim gibileri sanatçı diye adlandırmamın bir sebebi var; çünkü biz işkence aletlerini, insan acısını konu alan bir başyapıt yaratmak için tercih ettiğimiz araçlar olarak kullanıyoruz ve bedenleri de dünyanın görmesi ve takdir etmesi için sergileyebileceğimiz tuvaler görevi görüyor.

Öte yandan, öfkemizin hedefi olan insanlara nadiren, hatta neredeyse hiç insan denemez; çünkü onların korkunç eylemleri hayatları mahveder ve ruhları sonsuz bir azaba hapseder.

Bir inilti dikkatimi önümdeki duvara çevirdi; orada bir adam tavana zincirlenmişti. Yakasındaki sivri dikenler boynuna batmış, göğsüne kan akmasına ve terden sıırıslıkla olmuş beyaz gömleğinin lekelenmesine neden olmuştu. "Özür dilerim," diye fısıldadı, çıplak ayakları yana doğru hareket etti ve altındaki kırık camlara bastığında acıyla bağırdı. "Ona zarar vermek istemedim." Gözlerini bana kaldırdı, yanaklarından yaşlar süzülürken yakasını sıkıca tuttu, tüm yüzü bana yalvarıyordu, bu oldukça acınası bir durumdu. Koyu saçları terden sıırıslıklamdı ve pantolonundaki lekeye ve ondan yayılan iğrenç kokuya bakılırsa, Grant çoktan altına işemişti.

Ah, güçlerini kendilerini koruyacak imkanı olmayanlar üzerinde kullanan korkaklar, kendilerinden daha güçlü birine karşı asla şans bulamazlar.

Ucuz kağıt havlular gibi katlanıyorlar ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Neyi kastetmedin Grant?" diye soruyorum, yakındaki bir masadan viski şişesini alıp bardağa bolca doldururken. "Söyle bakalım."

Yüzünde bir umut ışığı belirdi. Zekasıyla ilgili tüm bu konuşmalar yalan olmalıydı, çünkü aksi takdirde bu aptal, ona bu soruyu sormamın onun için iyi bir şey ifade ettiğini neden varsaysın ki? "Diana görüldüğü gibi biri değil." Banttan çatlamış dudaklarını yaladı, dili morarmış derisine değdiğinde irkildi ve yakasını bir kez daha çekti. "O bir yalancı ve onu kendinden korumaya çalıştım ama dinlemedi. Onu hizaya getirmek için güç kullanmak zorunda kaldım."

Bardağımı hafifçe çalkalayınca buzların yavaşça eridiğini ve bardağın soğuduğunu izliyorum. Bu, içimde alev alev yanan ve adamı tamamen yakıp kül etmek isteyen öfkeyle tam bir tezat oluşturuyor.

Ancak Levi'ye katılıyorum.

Cezanın suça uygun olması gerekir, bu yüzden onu öldürmeyeceğim.

Belki de bundan sonra ona yapmayı planladığım şeydense ölümü tercih eder.

Eşim, onun anlamsız kıskançlığının sonuçlarıyla yaşamak zorunda kaldı, çünkü yaşananlar onun suçu olmamasına rağmen, adam kız kardeşini sevmeyi beceremiyordu.

Onu asla anlayamadım. Babamdan tüm kalbimle nefret ettim, ama bu nefret Actaeon'a asla geçmedi.

Grant'in yaptığı yanlışların bedelini ödeme zamanı geldi.

"Böylece?"

"Evet. Kafasında bu hikayeleri uyduruyor. Sadece senin sempatin kazanmaya çalışıyor. Ona inanma." Yan tarafa bir adım attığında, cam parçası ayağına daha da derine saplanırken ve kan gri parkeye damlarken tekrar bağırdı. "O psikopat. Onu tanımıyorsun."

Korkak ve tacizci kişilerle ilgili bir başka şey daha?

Her zaman yalan söylerler ve kurbanları hakkında uydurma kirli bilgiler ortaya atarak kendilerini daha iyi göstermeye çalışırlar, kamuoyundaki imajlarını zedeleyerek herkesin onların deli olduğunu düşünmesine yol açarlar.

Toplum o kadar saf ki, bu tür yalanlara sık sık inanıyor. Örneğin, Grant geçmişte işe yaramamış olsaydı bana aynı taktiği uygulamazdı.

"Annesi de deliydi. Babası ondan ayrıldığı için intihar etti. İkisi de akıl hastanesine kapatılmalı." Kan tükürür. "Annesi gibi kızı."

Eşim ve hayatı bir trajedi olan kayıinvalidem hakkında böyle sözler söylemeye cüret ettiği için onu orada ve o anda vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Rafael bana Jones hakkında bilgi içeren klasörü verdikten sonra, bağlantılarımı kullanarak onun babamın yasadışı işlerindeki rolünü tekrar kontrol ettim.

Meğer striptiz kulüplerini, yüksek ücretli eskortları ve hatta kumarı biliyormuş. Ancak daha sapkın tercihlerinden habersizmiş ve hiçbir suça karışmamış.

Yine de Diana'nın annesi, babamın tuzağına düşürdüğü on yedi yaşında bir kızdı; babam onu zengin tanidiklarının önünde sergiliyordu ve Jones, tüm aile imajına rağmen, bu cazibeye karşı koyamadı. Aslında, ona o kadar hayrandı ki, başkasının ona sahip olmasını istemedi ve bu hakkı saklı tutmak için babama her ay çok para ödedi.

Conrad tüm bunları teşvik etti çünkü bu, Jones'un kendisine ihanet etmesi durumunda ona karşı bir koz sağlıyordu ve kadın o kadar aşık olmuştu ki her şeyi yapmaya razıydı.

Grant, muhtemelen açıklamasının bende sempati uyandıracığını umarak, "Annem ona hiç benzemiyordu," diye devam ediyor, ama ona karşı hiçbir sempati yok. Annesini kaybetmenin ne demek olduğunu bilen bir

ocuk olarak, yapayalnız kalan küçük bir kıza nasıl bu kadar acımasız davranabilirdi? Jones onu sevmiyordu bile, bu yüzden ilgisi için bir rekabet yoktu. “Ve onu da onlar yüzünden kaybettik.”

"Onun başına gelen trajik bir kazaydı."

Zavallı yüzünde öfke belirdi. "Hayır! O sürtüğün gerçek yüzünü öğrendi."

“O halde onu öldüren baban. Anne babanın yeminlerini unutan ve anneni aldatan o.” Grant bu gereğiyi unutmak istercesine başını sallıyor, ama ne yazık ki ben insanların yanılsamalarını desteklemiyorum. “fkenin yersiz olduğunu söyleyebiliriz.”

“Diana zor bir insan. En beklemediğiniz anda size ihanet eder ve sizi incitir. Bu onların doğasında var.”

İeeğimden küçük bir yudum alırken, boğazımdan aşığı süzülen yakıcı hissi memnuniyetle karşıliyorum. Bu, içimde hızla büyüyen ateşı daha da körüklüyor. Onun benim kadını ve annesi hakkında konuşıma şekli beni geri dnşı olmayan bir noktaya daha da sürüklüyor. "Peki, bu ne tür bir doğa?"

"Erkekleri cazibeleriyle kontrol eden işe yaramaz fahişeler."

Babası Diana'nın annesini cinsel ve ahlaki olarak istismar etti, şimdi de sanki tüm bunları hak etmiş gibi onun hakkında konuşmaya cüret ediyor?

Ne yazık ki, Jones gibi hatalarını asla kabul edemeyen zayıf erkekler, Grant gibi başarısızlıklarından kendilerini değil, başkalarını sorumlu tutan erkekler yetiştirirler.

Tüm ihtişımlarıyla sergilenmiş bıçakların yanında duruyorum, keskin kenarları parmak uçlarımda ağır bir his bırakıyor ve birkaçını inceleyerek en keskin olanını seçiyorum.

Ahşap sapı elimle kavrayarak Grant'e doğru yürüdüm. Derin bir nefes verdi ve ona başka bir soru sorduğumda donakaldı, gözlerinde panik belirdi. "Eskiden yalancılara ne yaptıklarını biliyor musun, Grant?" Ona yaklaştıkça botlarımdın sesi gürültülü bir şekilde yere çarptı ve her adımda titremesi daha da arttı. "Dillerini kesiyorlardı."

“Hayır, ben—” Söylemek istediğiy her şey, yüzüne viski dktğmde acı dolu bir çığlığın dnşıyor; alkol açık yaralarını yakıyor. Bıçağı yanağına dayayıp deriyi delene kadar sertçe bastırıyorum, aşığı doğru çekerek kimsenin gözden kaırmayacağı kocaman bir yara izi oluştuyorum.

Diana'nın sırtındaki gibi. Zar zor görünüyor ve ona hiç bahsetmedim ama bir kemer tokası izini gördüğümde tanıyacağımı biliyorum.

Grant'e ne kadar zarar verirsek verelim, ona yaşattığı tüm zulümlerin telafisi mümkün olmayacak olması beni kahrediyor.

“Hayır, hayır...” diye fısıldadı zar zor, ben de bıçağı çıkarıp fırlattım ve karnına bir yumruk attım. Dikenlerin boynuna daha da derine batmasıyla nefes almakta zorlanarak öne eğildi.

Zinciri kavrayıp kopana kadar çektim ve dizlerinin üzerine düşerek yere sert bir şekilde çarptı. Öksürdü, ancak zinciri yakalayıp boğazının etrafına dolayarak sıkıca gerdiğimde tekrar çığlık attı. “Sadakat meselesi, Grant? Onu kazanmalısın. Ve sen, senin için çalışan insanlardan bunu kazanmak için hiçbir şey yapmadın.” Nefes almak için çabalarken, zinciri çekip onu su dolu fiçıya doğru sürükledim. Dizleri camdan geçerken, etine daha da fazla zarar verirken inledi, umurumda değildi. Ona ne kadar çok acı çektirirse o kadar iyiydi. “Doğru fiyata, yıllar boyunca karıma yaptığın her şeyi bana anlatmaya razıydılar.” Onu sandalyesinden kaldırıp, uyarı vermeden kafasını suya daldırdım ve birkaç saniye orada tuttum, sonra geri çekip birkaç saniye nefes almasına izin verdim. “Her şeyi biliyorum Grant, ve seni öldürmeyeceğim... ama bir noktada keşke öldürseydim diyeceksin,” diye alay ettim, kafasını tekrar suyun altına daldırarak.

Elimden kurtulmaya çalışıyor, kan suyu kırmızıya boyuyor ve ne muhteşem bir manzara bu. Başını geriye çekip, tuzlu suyun yaralarının üzerine damlamasını izlemekten zevk alıyorum.

“Kimse karıma zarar verip de cezasız kalamaz.”

Öksürüyor, hırıltılar çıkarıyor ve elindeki silahın namlusunu sıkıca tutarak ağlıyor. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Şu an af dilemenin bana hiçbir faydası yok.

Karımın duaları bunca yıldır cevapsız kaldı, bu yüzden Grant'e merhamet göstermeyeceğim.

Gece boyunca, Diana'ya yaptığı tüm o korkunç şeyleri ona da yapıyorum. Cezayı katlayıp daha da dayanılmaz hale getiriyorum, ona zarar vermekle öldürmek arasındaki ince çizgide yürüyorum.

Sonunda, işim bittiğinde, yaptığım şeyi tek bir kişiye bile anlatmayacağından emin olarak onu hastaneye gönderiyorum ve Rafael, o aptalın bana karşı dava açmaya kalkışacak kadar salak olması ihtimaline karşı benim için zaten sağlam bir alibiye sahip.

Zindanı temizleyip pırıl pırıl bırakıyorum ve Levi'yi arıyorum. İkinci çalışta telefonu açıyor.

“İşlem tamamlandı. Anahtarları size göndereceğim.”

Kıkırdıyor ve arka planda bir motosikletin kükremesini duyuyorum. "Gerek yok. Kilitleri değiştireceğim." Bu küstah herif kimseye güvenmiyor ve eminim ki, ona veya ailesine karşı ifade verirsem aleyhimde delil toplamak için buraya kameralar yerleştirmiştir.

Dediğim gibi, İskoçlar asla kendilerini dezavantajlı duruma düşürecek bir şey yapmazlar ve birbirlerini şiddetle korurlar.

Umurumda değil. Ömür boyu yetecek kadar kanıtım var, o bu kozu oynarsa ben de oynarım. "Nişan partisinde görüşürüz, Orion."

Gelin adayının erkek kardeşi hariç...

"Kuzenim Levi'yi üzmemeye dikkat et. Eminim Rush ve Aileen dramasız bir partiyi tercih ederler."

Motorun bir başka kükremesi kulağımda yankılanıyor, ardından da kendi başına bir uyarı niteliğinde olan soğuk sözleri geliyor ve gelecekteki felaketi vaat etmelerine rağmen tüm bunları son derece komik buluyorum. "Rush'ın kız kardeşimi kaçırdığında beni düşündüğünü hatırlamıyorum. Bu konuşma bitti, Wright."

Telefonu kapatıyor ve ses tonuna bile alınamıyorum.

Levi Scott intikam alma arzusunda, ama bu kaçınılmazdı, değil mi?

Kan susamış bir aslanın yoluna çıkılmaz.

Aslında, onun sandığından çok daha fazlasını biliyorum ve Lavender bir şekilde bu karmaşanın kurbanı oldu; çünkü o, geçmişten gelen hayaleti ortaya çıkarmak için kullanabileceği bir koz görevi görüyor.

Kuzenlerim onu durduramayacak. Onu durdurabilecek tek kişi kendi babası ve ikisinin birbirine karşı savaşmasını izlemek korkunç bir manzara olurdu.

Birçok açıdan Lachlan ve Levi birbirlerinin ayna görüntüsü gibiler, bu yüzden Lachlan'ın hiçbir mantıklı açıklamayı dinlemeyeceğini biliyorum.

Ama Levi'yi suçlayamam.

Eğer biri karımla benim aramda dursaydı, onu yok eder ve zevkle yanışını izlerdim.

O, geri dönölmez bir şekilde benim oldu ve hiçbir şey bizi asla ayıramazdı. Gerçeği öğrense bile.

Sonsuza dek benim ve yalnızca benim.

Nihayet...

Hayat adil değil.

Bu acımasız ve gaddarca.

Bu gerçeği ne kadar çabuk kabul edersek, katlanması da o kadar kolay olacaktır.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Artemis, babası Zeus'un annesinin hayatını nasıl mahvettiğini gördüğü için asla evlenmek istemiyordu.

Kendisi asla böyle bir şey istememişti.

Tanrıçanın hayatını daha yakından takip etmeliydim.

Belki o zaman böyle ölümcül bir hata yapmazdım.

"Güvenmemem gereken birine güvenerek."

Diana

Diana

“İkinci katın tamamını yenilemek istiyorum,” diye ilan ettim, yeşil çayımdan bir yudum alarak. Matilda’nın yüzünün renginin solduğunu izlerken Leon peçeteleri yere bıraktı ve bana göz kırptı. “Bu kasvetli ve karanlık renklerden bıktım. Çok moral bozucu.”

Üstelik, duvarlarda asılı duran ve her hareketinizi yargılayan bu portrelerle adeta bir anıt mezarda yaşıyormuş gibi hissediyorsunuz.

Matilda boğazını temizledi, çaydanlığı aldı ve kupama biraz daha çay doldurdu, Leon ise tabağıma yumurtaları koydu. Açık teras kapısından gelen hafif rüzgar, sıcak bir günün habercisiydi. "Bay Wright bu konuda ne demişti?"

“Fikrimi tamamen destekliyor,” diye yanıtlıyorum, ses tonumdaki hayalperest tınıları bastıramıyorum; bu da Leon'un Matilda'dan saklamaya çalışsa da gülümsemesine neden oluyor. Görünüşe göre bu bilgi karşısında

Matilda kalp krizi geçirmek üzere. Kadın hiçbir değişikliği sevmiyor. “Ve bana tam yetki de verdi.”

Bana miras kalan mülkü gösterdiğinden beri hayatım adeta bir peri masalından fırlamış gibi ve bazen tüm bunların sadece hayal ürünü olup olmadığını merak ediyorum.

Ancak kendimi ne kadar çimdiklesem de gerçekliğim değişmiyor. Sadece her geçen gün daha da belirginleşiyor.

Orion sözünü tuttu ve bize mini bir balayı ayarlamaya karar verdi; beni Wright'ların özel adasına götürdü ve tüm hafta boyunca bizi dış dünyadan izole etti. Babamla uğraşmak zorunda kalmamak bir nimetti ve bir şekilde fotoğraflarımız sosyal medyaya düştü, böylece herkese gerçek bir çift olduğumuzu kesin olarak kanıtladı.

Rush ve Aileen'in nişan partisine katıldık, tam bir etkinlikti ve Rafael'in ne kadar enerjik olduğunu düşünüyorsam, ikiz kardeşinin bambaşka bir seviyede olduğunu söyleyebilirim.

Kız kardeşleri Lavender, geçmişte başına gelenlere rağmen iyi bir insandı. Benden daha iyi çünkü Levi Scott nişan partisinde ona yaptığını bana yapsaydı... bir deliğe girer ve bir daha asla dünyayla yüzleşmezdim.

Bu aşağılanma beni öldürürdü.

Nedense, adam ondan nefret ediyor gibiydi ve bu duygu karşılıklıydı çünkü aralarında nefret dolu kıvılcımlar uçuşuyordu ve herkes yanlışlıkla yanmamak için uzak durmayı tercih ediyordu.

Bunun yanı sıra, Orion ve ben tüm zamanımızı birlikte geçirdik, bu yeni ilişkiye daha da derinlemesine daldık ve gerçek dünyanın yakında araya gireceğini bildiğim için bunun tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istedim.

Dün geri döndük ve sabah ofise gidip bazı işlerini halletmesi gerekiyordu—sanırım milyarlarca dolarlık bir şirket kendi kendine yönetilmiyor—bu yüzden ben yalnız kaldım ve kitabımı yazdım.

Bundan bir şey çıkıp çıkmayacağından emin değilim, ama Orion'un dediği gibi... Her zaman ne olacağını görmeye çalışabilirim. En azından başarısız olursam, elimden gelen her şeyi yaptığımı bilirim.

Bahçede koşuşturan sarı saçlı küçük çocuklar hayal ettiğim için bu malikaneyi nasıl değiştirebileceğime dair fikirler düşünmeye başladım. Eğer çocuk sahibi olacaksak, geçmişimizin hayaletlerinin musallat olduğu bir evde değil, sıcak ve güneşli bir evde büyümelerini isterim.

Bu yüzden Orion'a bahsettiğim tadilat fikri ortaya çıktı ve o konuşmayı hatırlayınca dudaklarımda bir tebessüm belirdi.

Kocam yanağını karnıma yaslıyor ve sakalı tenimi gıdıkladığında çığlık atıyorum, uzaktan gelen okyanusun kayalara çarpma sesini ve martıların cıvıltısını dinlerken parmaklarımı saçlarının arasına geçiriyorum.

“Aile evinizi seviyor musunuz?” Gerildi ve başını çevirerek çenesini göbek deliğime dayadı, beni inceliyordu, ben de daha ayrıntılı sordum.

“Eğer bizi burada yaşarken görüyorsanız...”

“Nerede yaşadığımızın önemi yok, yeter ki birlikte yaşayalım,” diyor ve her zamanki gibi Orion kalbimi hoplatıyor. “Ancak burası annemin en çok sevdiği yer ve orada çalışan tüm insanlar... Onları terk edemem.”

“Biliyorum. Bence onlar da seni aileden sayıyorlar. İnan bana, aptalca davrandığın zamanlarda en büyük destekçilerin onlardı.” Sonra beni ısırdı ve boğazımda bir kahkaha yükseldi. “Peki, iç mekanda bazı değişiklikler yapmamda sakıncası olur mu?”

Karnımı öpüyor ve dudaklarıma birkaç santim kala yukarı doğru hareket ediyor, kollarını başımın iki yanına koyup beni kucaklıyor. Bakışlarımız buluşuyor ve bir kez daha, tüylerimi diken diken eden o sahiplenici bakış beni büyülüyor. “Benim olan her şey senin. İstedğini yapabilirsin.”

Ellerimi yukarı doğru kaydırıp boynunun etrafına dolayarak ona daha da yaklaştım ve fısıldadım, “Ne istersem?”

“Evet. Beni terk etmen hariç.”

“Bence Orion’un kanadından başlamalıyız. Daha önce hiç orada bulunmadım, bu yüzden orayı kontrol etmek ne yapılması gerektiği konusunda bana daha iyi bir fikir verecektir. Bundan sonra aynı kanatta yaşayacağız,” dedim Matilda'ya. Bu sefer Leon masadan birkaç çatal düşürdü ve midemi bulandıran uzun bir bakışma yaşadılar. Büyürken babamın evinde sürekli hissettiğim, her köşede gizlenen tehlikeyi anlatan o tanıdık ürpertiyle duygularımı bastırdım. “Eminim tadilat konusunda bir iki şey biliyorsunuzdur, bu yüzden bu projede bana yardım etmenizi çok isterim.”

Şaşırtıcı bir şekilde, bu Matilda'nın moralini bozmadı ve yüzünde endişe belirdi, ancak bunu hemen kayıtsızlıkla gizledi. “Hafta sonuna kadar size iç mimarların listesini hazırlayacağım. Bu arada, işinize odaklanabilirsiniz.”

Bu sözler üzerine kaşlarımı çattım. “Bugün Pazartesi. Neden haftanın sonuna kadar bekleyelim ki?” Bu kadın yirmi dört saatten kısa bir sürede

bana yepyeni bir gardırop hazırladı, iç mimar bulmak için yedi güne mi ihtiyacı var? "Ayrıca, birini işe almadan önce tüm malikaneyi görmek istiyorum. O yüzden neden..."

"Hayır," diye ikisi birden aynı anda haykırdılar, bu da benim giderek artan kafa karışıklığımı daha da artırdı. "Önce Orion'un her şeyi onaylaması gerekiyor."

Bu konuşmanın gidişatından pek memnun olmasam da, onların tereddütlerini anlayabiliyorum. "Sana istediğimi yapmam için bana izin verdiğini söylemiştim."

"Bunun doğru olduğundan emin değilim. Her iki durumda da önce onunla konuşmak isterim," diye yanıtlıyor Matilda.

Tamam aşkım.

Anlayışım belli bir noktaya kadar uzanıyor.

"Anlıyorum. Yani, eğer bunu doğrudan Orion'dan duymazsanız, sözlerimin burada hiçbir anlamı yok, öyle mi?"

Leon öksürdü ve Matilda, sinirli ses tonumdan anlamamış gibi ellerini beline koyup başını salladı. "Evet. Bay Wright için çalışıyoruz ve sadece onun tarafından alınan hayat değiştiren kararları uygulayacağız."

"Ne zamandan beri tadilatlar hayat değiştiren kararlar oldu?" Sanki Orion'un kanadına girmek cehenneme girmekle aynı şeymiş gibi davranıyorlar. Bu da neyin nesi?

"Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum. Afiyet olsun, Bayan Wright." Burnunu havaya kaldırıp koridora doğru yürüdü ve ben de başımı salladım.

Tam ilişkimizde ilerleme kaydettiğimizi düşünürken, Matilda bana gerçek yüzünü gösterdi. "Eminim ki, işletme sahibinin karısını işten çıkarmak, sürekli bana dayattığın kurallara aykırıdır," diye bağırdım arkasından, geçen hizmetçilerden bir kıkırdama kopararak.

"Lütfen ona karşı nazik olun." Leon eldivenli ellerini bükerek, "Orion'a çok bağlı ve onu korumak istiyor." dedi.

Sadece Matilda'ya gösterdiği yumuşaklığa ve onu izleme şekline bakılırsa, aralarında bir şeyler olduğunu hissediyorum. Gerçi bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz çünkü muhtemelen buradaki bir tür iş yönetmeliğine aykırı. "Ona zarar vermiyorum."

Dudaklarından tatsız bir kıkırdama döküldü. "Acının ölçüsü farklıdır, Diana." Boğazını temizledi. "Bahçeye gidiyorum. Yakında sana taze güller getireceğim." Bununla birlikte o da ortadan kayboldu.

İştahım tamamen kesilince, kupamı kenara koydum ve bir peçete alıp ağzımı sildim, ardından tüm kemiklerime ve iliklerime yayılan bir kararlılıkla ayağa kalktım.

Evliyim ve Orion ile bu evliliğin nasıl başladığına bakmaksızın sürdürmeye karar verdik; bu da Orion'un kanadına girmek için kimsenin, hele de Matilda'nın iznine ihtiyacım olmadığı anlamına geliyor.

Koridora adımımı attığımda etrafa bakındım ve kimseyi görmeyince merdivenlerden hızla yukarı çıktım ve sağa döndüm; yolda siyah mermerin üzerini kaplayan toz tabakasını fark ettim.

Burada günlük olarak hizmetçi çalıştırılmasına izin verilmiyor mu, yoksa başka bir şey mi var?

Diğer her yerde zemin mükemmel bir şekilde cilalanmış, öyle ki yansımama bakıp her ayrıntıyı görebiliyorum.

Koridorda daha da ilerledikçe, etrafımda garip bir yankı ve loş bir ışık fark ediyorum. Etrafı aydınlatacak yakınarda hiçbir pencere yok gibi görünüyor.

Koridorda, Orion'un babasının hayatını kaybettiği yangından sonra kimsenin dokunmadığı gibi duran, kapısız, boş birkaç oda sıralanmış durumda.

Olay olduğunda henüz beş yaşında olduğum için, haber kanallarının olayı yayınladığını ve bodrumda bir şeyin patladığını, bunun sonucunda Conrad'ın öldüğünü ve Orion'un yaralandığını söylediklerini belirsiz bir şekilde hatırlıyorum. Herkesin, o sırada tüm personelin evde olmamasının ne kadar şanslı bir tesadüf olduğu hakkında spekülasyon yaptığını hatırlıyorum. Bu, evin dışında yangında başka kimsenin zarar görmediği anlamına geliyordu.

Başımı sallayarak yürüyüşüme devam ettim ve tam karşımda duran çift kanatlı kapılara doğru ilerledim. Burası kocamın odası olmalıydı ve şaşırtıcı bir şekilde kilit yoktu. İçerisi benimkine benzer bir yerdi.

Tek fark, odasının daha büyük olması; içinde bir kanepe, bir çalışma masası ve tüm bahçeye açılan kocaman bir pencere var. Orion, mülküne girip çıkan kimseyi kaçırmayacak. Adeta insan bir güvenlik kamerası gibi.

"Buraya kimsenin girmesine izin verilmemesinin sebebi ne?" diye kendi kendime mırıldandım, sonra arkamı dönüp koridora geri döndüm, aşağı inip Matilda'yı tuhaf davranışları hakkında sorgulamaya hazırlandım.

Solumdaki kısa merdivenler hareketlerimi durduruyor ve gördüğüm manzara karşısında gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Heykellerle dolu bahçe

bölümüne daha yakın olan çatıdan görünen küçük kule aklıma geliyor. Sadece dekoratif bir mimari parça olduğunu düşünmüştüm, ama gerçek bir uzaymış meğer?

İçimde bir tedirginlik hissi belirliyor, aklım beni asıl planıma sadık kalıp Matilda'ya gitmeye zorluyor. Merakım uyanıyor ve bu düşünceye karşı çıkıyor, bu yüzden mantığıma aykırı olsa da merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve duvarlardaki küçük çatlakları fark ediyorum. Duvarlardan yayılan soğuk vücudumu ürpertiyor.

Kapıdaki kilidi görüp çeviriyorum, kolayca açıldığında rahat bir nefes alıyorum ve gökyüzünü sarsan gök gürültüsüyle birlikte tam bir karanlığa giriyorum; ses o kadar yüksek ki kulaklarımı darbeden korumak için kapatıyorum.

Körlemesine ışık düğmesini aradıktan sonra sonunda buldum ve açtım, ancak şok içinde nefesim kesildi.

Duvarlar, sonsuz bir siyah beyaz fotoğraf sergisiyle dolu. Çeşitli yaşlardaki kızlar, korkunç koşullar altında. Giysileri yırtık, her yerleri kir içinde, vücutlarında morluklar var. Görünüşü ne kadar kötü olsa da, bu fotoğrafların en kötü yanı bu değil. En kötüsü, kafesin parmaklıklarından, fotoğrafçıya bakarken gözlerindeki umutsuzluk ve acı.

Duvardaki kırmızı çizgiler, hepsini farklı erkeklere bağlıyor; fotoğraflarının üzeri kalın X'lerle çizilmiş. Mekanda ayrıca tozlu dosyalar, kaset yığınları ve iki masaüstü bilgisayarla dolu birkaç masa bulunuyor. Sağ köşede yer alan küçük bir kanep ve minibar, burada birinin yaşamış olduğuna dair tek işaret.

Ayrıca yerde kalın defterler ve fotoğraf albümleri de var.

“Tanrım. Bu da ne?” Elbette, aklımda seçmeli ceza psikolojisi dersim yankılanırken, boş soruma sessizlik karşılık veriyor. Zihnimde birbiri ardına görüntüler belirliyor, kaçınmaya çalıştığım gerçeğe ışık tutmaya çalışıyorlar, ama bunu başka ne açıklayabilir ki? “Hayır, olamaz.”

Bu kadınlara ve onların acılarına bakmak bana fiziksel olarak acı veriyor, bu yüzden eğilip günlüklerden birini alıyorum, toz havaya uçuşuyor ve hapşırmama neden oluyor.

Sayfayı açıyorum, tüm bunların ne anlama geldiği konusunda bana biraz açıklık getireceğini umuyorum. Altında sarışın bir kızın resmiyle birlikte kusursuz el yazısını görünce yutkunuyorum. Yirmi yıldan daha eski bir tarihe ait.

Suzanne

Onu sokaklarda yiyecek dilenirken buldum; çirkin kıyafetlerinin altından bile güzelliği parlıyordu, oysa vücudu benim çocuğumu dünyaya getirmek için mükemmeldi.

On beş yaşındaydı ve mücadele etmeyi çok seviyordu, bu da onu benim için daha da çekici kılıyordu.

Onu öldürmek bana acı verdi, ama bana istediğimi veremezdi, bu yüzden onu yok ettikten sonra ona ihtiyacım kalmadı.

Öğürme refleksimi zar zor kontrol ederek, boğazımdaki safrayı yutkunarak sayfayı çevirdim. Bu sefer, esmer bir kız oyuncak bir ayı tutuyordu ve kalbim paramparça oldu.

Ava

Son deneyimimden sonra, genetiğin planımda bir faktör olabileceğine ve bir dahaki sefere onları iyi seçmem gerektiğine karar verdim.

O, oyun parkında küçük bir prenesti, anne babası tarafından çok seviliyordu; ne yazık ki, anne babasının dikkati çok kolay dağılıyordu. Onu yanıma almak zor değildi: Bana çok istediğim şeyi vermesi gereken on iki yaşında bir kızdı, ama o da beni hayal kırıklığına uğrattı.

Doğumda öldü.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım, birkaç sayfayı daha karıştırıp benzer pasajlar buldum. Her biri mide bulantımı kontrol etmeyi daha da zorlaştırıyordu.

Yıllar boyunca, aptal karımın ve tüm o sosyal kelebeklerin asla yapamayacağı şekillerde ihtiyaçlarımı karşılayabilecek mükemmel kızları aradım.

Ve her seferinde beni hayal kırıklığına uğrattılar, çünkü mükemmellik çaba ve özveri gerektirir.

O zaman anladım ki, tüm kızlarımı tutmak için kendi zindanıma ihtiyacım vardı ve her seferinde birini kullanmak şansımı azaltıyordu.

İşte bu sayede insan ticareti dünyasında arkadaşlar edindim. Kimsenin otoritemi sorgulamadığı kendi küçük krallığıma kurmama olanak sağladı.

Kimsenin ismimi, servetimi ve statümü karıma aitmiş gibi söylemeye cesaret edemediği ya da hayatımda elde ettiklerimin kendi emeğimle kazanılmadığını hatırlatmadığı bir yerdeydim.

Burada mutlak kral benim.

Arkadaşlarım... bana çok yardımcı oldular, ama ben de onların faaliyetlerini yakından takip ediyorum. Çünkü ne olacağını asla bilemezsiniz, bu insanlar size sırt çevirebilir ve onları tehdit etmek için bir şeyinizin olması her zaman iyidir, değil mi?

Duvardaki adamlara tekrar göz attım ve isimlerinin günlüğünde bahsettiği diğer isimlerle örtüştüğünü fark ettim. X, onların ölü veya hapiste oldukları anlamına mı geliyor?

Tarihleri ve günlük kayıtlarını okuyunca, tüm bu korkunç şeyleri yapanın Orion'un babası Conrad olduğu açıkça anlaşılıyor, ama kocam neden bunların hepsini saklıyor? Bunlar polise ait olmalı değil mi?

Vazgeçtim...

Neden bu olay hiç kamuoyuna açıklanmadı? Bu kadınlar adaleti hak ediyordu, aileleri gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu, ancak bunların hiçbirini basına sızdırılmadı?

Gizli bir soruşturma mı vardı?

Sayfada başka bir genç kızın resmiyle karşılaşıyorum ve duraksıyorum. Yazıyı okumadan ona bakıyorum, orada hangi gerçeği bulacağımı biliyorum.

Magdalena

Onu yüksek bir fiyata satın aldım. Nesillerdir zengin olan tanınmış bir aileden alınmış, saf ve el değmemiş halde bana geldi.

On beş yaşındaydı, tercih ettiğimden biraz daha büyüktü ama çekiciliği sorgulanamazdı.

Kusursuz olmaktan çok uzaktı, her seferinde bana karşı koydu ve ne kadar acı çektirsem ya da dövsem de asla gönüllü olarak yanıma gelmedi.

O küçük sürtük, bir gün babasının onu kurtaracağını haykırıp durdu. Bu ona sadece benim kahkahamı kazandırdı, çünkü eğer onun öldüğünü düşünüyorsa nasıl gülebilirdi ki?

Belki de zorluklar yaşamış ve takdire şayan bir ruha sahip olmuştu, ama ruhlar da öldürülebilirdi ve hamile kaldığında da tam olarak bu oldu.

Bana adımı taşıyacak kusursuz bir oğul verecek ve onun vücudunda tek bir Wright kan hücresi bile olmayacak.

Tam da zamanında oldu, çünkü Lachlan Scott ve kahrolası arkadaşları iş ortaklarımı birer birer öldürüp, özenle hazırladığım planlarımı alt üst ederken, işimi yürütmek giderek zorlaşıyor.

Biliyorum, beni bulduğunda bana merhamet göstermeyecek. Beni öldürecek, bu yüzden boyun eğmeliyim.

Magdalena sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirdiğinde... Orion ve bana zerre kadar saygı göstermeyen, ölü ve aptal karımı kaideye yerleştiren tüm personelle birlikte bu malikaneyi yerle bir edeceğim.

Böylece hepsi cehennemde yansınlar.

Dünya benim öldüğümü düşünebilir, ama ben ölmedim.

HAYIR

Kendi mirasımı yaratacağım; oğlum benim izimden gidecek ve bana eksikliklerimi hatırlatmayacak.

Tüm yapboz parçaları aynı anda birbirine geçiyor.

“Actaeon,” diyorum, Magdalena'nın yırtık pırtık kıyafetleriyle pek de iyi olmayan yaşam koşullarını gözler önüne serdiği soluk resmin üzerinde parmaklarımı gezdirerek. “Hasta herif.”

Demek yangın böyle başladı ve bir şeyler ters gitti çünkü Conrad öldü.

Dergi ve defterleri bir kenara bırakıp, ekrana yansıyan ve her birinin dosya adı, kaset ve dergilerdeki adlarla eşleşen çeşitli dosyaları görünce, bilgisayara aktarılmış olması gereken çeşitli kasetlere odaklanıyorum.

Magdalena'ya tıkladığımda, Conrad'ın kamerayı ayarlayıp geri çekildiğini ve kızın titreyerek kafesinin en uzak köşesine doğru koştuğunu görünce donakaldım.

Gülümseyerek viski bardağını kadeh kaldırır gibi kaldırıp büyük bir yudum aldıktan sonra bardağı fırlattı, bardak paramparça oldu. Ardından gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı ve Magdalena'ya hitaben dilini şıklattı. "Baban seni burada bulamayacak, o yüzden istekli olmayı öğren. Senin için daha az acı verici olur. O zaman sana karşı nazik olurum."

Kız çenesini yukarı kaldırdı, gözlerinde hâlâ korku vardı, yüzünde meydan okuma ifadesi belirdi ve ona doğru tükürdü, "Senden nefret ediyorum."

Conrad gülüyor. "Benden istediğin kadar nefret et, Magdalena. Bir yanımda senin mücadeleyi seviyor. Baban prensesini iyi yetiştirmiş. Bana

güçlü bir oğul vereceksin. Ne yazık ki dedesinin kim olduğunu asla öğrenemeyecek.” Bir kahkaha daha koptu, ardından gömleğini tamamen çıkarıp kemerini de söktü. “Ülkemizdeki en güçlü kartellerden birinin başı olarak, oğlumu asla kabul etmeyecek ve sana verdiğim acı için çocuğu ve beni cezalandırmak için ilk fırsatta bebeğimizi öldürecek.” Hamile karnını işaret etti. “Böylece gerçeği asla öğrenemeyecek.”

Ona doğru ilerlemeye başladı ve ben de ne olacağını bildiğim ve geçmişe ışınlanıp onu tekrar tecavüz etmekten alıkoymanın bir yolunun olmamasından nefret ederek videoyu durdurdum.

“İşte bu yüzden Orion, Actaeon’un gerçek adını saklıyor.” Eğer büyükbabası benim düşündüğüm kişi ise... Actaeon’u asla kabul etmezdi ve onu kesinlikle öldürürdü.

Bu durum trajik bir ironi çünkü Actaeon onun tek varisi. Magdalena kaçırıldığında annesi kederden öldü ve babası bir daha evlenmedi. Adamın duygularını da suçlayamayız. Ailesini çok seviyordu ve Conrad onu çaldı.

“Yıllar önce ne oldu?” Ve bunca insanı kurtarabilecek kanıtlar neden bu malikanenin içinde kilitli? Yangın sırasında kesinlikle yanmamış.

Bunun yarısını bile anlamıyorum.

Rastgele videolara tıklamaya başlıyorum ve her birine tıkladıkça ruhum gittikçe soğuyor, nefes alışverişim hızlanıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayıp yere düşeceğini sanıyorum.

Çünkü bu videolarda Orion, resimlerdeki tüm bu adamları sistematik ve iğrenç yöntemlerle öldürüyor. Onlar çırpınıyor ve merhamet için yalvarıyorlar, ama Orion onlara merhamet göstermiyor.

Bunun yerine, suç üstüne suç işlemek için bıçak, silah, elektrikli sandalye ve matkap kullanmayı tercih ediyor. Bu sırada yüzü hiç ifadesiz kalıyor.

Her şeyi altüst eden korkunç görüntüler.

Kulağa ne kadar kötü gelse de, benim için fark etmezdi çünkü bu adamlar kadınlara ve çocuklara karşı işledikleri tüm vahşetler için hak ettiklerini buldular. Canavarlarla büyümek bana bazı kötülüklerin iyileştirilemeyeceğini, sadece yok edilebileceğini öğretti.

Ama son iki video...son iki kurban...geçtiğimiz hafta etrafımda yarattığı balonu yıktılar ve beni kaçış yolu olmayan bu yeni gerçeklikte yanmaya mahkum ettiler.

İlk videoda Orion'un babasının zindanının her yerine benzin döktüğü, muhtemelen suçlarını gizlediği görülüyor. Etrafta hiçbir kadın görünmüyor.

Conrad onların hepsini de mi öldürdü?

Ancak, tam ortada kanlar içinde ve nefes nefese yatan bir adam silahına uzanmaya çalışırken Orion onu tekmeleyerek uzaklaştırır.

Sonra üzerine benzin döküyor ve adam onun adını haykırıyor. Yine de kocam onun yalvarışlarını görmezden geliyor ve merdivenlerden yukarı çıkıyor, tam o sırada bir kibrit yakıp yere bırakıyor. Her şey alev alıyor, adamın acı dolu çığlıkları yankılanıyor ve sonra her yer kararıyor.

Conrad işte böyle öldü; kendi oğlu onu öldürdü, büyük olasılıkla da bu kazadaki rolünden kimsenin şüphe duymaması için yangının ona zarar vermesine izin verdi.

Orion babasını önce öldürmüş olmalı çünkü diğer tüm videolarda zaten yara izleri vardı. Yani sadece Conrad'ın planını ona karşı çevirmekle kalmadı, aynı zamanda polise gitmeden adaleti kendi ellerine almaya karar verdi.

Geri çekilip başımı sallıyorum ve babasının korkunç şeyler yaptığını ve ölmeyi hak ettiğini kavramaya çalışıyorum. Ama bu, koşullar ne olursa olsun, Orion'u yine de bir katil yapıyor.

Bunu kim nasıl mazur gösterebilir ki?

Yasaların bir amacı vardır ve eğer herkes kendi adalet anlayışına göre birbirini öldürseydi, bu bizi toplum olarak nereye götürürdü?

Ama hepsi bu kadar değil.

Ağır bir kalple "Grant" başlıklı videoya tıkladım. Babam geçen hafta boyunca bana mesaj atıp durmuştu, ta ki Orion numarasını engelleyip onu görmezden gelmemi söyleyene kadar.

Şirketi kurtarmalarına yardım etmeyeceğini bana bildirdi ve ben de bunu sorun etmedim.

Dosyada neden Grant'in adı geçiyor?

Avuçlarımdan ter damlıyor, fareyi alıp klasöre tıklamadan önce terlerimi elbiseme siliyorum.

Ve şu anda keşke yapmasaydım diyorum.

Çünkü orada gördüklerim, bir kez ve sonsuza dek, masalımı yerle bir ediyor ve bana neden her zaman gerçekliğe değil de mitlere tercih ettiğimi hatırlatıyor.

En azından size sonsuza dek mutlu yaşama yanılsaması yaşatmazlar ve insanlığı tüm iğrençliğiyle gösterirler.

ON ALTINCI BÖLÜM

---

*“Gerçek ortaya çıktığında, insanın iki seçeneği vardır.
Bunu kabul etmek.
Ya da bununla mücadele edin.
Seçimleri ne olursa olsun...
Hayatları bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.
Çünkü...
Bazen insanlar acı gerçekler yerine tatlı yalanları tercih ederler.
Orion*

Orion

Yeni satın aldığım firmanın üç aylık raporunu okurken günün ikinci kahvesini içiyorum. Grant bu şirketi neredeyse batırdı ve hâlâ orada çalışmaya istekli insan kalması mucize.

Dediğim gibi, bunlar benim için değerli birer varlık olacak ve şirketi eski ihtişamına kavuşturacağım ki onu eşime devredip nihayet onu hak sahibi varis yapabileyim.

Bu, benim olanın ışığını söndürmeye çalışan bu şerefsizlere son bir "siktir git" demek olurdu. Onu sonunda kilit altına aldığım düşüncesi içimi derin bir tatmin duygusuyla dolduruyor.

Ona olan takıntım her geçen saniye artıyor ve birbirimize yaklaştıkça bu takıntı daha da büyüyor.

Tam o sırada ofisimin kapıları aniden açıldı. Elizabeth'in tiz sesiyle "Efendim, içeri girmenize izin yok!" diye bağırdığını duydum, tam o sırada üç parçalı takım elbise giymiş, zayıf, kaslı bir adam içeri girdi ve manyetik

aurası her şeyi etkisi altına aldı. Sanki tüm dünya ona aitmiş gibi yürüyordu ve bir ölçüde de öyleydi.

Çünkü o kendi başına bir kral ve dilediği herkesi öldürme gücüne sahip demir bir yumrukla hüküm sürüyor.

Koyu renk saçları, aralarında birkaç gri telin de bulunmasıyla bronz tenine karşı belirgin bir şekilde öne çıkıyor ve renkli gözleri, soğuk ve yırtıcı bir doğaya sahip, hem sıkıntı hem de eğlenceyle dolu bir ifadeyle beni inceliyor.

Elli yaşında olmasına rağmen, onunla uğlaşmamaları gerektiğini herkes bilir çünkü merhamet kelimesi onun sözlüğünde yoktur.

“Orion Wright. Sonunda tanıştık,” diye seslendi bana, kollarındaki iğneleri düzeltirken Elizabeth şaşkınlıkla bana bakıyor ve muhtemelen nasıl devam edeceğini sessizce soruyordu. Güvenlik görevlilerinin henüz gelmemiş olmasına şaşırdım. “Planlanmış tüm toplantılarını erteleyin,” diye omzunun üzerinden söyledi, dudaklarım seğirdi. Burada hiçbir yetkisi olmamasına rağmen emirler yağdırması tam da ona göre. “Ve biraz kahve istiyorum.”

"En son kontrol ettiğimde, sizin için çalışmıyordum ve kahve istiyorsanız kendiniz alın," diye çıkıştı Elizabeth ve adamın kaşları çatıldı. "Bay Wright?"

“Gidebilirsiniz. Sorun değil.” Kapıyı kapatmadan önce adama son bir bakış attı. Kahvemi bıraktım ve ayağa kalktım. “İstenmeyen misafirlerin ofisime izinsiz girmesinden hoşlanmıyorum. Bir daha asla yapmayın.” Bir an duraksadı. “Kimsiniz ve burada ne yapıyorsunuz?”

Bu adamın kim olduğunu elbette biliyorum. Düşmanlarınızın size karşı bir saldırı düzenlemesi ihtimaline karşı hazırlıklı olmak için onları her zaman incelemeniz gerekir. Ancak bunu ona bildirmek benim açımdan ölümcül bir hata olurdu.

“Ah, haklısınız. Herkesin bahsettiği karakter bu. Söylemeliyim ki, şöhretiniz sizden önce geliyor ve duyduklarıma göre... hiçbiri de övgü dolu değil.” Elini bana uzatıp kendini tanıttı: “Gael Castillo.”

“Eğer bu iltifat değilse, burada ne işin var?” Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim ve ikimiz de aynı anda oturduk. Gael kollarını sandalyeye dayadı, kartal gibi bakışları beni delip geçiyor, istismar etmek isteyeceği bir zayıflık arıyordu. Nasıl çalıştığını bilmesine rağmen, hayatım hakkında çoktan bilgi toplamış ve sonunda taleplerini bana yöneltmek için yeterli veriye sahip olduğuna karar vermişti.

Bu da demek oluyor ki, o benim karımı bir zayıflık olarak görüyor. Anında, birinin ona zarar vermek isteyebileceği düşüncesiyle içimdeki canavar kükreteye başladı.

Sessizliği bozuyor, sesi titriyor ama yüz ifadesi ifadesiz kalıyor ve sanırım efsanevi poker suratını canlı canlı görüyorum, en cesur adamı bile korkudan titreten o suratı. "Konuyu dolaylı yoldan ele alırken gereksiz kibar konuşmalar yapmayı bilecek yaştayım. İkimiz de meşgul insanlarız, o yüzden açık konuşalım." Bir an duraksıyor. "Ailenizin benden çaldığı şeyi istiyorum."

Sandalyeme yaslanarak, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak cevap verdim: "Ne hakkında konuştuğunuzu anlamıyorum. Wright ailesinin hırsızlık yaptığı bilinmiyor."

"Zengin bir ailede doğdun ve annen sana koruyacak kadar zeki olduğun bir miras bıraktı. Bu güce hayranım. Bununla birlikte, ben de zirveye tırnaklarımla tırmanarak çıktım. İşte aramızdaki fark bu. Birbirimizi kandırmayalım ve bu işi bir kez ve sonsuza dek çözelim."

"İnsanları öldürerek zirveye tırmandın," diye hatırlatıyorum ona ve bana gülümsüyor. "On beş yaşında kartelin içine girdin ve sekiz yıl sonra patronu ortadan kaldırıp kendin patron oldun. Ve bu pozisyonu son yirmi yedi yıldır korumayı başardın." Çeneme dokunup bir şey üzerinde derin derin düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Onun en güvendiği kişi değil miydin? Seni oğlu gibi seviyordu ve sen ona ihanet ettin. Yani haklısın. Biz farklıyız. Ben sadakate değer verir ve saygı duyarım."

Gülerek cebinden puroyu çıkarıyor, parmaklarının arasında çakmağı öyle tanıdık bir şekilde çeviriyor ki şaşırtıcı. Puroyu yakıp dumanı üflüyor, nikotin aramızdaki boşluğu dolduruyor. "Patron hem kendine hem de topluma tehdit oluşturdu. Kafasındaki kötülüğün kazanmasına izin verdiğinde bu kadar güce sahip olmak tehlikeli bir şey. İster inanın ister inanmayın, öldürmek daha büyük bir iyilik için yapılan bir merhamet olabilir." Daha fazla duman üflüyor. "Bunu anladığınızdan eminim, çünkü kendi babanızı öldürdünüz ve ailenizin mirasını korudunuz." Ailemden bahsettiği anda, tüm kayıtsızlığı kayboluyor ve bundan sonra söylediği her kelimeden öfke damlıyor. "Tüm borçlar ödenmeli, Orion. Benden çaldıklarınızı bana geri verin. Zamanı geldi."

Adalet.

Condrad'ı öldürerek Gael'den adaleti ve intikamı çaldım ve o zamandan beri Gael'in ruhu tek bir şey için yanıyor.

Kızının ölümünün intikamını alma fırsatını asla bulamadı ve ne yazık ki, şimdi bunu yapabileceği tek yola asla izin veremem.

"Dediğim gibi, neyden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum."

"Sana karşı sabırlı davrandım. Babanla ve tüm insan kaçakçılığı çeteleriyle nasıl başa çıktığına saygı duydum, bu benim hakkım olsa bile." Parmakları puroyu sıkıca kavrarken yumruğunu masaya vurdu. "Ve ona olan bağlılığını bile anladım. Onunla on sekiz yıl geçirdin. Artık gözetmen ya da koruman gereken bir çocuk değil. Artık bir adam ve her şeyin hesabını verme zamanı geldi."

"Yani Actaeon'un sizin torununuz olduğunu biliyorsunuz."

Gerçek adı gizli tutuluyordu. Rafael bile tam bu nedenle gerçek adını bilmiyordu.

"Torun" kelimesini duyunca irkildi ve farklı renklerdeki gözlerinde öfke alevlendi. Öfkelerinde bile benzerlikler vardı. Aslında, Actaeon'un tıpatıp aynısı olduğunu söyleyebilirim. Gael'in nefret edeceği bir gerçek. "Ona torunum demeyin. Conrad kızımı tecavüz etti ve o, kızımın çektiği acının sonucu. Onu asla kabul etmem."

O da bunu biliyordu.

Magdalena ağır ağır nefes alarak kafesin parmaklığını kavradı ve biraz daha ittiğinde acı dolu çığlığı zindanda yankılandı. Başın yavaşça ortaya çıkışını izledim. "Ailenizden nefret ediyorum," diye fısıldadı, tekrar iterek getirdiğim havluyla bebeği yakalamama izin verdi. Çıglık atan küçük kırmızı ve mavi şey yapışkan bir maddeyle kaplıydı.

"Bir erkek çocuğu," dedim ona, demir parmaklıklara yaslanmış, morarmış derisinden ter damlayan ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını hızla silerken.

Hiç kimsenin önünde ağlamazdı ve ne yazık ki bu durum onu muhtemelen Conrad'ın en sevdiği kişi yapmıştı. "Conrad'ın onu almasına izin verme," diye yalvardı bana, sesi zayıftı ve nefes nefese kalmıştı.

Kadın yüzünü buruşturarak pozisyonunu düzeltti ve ben de ona, "Yardım yolda. Arkadaşım doktor. Sana yardım edecekler ve babanı arayacaklar," dedim.

Hemen ardından, sonunda benimkini de öldüreceğim çünkü onun deliliğine ölümden başka hiçbir ceza yeterli olmayacak.

Belki de bu, damarlarımdaki onun kanının bir yansımasıdır, çünkü eğer hiçbir çocuğun acı çekmemesini sağlayacaksa, ölüm saçmaktan çekinmem.

Lachlan ve sadık şövalyeleri, ki ben onlara böyle diyorum, kızların hepsini ailelerine geri göndermeden önce tedavi için gizli bir yere götürdüler bile.

Babam iş seyahatinde ve Magdalena'nın burada kalmasının tek sebebi doğum sancıları çekiyor olmasıydı, bu yüzden onunla kaldım ve kardeşimi tek başına doğurmak üzere olmasından dehşete düştüm.

Nadiren karşılaştığım, neşeli kız, peri masallarından ve mitlerden hoşlanmasa da ismimi büyüleyici bulurdu. Onun yerine Kral Arthur ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri efsanesine bayılırdı. Babası ona bu konuyla ilgili her türlü özel baskı kitabı alırdı.

“Artık çok geç.” Çatlamış dudaklarını yaladı ve gözlerimiz buluştu. Gözlerindeki acı o kadar yoğun ki, neredeyse dayanamıyordum. “Babam onu asla kabul etmez. Eğer onu bulursa...” Nefesi giderek zayıflarken gözleri yavaşça kapandı. “Babam beni en çok seviyor, ama bebek... o bebekten nefret ederdi. Bunu unutma.”

Ve bir an sonra, beni çığlık atan bir bebekle baş başa bırakarak gitti.

Bebeğime Arturo Actaeon Castillo adını verdim, ironik bir şekilde ona annesinin gerçek adını vererek dedesinin öfkesinden onu korudum.

“Bir babanın olması gerekenden çok daha cömert davrandım. Ona normal bir çocukluk yaşama şansı verdim. Daha fazlasını isteyemezsiniz, sonuçları olur.” Kuru tonu beni tekrar şimdiki zamana çekiyor ve karşımda duran adamı tekrar inceliyorum.

Gael acımasız bir kartelin başı olabilir, ancak kendisinin de bağlı kaldığı ve çevresindekilerin de uymasını sağladığı kanun ve değerleri vardır.

Çünkü bu kurallara karşı gelmek ölümle cezalandırılır.

O asla kadın ve çocuk kaçırmaz veya onlara zarar vermez. Hatta, cinsel istismara uğramış ve destek alacak kimsesi olmayan mağdurların hayata yeniden tutunmalarına yardımcı olan bir kuruluş kurmuş ve onlara hukuki yardım bile sağlamaktadır.

Düşmanları, onun asla ailelerini kendilerine karşı kullanmayacağını biliyorlar.

Ta ki on sekiz yaşına gelene kadar.

O zaman da mafya çeteleri arasında iyi ilişkiler sağlamak için oğullarını öldürmekte veya kızları için evlilikler ayarlamakta hiçbir tereddüt yaşamaz.

Borçlarını her zaman tahsil eder.

Actaeon'dan haberdar olmasının tek sebebi, Conrad'ın ona Magdalena'nın hamile fotoğrafını içeren bir mektup gönderip, zaferinden ve

Gael'in onları asla bulamayacağından övünmesidir. Günlüklerine bakılırsa, Gael'in kızına yaptıklarını gizlemek istemişti, ancak narsist doğası ağzını kapalı tutmasına izin vermedi.

O şerefsiz sapık bir aptaldı, fırsatım olsa onu defalarca öldürürdüm.

Ayrıca, Lachlan Magdalena'nın cesedini Gael'e verdiğinde, Gael otopsi yapılmasını istedi ve otopsi sonucunda Magdalena'nın yeni doğum yapmış olduğu ortaya çıktı. Ve ortada bebek olmadığı için, çocuğun öldüğüne dair hikayeye inanmadı.

"Kardeşimi sana verip onu öldürmeni mi bekliyorsun?"

Sigarasını bitirip masamdaki küllüğe bastırdı. "Onu öldürmek şimdi kolay bir çıkış yolu olurdu, değil mi? Önce acı çeker, sonra da onunla ne yapacağımı düşünürüm."

Dudaklarımdan tatsız bir kıkırdama döküldü, Gael'in benim bölgeme gelip kardeşimin hayatını tehdit etmeye cüret etmesinin ne kadar da cüretkar olduğunun bir uyarısıydı bu. "Öyle mi? Peki, Gael, eminim bunu sık sık duymuyorsundur ama bu teklifinle defolup gidebilirsin. Kardeşimi sana vermeyeceğim." Yanağındaki bir kas seğirdi. Sanırım kimse ona nadiren, hatta hiç böyle konuşmazdı ve başka herhangi bir durumda ben de konuşmazdım. Her şeye rağmen adama saygı duyuyorum ve acısını anlıyorum. Onun bakış açısını anlayabiliyorum. "Bana geldiysen, onu kendi başına bulamadığın anlamına geliyor ve bu böyle kalacak. Onun geçmişle hiçbir ilgisi yok. Kızının kaçırılması ve istismarına karışan herkes öldü. Ben bununla ilgilendim."

"Ve bu konuda bana başka seçenek bırakmadınız. Babasının kızına yaptıklarının hesabını vermek zorunda." Magdalena'ya kardeşimin annesi dememesini özlemiyorum. "Güneşin doğuşu ve batışı kadar kaçınılmaz."

"Ben de Conrad'ın oğluyum. O bunu yaptığında hayattaydım, on sekiz yaşındaydım. Kardeşim yerine neden bana karşı misilleme yapmıyorsunuz?"

"Bazen babalarımızın günahlarının bedelini ödemek zorundayız. Hayat böyledir işte, acımasız ve adaletsiz."

Actaeon hiçbir zaman kusursuz bir çocuk olmadı, ama ben onu büyüttüm ve o benim kardeşim. Kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermem.

"Neden ben olmasın?" diye tekrarlıyorum.

Yıllar önce neden peşimden gelmediğini hiç anlamadım.

“Çünkü bana annenin oğlu olduğunu gösterdin. Ayrıca... kusura bakma Orion, ama Conrad senden nefret ediyordu. Sana karşı hiçbir bağlılığı yoktu.”

“Öldü. Sevgili çocuğunu öldürdüğünüzü umursamayacak.”

“Kızım da öldü ve onun ölümünün intikamını alana kadar rahat etmeyeceğim.”

İkimiz de ayağa kalkıp birbirimize baktık. "Er ya da geç onu bulacağım. Onu sonsuza kadar saklayamazsın. O senin oğlun değil. O bir Wright değil ve asla da olmayacak."

Keşke Actaeon'u asla yalanlarla büyütmediğimi ve babası gibi davranmadığımı bilseydi.

Dürüstlük her şeyden önemlidir, kardeşlik bağımızın temel ilkesi budur.

Actaeon, başına gelenleri ve bu dünyaya nasıl geldiğini biliyor, çünkü daha sonra öğrenmenin onun ruh sağlığı için felaket olabileceğini biliyordum.

Büyükbabasının kim olduğunu bilmeseydi de her şeyi biliyor. Annesinin Conrad tarafından sokakta bulunan bir yetim olduğuna inanıyor.

“Ama o benim için bir Wright. Ona bu hakkı verdim. Ona zarar vermenize asla izin vermem ve eğer savaş istiyorsanız, savaş olacak. Bu dünyada yalnız değilim, size sık sık unuttuğunuz küçük bir gerçeği hatırlatmama izin verir misiniz?”

Gael, başparmaklarını takım elbisesinin kemerine takarak güldü. “Ah, evet. Wright ailesinin ve Scott ailesiyle olan bağlarının farkındayım. Onların da çeşitli katiller ve Mafya örgütleriyle bağlantıları var,” diye dışlarının arasından tısladı. “Oğlunuzun on sekiz yaşına girmesine üç ay kaldı. Ondan sonra, eğer savaş istiyorsanız, savaş alacaksınız.” Dilini şıklattı. “Bu fikri yeniden düşünmek isteyebilirsiniz. Evlendiniz ve eşinizi seviyor gibi görünüyorsunuz. Onun veya gelecekteki çocuklarınızın bu işin kurbanı olmasını istemem. İnanın bana, taşınması ağır bir yük.”

Doğrudum. "Eşim hakkında konuşma, Gael."

Acısını anlıyorum ama sempati belli bir noktaya kadar. Dikkatli olmazsa boynunu kırarım.

“Rahat ol Wright. Ben kadınlara dokunmam. Conrad gibi değilim.” Parmaklarını şıklattı. “Sadece gerçekleri söylüyorum. Onu bana ver, aramızda hallederiz. Eğer erkekse, vereceğim her cezayı kabul eder.”

"Doğmanın cezası mı?"

Ellerini çırdı. “Yeterince zaman kaybettim. Tavsiyemi, önerimi veya uyarımı aldınız, nasıl görmek isterseniz. Umurumda değil. On sekizinci doğum gününde kapımda olmasını bekliyorum. Ailenizin bana olan borcunu ödeme zamanı geldi.”

Arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi, ama sonraki sözlerim onu olduğu yerde durdurdu. “Magdalena’nın gözlerine sahip. Senin gözlerine.” Omuzunun üzerinden baktı, bakışları okunaksız ve vücudu gergindi. “O da annesinin oğlu, Gael. Onu kabul etmek ya da onaylamak zorunda değilsin. Ondan nefret etme hakkın var. Ona karşı hiçbir sorumluluğun yok. Ama ona zarar veremezsin. Göze göz, dişe diş burada işe yaramaz. Çünkü Conrad’ın umurunda bile olmayacak.”

Aramızda ağır bir sessizlik çöktü ve bana doğru yarı döndü, yüzünde hesapçı bir ifade belirdi. Bu anda, onu suç lordları arasında en kurnaz adamlardan biri olarak adlandırmalarının nedenini anladım. “Beni tanıyor mu?” Cevabı yüzümden okumuş olmalı ki devam etti. “Öyle düşünmüştüm.” Bir an duraksadı. “Kızım varisim olacaktı. Cesur, zeki, güzel ve çok kurnazdı. Mafya çeteleriyle uğraşırken olmazsa olmaz bir özellik. Hayatta kalmak için elinden gelenin en iyisini yapan bir savaşçıydı ve eminim Conrad onun azmini kıramadı. Kartelimizin başına geçen ilk kadın olacaktı, ama bunun yerine elimde sadece mezarı kaldı.” Nefes verdi ve kendini tekrar toparladı. “Hadi bir anlaşma yapalım, Wright. Ona gerçeği söyle ve ne yapacağını gör. Seçimi bana damarlarında hangi kanın daha güçlü olduğunu kanıtlayacak. Ya da savaş çıkacak. Gerçi aklı başında kim bir korkak için savaşmak ister ki, emin değilim.” Bunu bana söyledikten sonra yürüyüşüne devam etti ve bir saniye içinde gözden kayboldu. Bu sırada ben onun sözlerini düşünüyordum.

Actaeon'a gerçeği söylemek, boğanın önüne kırmızı bayrak sallamak gibi olurdu. Meydan okumayı kabul eder ve büyük olasılıkla Gael’in yanına gider, yaşlı adamın uygun gördüğü her türlü oyunu oynamaya hazır olurdu.

Küçük kardeşimin ne düşündüğüne rağmen, onun eğilimlerini ve boş zamanlarında neler yaptığını biliyorum.

Ya da tüm bu becerilerini nerede öğrendi?

Gael ve Actaeon, birleşmiş öfkeleriyle bu dünyayı ateşe vereceklerdi. Nefretlerinde birbirlerine benziyorlar ama aynı zamanda çok farklılar.

İkisi de kendi yöntemleriyle Magdalena’yı özlüyor ve onun için adaleti sağlama şansını asla bulamıyorlar.

Actaeon oyuncaklarını kum havuzundan topluyor ve bana doğru koşuyor, elimi tutuyor ve bu beş yaşındaki çocuğun her yerde peşimden gelmesi hâlâ tuhaf gelse de, onu bırakmam mümkün değil.

Eros, onu korumak ve uzaktan gözetim altında tutmak için evlatlık vermeyi önerdi.

Ama ben bunu başaramadım.

Annesinin yüzü aklımdan çıkmıyordu, uykularımda bile beni rahatsız ediyordu ve Actaeon'un kötü bir aileye düşmesi durumunda acı çekme ihtimalini düşünmek içimi rahatsız ediyordu.

Magdalena'ya karşı bir borcum vardı, onu büyütmek zorundaydım, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmasa bile. Onu basından ve dünyadan saklamak başlı başına bir zorluk. Onun için huzurlu bir hayat kurmak için Eros'un ve kuzenlerimin yanımda olmasına sevindim. "Orion." Elimden çekiştiriyor ve ben durup çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Beni seviyor musun?"

Aşkın ne olduğunu bilmiyorum ama o küçük çocuğu korur ve onun için ölürdüm. Gerçeğin aklını rahatlatacağını sanmıyorum, bu yüzden beklediği şeyi söylüyorum. "Evet. Tabii ki." Bana yaklaşırken saçlarını okşuyorum, minik ellerini dizlerime sarıyor. "Her şey yolunda mı?" Varlığı bir sır olduğu için, gizlilik sözleşmesi imzalamış özel öğretmenlerle evde ders çalışıyor. Üçüncü sınıfa geldiğinde, onu dünyanın en prestijli özel okullarından birine göndermeyi planlıyorum, orada kimse ona asla dokunmayacak.

Kardeşim en iyi eğitimi alacak ve ben de onun için gerekli fonu çoktan kurdum.

Babamızın günahlarının kefaretinin ödemenin bildiğim tek yolu bu.

Başını salladı, bana olan tutuşu daha da sıkılaştı. "Ben de seni seviyorum, Orion." Başını geriye doğru eğdi. "Seni her zaman koruyacağım."

Bu da beni güldürüyor. "Korunmaya ihtiyacım yok, küçük avcı."

"Yapacağım," diye ısrar etti inatla, dişsiz bir gülümsemeyle bana bakarak, "çünkü beni seven tek kişi sensin."

Actaeon benim için her şeyi yapardı, bu da Gael'in şartını kabul edeceği anlamına geliyor.

Buna izin vermeyeceğim.

Kardeşim bu konuda yalnız değil ve kontrolü dışında gelişen bir olay yüzünden dedesinin gazabıyla tek başına yüzleşmeyecek.

Telefonun çalması düşüncelerimi böldü ve telefonu elime aldım, ekranda Leon'un adının yanıp söndüğünü gördüm. "Ne oluyor?" diye hemen sordum çünkü aile uşağı beni asla aramazdı.

Boğazını temizledi ve söylediği her kelimedede endişe sezdim. "Diana gitti."

Donakaldım. "Ne?"

"Gitmiş. Kimseye haber vermeden gizlice çıkmış ve ortadan kaybolmuş." Bu sözler üzerine aklımdan binlerce senaryo geçiyor ve karımın nerede olduğunu öğrenmek için Gael'in peşine düşmeye hazırlanırken Leon beni durduruyor ve "Senin kanadına geldi. Her şeyi gördü." diyor.

Matilda ve Leon, yıllar önce olanları bilen tek kişilerdi. Sırlarımı sakladılar; sadakatleri çok güçlüydü. Yangından hemen önce malikaneyi temizleyenler onlardı ve Actaeon'un kimliğini korumama yardım ettiler. Malikanede çalışan diğer herkes için Actaeon, Rush ve Rafael'in anne tarafından kuzeniydi. Matilda ona karşı sert davranabilirdi, ama küçükken ona o bakmıştı.

"Ben hallederim."

"Orion, sanırım o bunu başaramayacak—"

Leon'la telefonu kapatıp ceketimi alıyorum ve aklımda tek bir düşünceyle ofisten çıkıyorum.

Eşimi bulup ona seçim hakkı tanımaya çalıştığımı hatırlatmalıyım.

O, bu seçimi yapmayı reddetti.

Bu da demek oluyor ki artık sonsuza dek birbirimize bağlıyız.

Canavar olsam da olmasam da, ben onunum ve bunu kabullenmek zorunda kalacak.

Peki ya ona durumu anlatmak için onu bulup peşine düşmem gerekirse?

Öyle olsun.

Bu sefer Diana benden kaçamayacak.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

---

*“Güvenli liman.”
Benimkini aldığımı sanıyordum.
Anlaşılan bir avcıyla evlendiğinizde artık avcınız olmayacak.
Çünkü seni her yerde bulacaktır.
Cehennemde bile.”
Diana*

Diana

"Çok endişeliyim Diana," diyor hizmetçi, büyükannem burada başka bir şey giymeme izin vermediği için uzun beyaz elbisemi giyerken.

Ona göre, eğer biri onun bölgesine girmeyi seçerse, uygun kıyafetler giymek zorundaydı; bu da kadınlar için düzgün uzun elbiseler, erkekler için ise takım elbise anlamına geliyordu. Bu şekilde, nesilden nesile anneden kızına geçen ve bana devretmeyi planladığı eve saygı gösteriyordu. Ne yazık ki, tapuyu benim adıma devretmeden önce hastalandı.

Neyse ki, ıssız bir yerde bulunuyor ve babam her zaman onu "işe yarar bir şey için kullanılamayacak kadar küçük" olarak değerlendirirdi. Mimari yapısı eşsiz ve ilgi çekici olsa da, kimse mülkü satın almakla ilgilenmedi. Güzel bir bahçesi var, ancak yüksek sosyetenin sahip olduğu lüks konaklardan çok uzak.

Bu sayede anahtarları saklayabildim ve ne zaman rahatlamak ya da sadece dünyadan uzaklaşmak istesem buraya gelebildim.

Bahçeyle ilgilenen tek kişiler, bahsi geçen hizmetçi Marta ve bahçıvan kocası. Yaptıkları iş için nasıl hâlâ maaş aldıklarından emin değilim. Bence

kimse onlara bir kuruş bile ödemese de orada kalırlardı.

Ok ve yayımı alıp uçlarını kontrol ederken Marta tekrar, "Bu sana hiç benzemiyor," diye mırıldandı. Son oynadığımda uçları hasar görmüştü ve yeni bir set sipariş etmek zorunda kalmıştım. Hava durumunu daha iyi anlamak için altımdaki zemini hissetmeyi tercih ettiğimden ayakkabılarımı giymeden kapıya yöneldim. Tek katlı şirin ev biraz tadilata ihtiyaç duyuyordu ama cazibesini kaybedebilirdi. "Çok endişeliyim," diye tekrarladı.

"Neden endişeleniyorsun? Ben her zaman buraya okçuluk ve dinlenmek için gelirim." Daha sık gelirdim ama büyükannem hastalandığından beri bu duvarlarda huzur bulmak zorlaştı. Babam ve erkek kardeşimden koruyucu bir kozaya dönüşmüşlerdi, bu yüzden beni iyileştirme gücüne sahiplerdi. Ancak hastaneye yatırıldıktan sonra, sanki kozam yıkılmış gibi hissettim ve buraya gelmek bana daha fazla acı verdi. Ayrıca, babamın beni incitmek için burayı satacağını bildiğim için buraya daha fazla bağlanmak istemedim.

"O geçmişte kaldı. Şimdi evlendiniz. Bu kötü bir işaret."

Duraksadım ve ona baktım. "Bu kötü bir işaret mi?"

Başını salladı, elinde tuttuğu tepsideki bardağı düzelitti ve çikolatalı kurabiyelere yaklaştırdı. Bu kadın sürekli beni doyurmaya çalışıyor.

"Evet. Okçuluğu hayal kırıklıklarınızı dışa vurmak için kullanıyorsunuz. Ve burada yalnızsınız. Bu, evliliğinizde sorunlar olduğu anlamına geliyor ve beni endişelendiriyor."

Harika.

En yakın arkadaşım da bazı şeyleri fark etmişti ve bu yüzden gün boyu onun telefon görüşmelerinden kaçınıyordum. Kocamın seri katil olduğunu, ama sıradan bir seri katil olmadığını nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

Beni hayalperest bir aptal olarak görür ve beni kurtarmaları için polisi arardı.

"Kızımızı rahatsız etmeyi bırak Marta. Evliliği kimseyi değil, sadece onu ilgilendiriyor." Martin, evden çıkarken, çalıları budayıp etraftaki bitkilerle ilgilenirken bana el salladı. "Bırak da rahatlasın."

"Pekala. Av tüfeğini hazırlayın. Kocasını buraya öfkeli bir şekilde gelirse diye."

"Kadın, ben hayatımda hiç silah kullanmadım, sen benden onun kocasını silahla tehdit etmemi mi istiyorsun?"

Elini beline koyup başını salladı. "Evet."

"Pekala, o zaman." Ve Marta bana gülümserken o da işine devam etti.

Onların dinamiklerine ve evliliklerinin ne kadar kolay görüldüğüne hayret ederek başımı salladım ve bahçedeki her zamanki yerime gittim; çevresine birbirinden uzakta birkaç hedef yerleştirdim.

Oklarımı ve yayımı yere bıraktım. Su şişemi alıp bir yudum içtim ve yukarı baktım; yağmur belirtisi olmayan koyu bulutlar toplanıyordu.

Rüzgar uğultuyla elbisemi bacaklarıma yapıştırırken Marta dilini şıklattı. "Okçuluk için hava çok kötü."

Evet, bugün rüzgar benim dostum değil. Eğer içinde bir meydan okuma yoksa, okçuluğun ya da herhangi bir sporun ne anlamı var ki?

"Sorun yok."

"Pekala, pekala. Seni yalnız bırakıyorum. Birazdan içeride akşam yemeği yiyeceğiz. Biraz çay iç. Rüzgar çok soğuk." Tepsiyi verandadaki masaya koydu ve omzuma hafifçe vurdu. "İyi eğlenceler canım."

Zoraki bir gülümsemeyle, içeri girmesini bekledim, sonra derin bir nefes verip nihayet zihnimin evde keşfettiğim şeyleri düşünmesine izin verdim.

HAYIR.

Orion'un evine geri döndük.

Kendimde neler olup bittiğini ve bu sabah ortaya çıkardığım tüm gerçekler hakkında ne hissettiğimi çözene kadar... evim yok.

Bu da başlı başına üzücü bir gerçek.

Yayı ve oku alıp kolumu geriye doğru çektim ve önümdeki hedefe odaklandım. Hedef neredeyse ağaçların yanındaydı ve rüzgar bir anlığına durduğu anda oku bıraktım ve tam isabeti gördüm.

Kocam bir katil, gerçekleri ne kadar çarpıtsam veya daha büyük bir iyilik için hareket ettiğini düşünsem de durum değişmez. Tüm bu adamları ortadan kaldırarak hayat kurtarmış olabilir... ama gerçek değişmez.

O bir katil ve ellerinde hiçbir şeyin ve hiç kimsenin silemeyeceği kan var.

Bir ok daha kapıp sola doğru yürüdüm ve kolumu geriye çekerek, ilk hedeften birkaç metre uzakta, hafifçe yamuk duran hedefe odaklandım.

Yüzüme sert bir rüzgar çarptı, saçlarım geriye doğru savrulurken nefesimi düzene sokup beklemeye başladım.

Zamanı tam ayarladığımda oku bırakıyorum ve ok zar zor tutunsa da yine tam isabet ediyor.

Hoşnutsuz bir şekilde mırıldanıp verandadaki masaya geri döndüm.

"Ne yapmalıyım?" diye fısıldıyorum, kurabiyeyi kemirirken Orion'la geçirdiğim zamanlar zihnimde canlanıyor.

Hayatımda ilk kez sevildiğimi ve değer verildiğimi hissetmenin güzel, cezbedici anıları. Büyükanнемin sevgisi bile koşulluydu ve onu kaybetmekten hep korkardım. Beni yanına aldı ve torunu olarak kabul etti, iyi bir eğitim almamı sağladı ve başımın üstüne bir çatı koydu. Hatta okuma sevgimi teşvik ederdi ve farklı hikayeler hakkında uzun uzun sohbet ederdik ya da viskisini içerken kasabanın dedikodularını benimle paylaşırdı. Ancak beni asla babamdan veya Grant'ten korumadı, bana yaptıkları kötü muameleyi sessizce kabul etti ve sırtımdaki yaraları her gördüğünde, onlardan asla bahsetmememi öğütledi. Çünkü aile meseleleri asla dışarıdakilerle konuşulmamalıydı.

Kocam bana kendim olmanın sorun olmadığını düşündürdü.

Ancak, onun yaptıklarına aldırış etmemem benim hakkımda ne söylüyor? Yaptığı şeyden nefret ediyorum ve bunu asla haklı çıkaramam çünkü yasalar ve kurallar bir nedenden dolayı var. Sonuçta, gidip insanları öldüremeyiz.

Bu durumda amaç, araçları haklı çıkarır mı?

Ellerimi silkeleyip başka bir ok aldım ve önceki ikisinden biraz daha uzakta, sağda konumlanmış üçüncü hedefe baktım. Gök gürültüsünün yankılanması ve ardından gelen şimşek çakmasıyla dişlerimi sıkarak kolumu geri çektim. Rüzgar hızlandı, ancak bir an sonra sakinleşti.

Atışımı yapıyorum ve merminin tam hedefe isabet ettiğini görüyorum, ancak bu sefer başka bir rüzgar esintisi yüzünden birkaç santim öteye düşüyor, yani hedefine ulaşamıyor.

Gökyüzüne bakarak homurdandım: "Lütfen biraz rahatlamama izin verir misiniz? Hayatımı değiştirecek kararlar alıyorum."

Daha doğrusu, ahlaki değerlerimin pek de yüksek olmadığını fark etmeye başladım.

Daha büyük bir iyilik için hareket etmesi onu yine de kötü adam yapıyor.

Zaten hikâyelerimdeki kahramanlara hiçbir zaman fazla bağlanmamıştım.

Bu durumda ben de onun kadar kötü müyüm?

"Ayrıca Grant de var."

Ölmedi. Görüntüleri izledikten sonra, neler olup bittiğini öğrenmek için eski hizmetçimizi aradım ve son bir haftadır hastanede olduğunu öğrendim.

Vücudunda işkenceye maruz kaldığını gösteren çeşitli yaralar var ve yetkililere bile bu konuda konuşmayı reddediyor. Hayatta olmasına rağmen, doktorlar iyileşmesinin zor olacağını ve bazı fiziksel işlevlerini asla geri kazanamayacağını söylüyorlar.

Ve yara izleri.

Vücudu neredeyse tamamen onlarla kaplı ve her biri sırtımdakilere benziyor, sanki Orion kasten yaralarımı tuz dökmüş de asla iyileşmeyeceklermiş gibi.

Dehşete kapılmam gerekirdi... ancak içimde yaşayan, sadece varlığı yüzünden terörize ettiği küçük kız, ona olanlara seviniyor.

Çünkü Orion, Grant'in çocukken bana yaptığı her şeyi ve daha fazlasını yaptı.

Başka hiç kimsenin bana vermeyeceği adalet bu ve eğer toplumun gözünde yanlırsa... benim için fark eder mi?

Babam ve kardeşim bana kötü davrandığında, ya da okula morluklarla gittiğimde ve onlar bu morluklar için binlerce bahane uydurduğunda, ya da annem öldüğünde toplum neredeydi?

Malikanede düşünemediğim için oradan kaçtım.

Burada, kendi sığınağımda, her şeyi net bir şekilde görüyorum ve bu durum beni pek de parlak bir ışık altında göstermeyebilir, ama umurumda değil.

Belki de en korkutucu yanı da bu.

Eğer bu, Conrad ve Grant gibi adamların cezalandırılması anlamına geliyorsa, Orion'un ne yaptığı umurumda değil.

Masum birine asla zarar vermeyeceğini biliyorum.

O, seçici bir şekilde acımasız davranıyor; ancak çoğu psikolog bunun onu yine de bir psikopat yaptığını söyler, çünkü normal insanlar babasının günahlarını telafi etmek için suç işlemeyeceklerdir.

Toplum, kendi başına adalet arayanları cezalandırırken, gerçekten adalete ihtiyacı olanları ise çoğu zaman yüzüstü bırakıyor. Bazılarının beklemeyi ve istekleri doğrultusunda hareket etmeyi reddetmesi şaşırtıcı mı?

Bu asla bir bahane değil, ama belki de buna katlanabilirim, yeter ki aklını kaybetmesin, çünkü aksi takdirde kaçıp giderim.

HAYIR.

Polise haber verirdim ve hapse girmesini izlerdim.

Sevgim yıkıcı bir şey değil ve çocuklarımın benim çektiğim acıları çekmesini asla istemem. Sevgim asla kötü veya istismarcı davranışları haklı çıkarmaz. Annem bana şunu öğretti: Bir insanı ne kadar çok seversen sev, eğer içi çürümüşse, değişmez.

Ruhunuzdan hiçbir şey kalmayana kadar sizi lekeleyecekler.

Bu söz üzerine donakaldım, ellerim başka bir okun üzerinde dururken gerçeği birden kavradım.

Onu seviyorum.

Doğrusu, ona ilk görüşte aşık olmuş olmalıyım.

Daha önce hiç kimseyi sevmedim. Daha doğrusu, başka hiçbir erkekle ciddi bir ilişkim olmadı. Hayatım boyunca sadece sadist erkekler tanımış olmama rağmen, kendimi onunla paylaşacak kadar ona güvendim. Ya bana iyilik gösteren ilk erkek olduğu için onu seçersem ve sonunda bunu istismar edersem?

Masum bir canlıyı kendinize bağlamak kolay, değil mi? O daha iyisini bilmiyor ve her şeye inanır.

HAYIR.

Ben çocuk değilim. Yetişkin bir kadını ve ne hissettiğimi ve ne istediğimi biliyorum. Beni istediğini yapmaya zorlamak için manipüle etmedi; bana kaçmam için her fırsatı verdi. Ve beni sınırı aşmamam konusunda uyardı.

O, o engeli aştıktan sonra beni bırakmayacağını biliyordu ve ben de bu kararı gönüllü olarak aldım.

Hâlâ bu görüşümün arkasındayım.

Benim istediğim, sevdiğim ve beni seven bir adamla birlikte bir hayat; ama Orion gibi bir adam birini sevebilir mi?

Takıntı, aynı yörüngede var olsalar da, aşktan çok farklıdır. Takıntı çok fazla yıkıma yol açarken, aşkın amacı kırık ruhlarımızı iyileştirmektir.

Acaba bu duyguyu anlıyor mu?

"Onunla konuşmalısın," diye kendi kendime söylüyorum, oku alıp dördüncü hedefe odaklanırken. "İç monolog sana hiçbir cevap vermeyecek."

Tam bir hedefi tam isabetle vurmaya çalışırken, babamın sesi akşamın karanlığında, gök gürültüsüyle karışarak yankılandı. "Seni küçük sürtük!" Arkamı döndüğümde, solmuş bir takım elbise giymiş ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. "Her şeyi mahvettin," diye tısladı, kollarını sıvayarak. Karnımın alt kısmında tanıdık

bir korku başladı. Genellikle, kollarını sıvaması, bana cezasını vereceği anlamına geliyordu. "Oğlum senin yüzünden hastanede. İşletmemizi kaybettik ve borçlarımızı ödemek için tüm mülklerimizi satmak zorunda kalacağız. Dokunduğun her şeyi mahvediyorsun. Hiçbir şeyi tamir etmen için sana asla güvenmemeliydim. Bu ailenin felaketisin."

Hiç düşünmeden, bana doğru yürümeye devam eden adama doğru bir ok fırlattım ve ok ayağının dibine, baldırını hafifçe sıyırınca şok içinde nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun, aptal kız?"

Hızla başka bir ok alıp ona doğrulttum ve sözlerime soğukluk sinmişti; daha önce kimsenin yapmadığı bir şeyi yapmaya karar verdim: İçimde hâlâ var olan küçük kızı korumak. Artık ona zarar veremez. "Benden uzak dur."

"Yoksa beni vuracak mısın?" Uyarımı umursamadan bir adım daha ileri attı ve bu sefer okum bacağına saplandı. Babamın acı dolu iniltisi kulaklarıma müzik gibi geldi. "Aklını mı kaçırdın?" Oku kaptı ve çıkardı, ucu kanla kaplıydı. Sadece sıyrıktı ve fazla zarar vermeyecek. "Bana yaptığım her şey için böyle mi karşılık veriyorsun?"

Yeni bir ok aldığımda babamın bir santim bile kıpırdamadığını fark ettim. Babam yıllar içinde bana duyduğu nefretin sağduyudan çok daha büyük olduğunu gösterdi.

"Benim için hiçbir şey yapmadın. Bir ilişki yaşadın ve sonra da bu zayıflığın yüzünden bizi cezalandırdın. Aksine, hayatlarımızı mahveden sensin."

Öfkeyle homurdandı. "Hak ettiğinden çok daha fazlasını aldın ve bana annenin kızı olduğunu kanıtladın. Evlendiğin adamla yatağa girdin ve bize sırtını döndün. O da sana şirket vermek istiyor. Sen! Bir piç!" diye bağırdı ve eskiden bu sözler beni incitirdi ama şimdi benim için pek bir anlam ifade etmiyor. Babam gerçek bir canavar ve Orion, tüm kötülüklerine rağmen, asla onun gibi olamaz.

Kızına asla zarar vermezdi, bundan en ufak bir şüphem yok. Doğumunun tüm korkunç koşullarına rağmen Actaeon'u büyüttü, oysa babam kendi yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşemedi bile.

Bana ihtiyacım olmamasına rağmen arkadaşlığını sunmak istemesi düşüncesi içimi ısıtıyor. Bana bu kadar acı veren mirası sürdürmek istemiyorum.

"Annemin kızı olmaktan gurur duyuyorum. En azından onun bir kalbi vardı. Damarlarınızdaki kanı neyin pompaladığından emin değilim."

Nefes alışverişı hızlandı ve bir adım öne çıktı, ancak yayımın kirişini çekip oku tam ona doğrulttuğumda durdu. "Her şeyimi elimden aldın. Sevgili karımı. Benim..."

Gülüştüm onu durdurdu. "Sevgili karın mı? Eğer onu bu kadar çok seviyorsan, belki de onu aldatmamalıydın." Ellerini yumruk yaptı. "Oğlun, aile işinde hiçbir yeteneği olmayan şımarık bir velet. Senden her şeyi alan tek kişi sensin. Çünkü hatalarını asla kabul edemeyen bir korkaksın." Ve tüm bunları söylemek, tüm çocukluğum boyunca beni tüketen suçluluk duygusundan nihayet kurtulmamı sağladı.

Tüm hayatım boyunca, sadece doğduğum için suçluluk duydum çünkü kafamda, ben olmasaydım annem ondan kurtulmuş olurdu. Onu terk eder ve başka biriyle mutluluğu bulurdu. Ve o zaman benim varlığım babamı utandırmazdı.

Ama bu sadece çocukluktan kalma bir yanılgıydı.

Annem ve babam kendi tercihlerini yaptılar ve başlarına gelenler bu tercihlerin sonucudur.

Geçmişe bakmayı bırakıp geleceğime odaklanmalıyım ve geleceğimde beni gerçekten seven bir adam var ve bu sevginin bir parçası da bana zarar verenlerin hakkından gelmek.

Bunu ona nasıl kin tutabilirim ki?

"En büyük hatam sensin ve mutlu yaşayabileceğini mi sanıyorsun?" Cebinden bir silah çıkarıp emniyet kilidini açtığında gözlerim faltaşı gibi açıldı. Okumu ona doğru fırlatmamın hiçbir faydası olmayacak çünkü tetiği ben ateş etmeden önce çekecek. "Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ama senin de yaşamana izin vermeyeceğim."

Ateş etmeden önce aramızda ıslık sesi yankılandı ve babam çığlık attı, dizlerinin üzerine çökerken silah yere düştü. Babamın elleri çimenleri kavradı ve o sırada sırtından çıkan oku fark ettim, gri takım elbisesi yavaş yavaş kırmızıya boyanıyordu. Yara yine onu öldürecek kadar derin değildi, ama acı verecek ve omurgasına zarar verecekti. Ve eğer kısa sürede tedavi edilmezse, yara atardamara çok yakın olduğu için onun için ölümcül sonuçlar doğuracaktı.

Gözlerimi kaldırıp, sahiplenici ve öfkeli yeşil gözlerle buluşturuyorum.

Orion kendi yayını tutar ve bir ok daha fırlatır, oku havada yakalar ve döndürdükten sonra babamın beline doğru fırlatır. Bu, babamın acı dolu bir çığlık atmasına ve ardından acı bir inlemeye dönüşmesine neden olur.

Babamı vurdu ve en kötüsü de, onu pek umursamıyorum. Aklımdan geçen tek şey, kocamın beni bulması ve çok öfkeli görünmesi!

Birkaç gün önce adada Rush'ın aile evini gezerken geçen bir konuşma aklıma geldi.

"Neden bunca hedefe ihtiyacı var?" diye soruyorum, uzaktaki atış poligonlarını işaret ederek. Orion da kolunu belime doluyor. Masanın üzerinde duran baltaları fark edip "Ah," diye mırıldanıyorum. Burnum tiksintiyle seğiriyor. "Balta fırlatmayı seviyor."

"Onların belli bir çekiciliği var, sence de öyle değil mi?" diye soruyor Orion, sakalını omzuma sürerek ve ben kıkırdıyorum. "Hedefe hızlıca ulaşıyorlar ve hava koşulları performanslarını nadiren etkiliyor."

"Baltalar çok tehlikelidir. Fırlatanlara kolayca zarar verebilirler." Bazıları da ağırdır, bu yüzden deneyimsiz biri eline alıp oynamaya kalkarsa, faydadan çok zarar verebilir. "Ben okçuluğu tercih ederim."

Beni döndürüyor, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, başımı geriye doğru eğiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Güneş ışınları her tarafımızı parlak bir şekilde aydınlatırken, uzaktan martıların sesini duyabiliyoruz. "Elbette biliyorsun, güzel avcım."

Gözlerimi devirerek göğsüne vurdum ve iç çektim. "Bu çok klişeydi."

"Evet, öyleydi." Birlikte gülüyoruz. "Küçük bir sır öğrenmek ister misin?"

"Her zaman."

"Ben de okçuluğu tercih ederim. Hatta karşınızda bir şampiyon var."

Kollarımı boynuna dolayarak parmak uçlarımda yükseldim, dudaklarımız nefes kadar yakındı. "Öyle mi?"

Parmakları kalçalarımın saplanıp beni kendine yaklaştırdı ve vücudum kaslarına yapışınca nefesim kesildi. "Evet. Özel okulumuz bu yarışmaları düzenlemeyi severdi ve annem Orion'unun okçuluk becerilerine sahip olması fikrine bayılırdı, bu yüzden bir şekilde uygun oldu. Ölümünden sonra, sadece onun için yapmaya devam ettiğim bir şey oldu." Boş kahkahası kanımı dondurdu. "Conrad bundan nefret ederdi, bu da sporda başarılı olma isteğimi daha da artırdı."

Sesindeki acı yankıları kalbimi yerinden oynattı, bu yüzden ona daha sıkı sarıldım ve fısıldadım, "Küçük bir sır bilmek ister misin?" Başını salladı. "Ben de okulunda şampiyondum."

"O zaman çok yakışan bir çiftiz, değil mi canım?" Burnumun ucunu ısırtıyor. "Belki de kendi yarışmamızı düzenlemeliyiz."

“Bu duruma bağlı. Kaybetmeyi hazmedemeyen biri misin?”

"Hayatımda hiç kaybetmedim."

"O zaman hayallerinizi yıkmak istemem."

"Özgüvenini beğendim, canım."

Anlaşılan, "dileklerinize dikkat edin" diyenler haklıymış, çünkü onun diğer sırlarından hiçbirini öğrenmemeyi tercih ederdim.

Orion, babamın yanından geçerken karnına tekme atarak, "En azından Grant'in aptallığını nereden aldığını biliyoruz," dedi. Babam acıyla inleyerek yere yığıldı. "En büyük hatan karımı hayatı boyunca incitmekti, bu yüzden hayatının geri kalanında da acı ekmeni sağlayacağım."

Marta ve Martin, gördükleri karşısında ağızları açık kalmış bir şekilde evden fırladılar. Kocam ise arkasında duran Timothy'ye seslendi: “Onu en yakın polis karakoluna götürün. Rafael'i arayın ve tüm dosyaları serbest bırakmasını söyleyin. Ayrıca, onlara görüntülerimizi verin. Hiçbir anlaşma yok. Davanın çokça duyurulmasını istiyorum. Tüm dünya Diana'ya ve annesine ne yaptığını öğrensin. Ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca kimsenin bizi rahatsız etmesini istemiyorum.” Dikkatini arkamdaki insanlara çevirdi. “İstedığınız kadar burada yaşayabilirsiniz. Maaşınızı ve yıllık tatilinizi ben ödeyeceğim. Size söz veriyorum.” Başlarını salladılar. “Şimdi lütfen beni karımla yalnız bırakın. Konuşmamız gereken birkaç şey var.”

“Hayır.” Kimse beni dinlemedi, Martin ve Timothy inleyen babamı kucaklayıp arabaya sürüklediler, umursamazca içeri attılar ve sonra hepsi arabaya binip bana el salladılar.

Av tüfeği meselesi de böylece suya düştü. Bu durum tamamen gerçeküstü! Akli başında kim, babasını neredeyse öldüren öfkeli bir adamla bir kadını yalnız bırakır ki?

Doğrusunu söylemek gerekirse, Martin ve Marta ailemi hiç sevmediler. Sanırım büyükanneme sadece toprağı çok sevdikleri için tahammül ettiler ve kendi çocukları olmadığı için bana karşı her zaman bir zaafları vardı.

Her şeye rağmen, beni terk etmek yerine biraz daha ilgi göstermeleri gerekmez miydi?

Orion ceketini çıkarırken, "Benden kaçtın," diyor. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmadan önce ceketini fırlatıp atıyor. "Bunu yapmamalıydın, güzel gülüm."

“Bana yalan söyledin.” Geri adım attım ve omuzunda hâlâ yayı asılıyken masadan bir ok aldığında midem birkaç kez alt üst oldu. “Sen bir

canavarsın.” Dünyaya göre doğru olan ama bana göre olmayan sözleri söyledim. Bana göre gerçek canavarlar Conrad, Grant ve babam gibi adamlardır. Herkesi bencil isteklerine boyun eğdirmeye ve masumları gönüllerince sömürmeye çalışan iğrenç ve alçak kişiler. İyilik tarafından asla öldürülemeyen, çünkü iyiliği anlamayan veya ondan korkmayan aşağılık adamlar.

HAYIR.

Onları ancak benzer nitelikte bir kötülük yok edebilir ve geriye yalnızca küller bırakabilir.

Peki, bunu anlamak beni Orion'u ve onun ahlakını kabul etmeye mi zorlar? Bu beni ne yapar?

Suçlarına ortak mı oldu?

Yanağındaki kas seğiriyor ve gözleri öyle güçlü bir ateşle parlıyor ki, neredeyse tenimi yaktığını hissedebiliyorum. "Hayır, sevgilim. Ben bir avcıyım."

Bir adım daha geri çekilip kuru dudaklarımı yaladım ve "Bunun anlamı ne?" diye sordum.

Onun da bana sormak istediği bir soru var: "Neden benden kaçtın, Diana?"

“Çünkü bana yalan söyledin,” diye tekrarlıyorum.

Ağzında uğursuz bir gülümseme belirdi ve dişlerinin arasından tısladı; vücudumda binlerce tüy diken diken oldu, tenimde ise yakıcı bir his yayıldı. "Hayır, sevgilim. Beni kovalamanı istedin."

Aman Tanrım.

Onun kısık, baştan çıkarıcı sesiyle söylediği bu söz, maskemin ardına saklanmama izin vermiyor ve beni gerçekle yüzleşmeye zorluyor.

Bunu gerçekten istiyordum, değil mi?

Hayatım boyunca herkes benim varlığımı katlanmaları gereken bir yük olarak kabul etti.

Annem beni bildiği tek şekilde sevdi, ama yine de babamın yanında kalması için beni bir an bile düşünmeden terk ederdi.

Büyükannem beni kabul etti çünkü damarlarımda oğlunun kanı akıyordu. Ancak beni gerçekten tanımak için hiçbir zaman çaba göstermedi ve hastalanınca beni tamamen unuttu. Grant veya babam söz konusu olduğunda ara sıra beni hatırlıyor ama beni asla hatırlamıyor.

Babam ve kardeşim... onlar söz konusu olduğunda söyleyecek söz bulamıyorum.

Daha önce hiç kimse bana o kadar ihtiyaç duymadı ki, benim yokluğumda acı değil, sevinç olsun. Benim için savaşınsın.

Bütün bunlar Orion için bir test miydi?

Çünkü eğer onun yaşam tarzını onaylamasaydım, kaçıp kendimi onun olası öfkesine maruz bırakmak yerine polisi arardım.

HAYIR.

Bunun yerine, Orion gibi saplantılı biri için mükemmel bir avlanma alanı olan buraya geldim.

“Diana.” Gök gürlüyor ve hafif bir yağmur başlayınca nefesim boğazımda düğümleniyor. “Koş.”

Ben de tam olarak bunu yapıyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

---

*“Bir kötü karakteri sevmek bir tercihtir.”
Ne kadar komik bir fikir.
Çünkü aşk bir tercih meselesi değildir.
Eğer öyle olsaydı... bu kadar çok trajik hikaye duymazdık.
Nihayet...
Sevgi, en büyük gücümüz ve en büyük zaafımızdır.
Diana*

Diana

Muhteşem bahçede ıslık sesi yankılanıyor.

Aman Tanrım!

Gerçekten de bana doğru oklar fırlatıyor ve damarlarımda dolaşan, vücudumdaki her içgüdüyü uyandıran ve içimde heyecan verici bir his uyandıran bu duyguyu anlayamıyorum. Kötü bir şeyin habercisi gibi.

Kendimi, duygularından kaçan, iyiliksever ve yetenekli bir avcı olan Diana gibi hayal ediyorum. İnandığı her şeyi tehdit eden duyguları vardı, yine de avcının onu yakalayıp tuzağa düşürmesini istiyordu.

Bu yüzden başka seçeneği kalmayacak ve iffet yemininden vazgeçmeden en derin arzularına boyun eğecekti.

Şu an benim yerimde olsaydı neler hissederdi?

Gözlerimi kapatıyorum ve bir anlığına en sevdiğim efsanenin sayfaları arasında yaşıyormuş gibi yapıyorum.

Ve Artemis'in hissetmiş olabileceği duyguları yansıtır.

Gök gürledi ve tam yanıma bir ok saplanınca yana doğru irkildim; bu ok, bu güzel ama kader dolu gecede beni bekleyen tehlikeyi hatırlattı.

Sonuçta, davetsiz bir avcı gelmişti ve tek bir amacı için gelmiş, yoluna çıkan herkesi kanla kaplamıştı.

Fethetmek ve yok etmek.

En azından gözleri bana değene ve içimi yakıp kavuran, yasak duygularımı uyandıran, hatta onun hayatına mal olabilecek o yoğun ateşle dolana kadar.

Ancak o, kötü niyetli bir düşman ve ona boyun eğmek benim ölümüm anlamına gelir; buna asla izin veremem.

Arkamda bir ok daha saplandı ve başımı sallayarak derin bir nefes verdim. Sırtımdaki yayımı alıp oku onun yönüne, tam kalbine nişan aldım. Okun göğsüne saplanmadan hemen önce yakaladı.

Onun yeteneklerine hayran kaldım, içimdeki korku beni adeta yerle bir etti.

Dişlerinin arasından tıslayarak oku çevirip kendi yayına taktı. "Diana." Baştan çıkarıcı ve uğursuz sesi tenimde gezindi, ama içimdeki her şey ondan uzak durmam gerektiğini haykırıyordu, çünkü beni paramparça edene kadar rahat durmayacaktı.

Ona ait olacak ve beni herkese karşı savunmasız bırakacak parçalar. "Buraya gel, sevgilim." Çalınan oku bana doğru fırlattı ve ben elbisemin eteğini yumruklayarak, sert rüzgar yanaklarıma çarparken, saçlarım geriye doğru savrulurken ve çıplak ayaklarım yağmurdan ıslanmış çimenlerde neredeyse ses çıkarmadan bahçeye koştum. "Bu avın sadece bir kazananı olacak." Sağ tarafıma bir ok saplandı.

"Ve bu sen olmayacaksın!" diye bağırdım arkamdan, gökyüzünden yağın sağanak yağmur görüşümü bulanıklaştırırken sola döndüm. Yine de, kurduğu tuzaktan kurtulmanın bir yolunu bulmak umuduyla bahçede koşturdum.

"Çıkış yolu yok. Ne bu gece, ne de asla. Çünkü sen benimsin."

Bedenimdeki her hücreyi saran azim beni daha da hızlanmaya iterken, elbisemin eteğini sıkıca kavradım; ama bu sefer bir ok elbisemin eteğine isabet edince çığlık attım, hareketlerim durdu ve beni hareketsiz bıraktı. "Hayatta bazı şeyler kaçınılmazdır, sevgilim."

Karanlıkta nasıl bu kadar isabetli nişan alabiliyor? Yetenekleri hayranlık uyandırıyor. Ne yazık ki bunları bana karşı kullanıyor ve böylece aramızda bir ayrılık yaratıyor.

“Cehenneme git.” Kumaşı sertçe çekip yırtarak kendimi kurtardım, sonra koşmaya devam ettim. Cığerlerim oksijen için yalvarıyordu ama dinlenmeye zaman yoktu.

Sevgi ve huzurla inşa ettiğim sığınığıma bir davetsiz misafir girdi ve onu en acımasız şekilde yok etmeye karar verdi.

O, kadim yasaları çiğnedi ve asla sahip olamayacağı bir şeye dokunmaya cüret etti; bunun da her zaman bir bedeli vardır.

Şimşek gökyüzünü sıyırıp etrafımızdaki her şeyi bir anlığına aydınlatıyor, sonra da hepimizi, O'nun laneti altına aldığında hepimize yaşattığı karanlığa benzer bir karanlığa boğuyor.

Yıkımı arayan bir adam, çünkü kaotik ruhunu besleyen tek şey bu.

Yine de ruhum ona özlem duyuyor, onun saplantısı altında gelişiyor ve olmaması gereken yerde huzur buluyor.

“Diana!” diye tekrar sesleniyor, etrafımdaki enerji daha gergin ve tehlikeli bir hal alıyor, hatta baykuşlar bile çığlık atıyor. Etrafımdaki ağaçlar sert rüzgarın altında sallanıyor gibi görünüyor. Her an devrileceklerinden ve avcıya avantaj sağlayacaklarından korkuyorum.

Arkamdan gelen şiddetli gürültüden, avını yakalamak ve beni kanına bulamak niyetinde olduğunu anladım.

Daha önce kimsenin cesaret edemediği bir şeyi iddia ederek, asla ona ait olmaması gereken sonsuz bir şöhret kazandı.

Kimseye hesap vermeyen, kendi bildiği gibi yaşayan, kan ve kaosun hüküm sürdüğü, dünyanın tüm zenginliklerinin kendisine ait olduğu güçlü bir adam.

Ama asıl istediği benim ve bu kalbimi kızdırmamalı. Ama kızdırıyor.

Bedenim satılık değil ve onu ona savaşmadan vermeyeceğim.

Ayaklarımın dibine birkaç ok daha düştü, yolumu kapattı ve okları ne kadar ustaca kullandığına bakılırsa, beni korkutmaya çalıştığını anladım. Ama bana asla zarar veremez.

Henüz değil, en azından.

Sonuçta, avını işkenceye maruz bırakması, nihayetinde karanlık arzularına yenik düşerek onları öldürmesi ve etlerini herkesin görmesi için sergilemesiyle tanınıyor. Ve ancak ondan sonra köpeklerinin kalıntılarla ziyafet çekmesine izin veriyor.

Bu düşünce öylesine güçlü bir öfke uyandırıyor ki, dilimde tadını hissedebiliyorum ve vücudumdaki her sinir ucunu ele geçirmesine izin

veriyorum. Beni öfke ve intikamla dolduruyor, öz koruma ve hayatta kalma içgüdülerimi tamamen yok ediyor.

Bahçenin tam ortasında durdum, yayımı ve okumu aldım ve hızla arkamı döndüm, tam karşımda onunla yüz yüze geldim. İkimiz de nefes nefese, birbirimize bakıyorduk, okum tam boğazına nişan almıştı.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken, gözleri arzu ve beklentiyle parıldar. Yayını fırlatıp kollarını genişçe açar ve okunun ucu boynunun çıplak tenine değene kadar bana doğru yaklaşır. "Vur bakalım, sevgilim. Kanımın üzerinde belirmesini zevkle izleyeceğim."

"Sen bir psikopatsın," diye fısıldadım, gökyüzünde daha fazla gök gürültüsü yankılanırken ve yağmur bizi baştan aşağı ıslatırken kalbim çılgınca çarpıyordu.

Ve işte böylece rol yapma oyunu sona erdi ve artık oyunculuk yapmıyoruz.

HAYIR.

Karşımda duran, tüm zaaflarını bana gösteren ve yargılanmayı bekleyen kişi kocam. Oysa beni asla bırakmaya niyeti yok.

Bir adım daha atıyor ve ok boğazına daha da derine saplanıp kan akıtıyor; biliyorum ki biraz daha baskı uygularsam onu öldürebilirim.

Bu, benden başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir zaaf.

Onun ne kadar acı çekmesine izin verirdi ki, kararlılığı kırılıp benim duygularımı hiç umursamadan istediğini yapsın?

Peki, bu kadar çok duyguya sahip bir adama psikopat denebilir mi? Conrad'a yardım eden tüm bu adamları öldürme şansım olsaydı, hiç düşünmeden yapardım.

Bu benim hakkımda ne söylüyor?

Yaydaki parmaklarımı esneterek, tepkisini görmek için daha da ileri gitmeye hazırlanıyordum. Gece karanlığında nefesim yankılanırken, okumu kaptı, kırdı ve sonra beni döndürüp sırtımı göğsüne yasladı. Sıcak nefesi yanağıma değerken kulağıma fısıldadı: "Seni yakaladım, sevgilim. Hiç tereddüt etmemeliydin."

Açık avucunu karnıma koydu, yukarı aşağı kaydırırdıktan sonra elbisemi yumrukladı; bu sırada gök gürültüsü gece gökyüzünü sarsmaya devam ediyor, dudaklarımdan kaçan iniltiyi örtüyor. "Şimdi avcı av oldu." Ses tonundaki derin sahiplenme ve memnuniyet, tanıdık yakıcı sıcaklık ve şehvet damarlarıma işlerken tüylerimi diken diken etti. Bütün vücudum beni saran sert kaslara doğru çekildi. Kalın kolu öne doğru eğilirken

etrafımı sardı, çenesiyle elbisemin üst kısmını aşağı itti ve dilini açıkta kalan omzumdan boynuma doğru sürükleyerek, dişleriyle hafifçe kazıdı ve damarlarımda oluşan fırtınayı daha da alevlendirdi.

Yağmur şiddetlenirken, ikimizi de sırlıslıkla eden yağmurun etkisiyle kulağıma "Sen benimsin" diye fısıldadı. Elbisemin kumaşı tenimde inanılmaz derecede ağır gelirken, beni saran ateş tüm sağduyumu yok etmekle tehdit ediyordu.

Dikkatini topla, Diana!

Onun kollarından kurtulmaya çalışıyorum ve "Bırak beni!" diye bağıyorum. Aniden ona meydan okuma ihtiyacını anlamasam da, daha fazla mücadele etmeliyim. Geçmişini ya da hak edenleri nasıl cezalandıracağına dair kararını umursamadığıma zaten karar vermemiş miydim? Ahlak pusulam şu anda bozuk, bu yüzden daha sonra kendimi çok fazla suçlamamaya çalışacağım. "Bana yalan söyledin!" Kolunu karnımdan ayırmaya çalışıyorum ama nafiye. Şu anda sinirlenilecek en mantıksız şey gibi görüldüğünün farkındayım.

Benden ona güvenmemi ve bize bir şans vermemi istedi, oysa tüm bunlar yalanlar üzerine kuruluydu.

Evliliğe böyle başlamanın doğru olmadığını bilmesi gerekiyor ve en azından bu konuda ortak bir noktamız var. İkimizin de bir ilişkiyi nasıl yöneteceğimiz konusunda hiçbir fikri yok.

Omuzumla boynum arasındaki bölgeye sakalını sürüyor ve boğazından bir kıkırdama yükseliyor. "Bu yüzden mi kızgınsın?" Dirseğimle onu dürtüyorum, bu durumdan duyduğu eğlenceyi hiç beğenmiyorum. Dişlerinin arasından tıslıyor, kalçalarını benimkine daha da sıkıca bastırıyor ve sertleşmiş penisinin içime batmasıyla kaçmaya çalışan nefesimi tutuyorum. İçimdeki her şeyi uyandırıyor.

"Bana açıklamayı deneyebilirdin. Ve Actaeon!" Unutmayalım ki o koca bir kartelle bağlantılı! Gael ile yıllar içinde birkaç kez karşılaştım ve kadınlara karşı son derece çekiciydi, ona hayran kalıyorlar ve bir sonraki karısı olmak istiyorlardı. Ne yazık ki, her zaman tüm tekliflerini görmezden geliyordu. Söylentilere göre yıllardır bekâr ve dedikodulara göre evliliği zorla yapılmış ve karısını hiç sevmemiş. "Bu kadar yalan, benden kızmamam mı bekliyorsunuz?"

Etrafımı saran uğursuz enerji, yaşanan her şeyden sonra yeri olmaması gereken bir beklenti ve sıcaklıkla beni dolduruyor. Tanrı aşkına, o adam

babamı vurdu, ama tüm hayatı boyunca bana kötü davranan bir adama karşı şefkat duymak çok zor.

"Ne demeliydim sevgilim? 'Benim ol, bu arada babamı öldürdüm çünkü sapık, sadist bir herifmiş' mi demeliydim? Ve sonrasında, bazı kişilerin yardımıyla, yeraltı örgütünün tamamını yok ettim mi demeliydim? Bu işe yarar mıydı?"

Bunu böyle söyleyince gerçekten de saçma geliyor ve bundan nefret ediyorum.

Onun geçmişi hakkında hiçbir şey bilmeden, mutluluktan uçarak tüm hayatımı geçirebilirdim, ama artık bu imkansız. Sır açığa çıktı ve bununla yüzleşmek zorundayız.

Diğer eli kalçama yerleşti ve sıkıca sıktı, bu da benden bir nefes kesmesine neden oldu. "Yoksa seni kuleye mi kilitlemeliydim, yıllar boyunca işlediğim tüm vahşetleri izlemeye ve yine de beni kabul etmeye mi zorlamalıydim?" Bu sözlerle hala inanamıyorum ve kalbim hızlanıyor. Onun bunu yaptığını hayal etmek bile bende korku ve... tuhaf bir heyecan uyandırıyor, beni oldukça aptal bir insan olarak gösteriyor. "Ah, sevgilim." Dilini şıklattı. "Bundan zevk alırdın, değil mi?" Omuzuma dişlerini sürttü ve sertçe ısırıldı, kollarının arasında irkildim, tırnaklarım koluna saplandı ve inlemesine neden oldu. "Şimdi seni kaleme mi kilitlemeliyim, Karım? Seni yakaladım ve şimdi seninle istediğimi yapabilirim."

Aman Tanrım.

Haklı, değil mi?

Bende ne yanlış var?

"Hiçbir şey, sevgilim." Soruyu sesli sorduğumun farkındayım. "Nereye ait olduğunu biliyorsun zaten."

Sıcağa rağmen, kendinden emin ve eğlenmiş tonu ağzımda acı bir tat bıraktı ve onu sertçe dirseğimle ittim. Orion şaşkınlıkla homurdandı, bu da bana onun elinden kurtulup etrafımda dönme fırsatı verdi.

Yüzümden ıslak saç tellerini çekerek ona dik dik baktım ve beyaz gömleğinin muhteşem kaslarını nasıl da gizlediğine içimden homurdandım. Ellerim ona tekrar dokunmak için kaşınırken, vücudumda bir titreme hissettim.

Dikkatini topla, Diana!

"Bu hiç komik değil, Orion."

Gözlerinde bir parıltı belirdi ve sesi birkaç oktav alçaldı, bu da gök gürültüsünün yankılanmasıyla birlikte içimde soğuk bir ürpertiye neden

oldu. "İnan bana Diana. Hiç de eğlenmedim. Benden kaçtın. Kendini tehlikeye attın. Kendini savunmasız bıraktın."

"Başka ne seçeneğim vardı ki? Düşünmem, her şeyi kafamda toparlamam gerekiyordu ve bunu orada yapamazdım. Baştan beri bana dürüst olsaydınız, bunların hiçbirisi olmazdı!"

"Yaptıklarım için hiçbir gerekçe veya açıklama yok çünkü kimi öldürürsem öldüreyim, yine de o insanların hepsini öldürdüm. Bunu hak ettiler mi? Evet. Ama karar vermek bana düşmezdi. Bunun için yasalarımız var ve ben onlara karşı geldim."

Sanırım konuyu iyice kavramamaya başlıyorum. "Yani yaptığın şeyin doğru olmadığını mı düşünüyorsun?"

"İki şey aynı anda doğru olabilir. Yaptığım yanlıştı, ama pişmanlık duymuyorum. Aslında, eğer bu, insanları kaçırıp tecavüz eden o şerefsizlerin toprağın altında kalmasını sağlayacaksa, her şeyi tekrar yapardım." Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, ben de ayak parmaklarımı toprağa gömerken ön kollarındaki damarlar belirginleşti. Bir adım öne çıktı, ben de geri çekildim ve saniyeler geçtikçe daha da yoğunlaşan bakışlarına kilitlendim. "En son birini öldürdüğüm çok uzun zaman önceydi. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

"Kardeşime zarar verdin."

"O şerefsizi 'kardeşim' diye çağırmak, oradaki her kardeşime hakarettir." Bir an duraksar. "Hem zaten ölmedi, değil mi? Ceza suça uygun olmadığına, çok mantıklı davranabilirim."

Bu sözler üzerine içimde histerik bir kahkaha kabarıyor ve kendimi zor tutuyorum. Sanırım şu anda bundan hoşlanmazdı. "Ve sence bu her şeyi daha iyi hale getiriyor mu?"

Omuz silkip bana doğru bir adım daha attı. "Benim bu yönümü kabullenmek zorundasın."

"Ya yapmazsam?"

O ilerlemeye devam ederken, ben daha da geriye çekiliyorum, ta ki omurgam sert bir yüzeye çarpana kadar ve Orion ellerini başımın iki yanına yayarak beni meşe ağacı ile sert göğsü arasında sıkıştırıyor. Şiddetli yağmur üzerimize yağmaya devam ediyor ve yaprakları dış dünyadan bir kalkan görevi görüyor. Su üzerimize damlıyor ve bizi yarattığı uçurumun daha da derinliklerine sürüklüyor.

Yutkunarak çenemi kaldırdım ve tekrar sordum: "Ya yapmazsam? O zaman ne olur?" Sinirlerim alt üst olurken bir kez daha yutkundum. Cevabı

benim için hayati önem taşıyordu ve ilişkimizin gidişatını belirleyecekti.
"Beni isteğim dışında alıkoyacak mısın?"

"Seni bıraktım." Kaba bir şekilde söylediği bu itiraf karşısında hala şaşkındım, ancak ondan yayılan gerilim etrafımızdaki havayı da dolduruyordu. "Bunu yapmak benim doğama aykırı olurdu ve muhtemelen kuzenlerimden beni senden uzak tutmalarını istemem gerekirdi. Yine de yapardım. Seni benimle olmaya zorlamak, babam gibi olmak anlamına gelirdi. Hiçbir kadını, hele de sevdiğim kadını, böyle bir kadere asla maruz bırakmazdım."

İçimde, daha önce hiç yaşamadığım bir mutluluk hissiyle birlikte, baştan aşağıya bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Birinin bana "seni seviyorum" dediğini ilk kez duyuyorum.

Orion beni seviyor. Geçmiş karanlık ve karmaşık olan kocam da beni seviyor.

Beni serbest bırakmaları, polise şikayet etmek de dahil olmak üzere her şeyi yapabileceğim anlamına gelirdi.

Derler ki, atalarımızın günahlarının bedelini ödüyoruz, onların korkunç suçları bizi lekeliyor ve onların işlediği tüm vahşetlerin kefaretinin ödemek bir ömür sürebilir.

Hatta bu bile, sadece aynı ismi taşıdığımız için toplumun bizi affetmesi için yeterli olmayabilir.

Babalarımız uzun zamandır hayatlarımızı yönlendiriyor gibiydi; onların yetiştirme tarzı, yıllar içinde verdiğimiz birçok kararı şekillendirmişti.

Evliliğimiz bile onların bencilliğinin ve açgözlülüğünün sonucu, ama en azından bir iyi şey yaptılar. Bizi bir araya getirdiler ve ben de bu fırsatı kendi lehime kullanacağım.

Babalarımızın nihai yenilgisi bizim mutluluğumuz olurdu, çünkü sevgimiz onların bize duyduğu nefretten daha güçlü.

Yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü ve Orion başparmağıyla onu sildi, nazikçe dokunduktan sonra boynumun yanını kavrayıp yüzümü yukarı kaldırdı ve bana doğru eğildi, dudakları dudaklarımdan birkaç santim uzaktaydı. "Sonuç ne, sevgilim?"

Avucumu yara izleriyle dolu yanağına koyuyorum, parmaklarımla pürüzlü deriyi okşuyorum ve çektiği tüm fiziksel acıları düşününce kalbim sıkışıyor.

Ama nedense, beni çaresiz bırakacak kadar karanlığa asla tam anlamıyla teslim olmadı.

Ne isterse onu alır, ama benim ihtiyaçlarım pahasına değil.

Hâlâ konuşacak çok şeyimiz var. Her şeyi ondan duymak istiyorum çünkü bence tüm kusurlarını kabul edecek biriyle bunları paylaşması önemli.

Ama bu bekleyebilir.

Tüm cesaretimi toplayarak, reddedilme korkusuyla daha önce kimseye söylemediğim kelimeleri söylüyorum. Ona ruhumu ezmek için kullanabileceği bir silah vermek istemiyorum. "Seni seviyorum."

Yağmur üzerimize yağarken alnını benimkine yasladı ve boşta kalan elimle gömleğini kavradım. Hızla atan kalbinin ritmi benimkiyle aynıydı. "Teşekkür ederim." Eli daha aşağıya doğru kayd ve boğazımı kavrayıp kalçasını bana doğru ittiğinde, sertleşmiş penisi merkezime bastırıldığında dudaklarımdan bir nefes kaçtı ve damarlarımda anında bir ateş uyandı. Kıvrımlarım kaslarına uyum sağlarken, kokusu ciğerlerimi kirletti. Orion'un sahiplenici ve öfkeli sözleri, üzerimde kayan ve beni yavaşça şehvetli ağına hapseden ipek gibiydi. "Benden kaçtın, güzel karım."

Dudakları benimkine değdi ve çok ihtiyaç duyduğum öpücüğü almak için ağzımı açtım, ancak dilini şıklatıp beni neredeyse hiç yalamayınca hayal kırıklığıyla iç çektim.

"Ah hayır, sevgilim. Bugün hiç de uslu bir kız olmadın, değil mi?" Boğazımdaki tutuşunu sıkılaştırarak boynumu yana eğdi ve açıkta kalan omzumun derisine yapıştı, ağzımdan bir inilti çıktı.

Haz ve acı birbirine karışıyor, şehvetli oklar doğrudan klitorisime saplanıyor ve o bana doğru ittiğinde kasıklarım kasılıyor, ıslak kıyafetler hassas tenime dayanılmaz hale geliyor ve onun şehvetinin beklentisiyle tüylerim diken diken oluyor.

"Hayır, yapmadım," diye yanıtladım sesim kısık bir şekilde. Diğer eli elbisemin üst kısmına uzanıp göğüslerimi serbest bırakana kadar çekiştirdi. Birini avuçladı, başparmağıyla sivri ucunu okşadı, beni çıldırttı. "Bunun için beni nasıl cezalandıracaksın?"

Elini boğazıma dolayarak neredeyse oksijenimi kestiğinde nefesim kesildi ve beni ağaca daha sertçe çarptı, bu da içimde bir heyecan dalgası yarattı. Karanlıkta, tek odak noktam Orion takımyıldızı iken, tuhaf bir heyecan duygusu içimi kapladı.

Göğsümü kavradı ve midemde alev alev yanan sıcaklıkla birlikte baskı artarken parmak uçlarımda yükseldim. Sürtünme arıyordum ama o geri çekildiğinde, çok istediğim şeyi bana vermediğinde inledim. "Belki de

cezan bu olmalı, sevgilim." Dudakları omzumdan yanağıma, oradan da çeneme kadar gitti, sonra çenemi hafifçe ısırdı ve içim ıslandı. "Seni zevkten mahrum bırakıyorum ki, benim olduğun gerçeğini asla sorgulamayasın."

"Hayır, hayır," diye homurdanarak itiraz ettim, aramızdaki herhangi bir mesafeyi nefretle karşılayarak, bana daha da yaklaşması için tişörtünden çekiştirdim.

"Sen. Bana. Aitsin."

Bunun üzerine ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor, inlememi yutuyor, dillerimiz birbirine dolanıyor ve tutku, ihtiyaç ve rahatlama kokan ateşli bir öpüşmeye kilitleniyoruz. Öpüşme başlı başına bir ifade. Birbirimize ait olduğumuzu, kocamın benim olduğunu gösteriyor.

Başka hiç kimse ona sahip olamıyor ve bu sahiplenme duygusu başımı geriye atarken beni neredeyse sersemletiyor; bu açı, onun ağzımı keşfederken öpüşmeyi derinleştirmesine ve sahipliğini tüm vücuduma empoze etmesine olanak tanıyor.

Boğazımdaki tutuşunu gevşeterek bana doğru hareket ediyor ve sonunda dilinin dilime değmesinin bana vaat ettiği şeyi verebilmesi için gömleğini çekiştirmemi teşvik ediyor.

Aniden, yüksek sesle inlemem üzerine öpüşmeyi kesti ve başını eğerek meme ucumu dişlerinin arasına aldı, hafifçe ısırdı, ucunu okşadı ve tükürüğüyle kapladıktan sonra emmeye başladı.

Elleri kalçalarımın altına iniyor ve onları sertçe kavriyor; acı, sırtımı kamburlaştırıp parmaklarımı saçlarına dolayarak onu hareketsiz tutarken içimdeki ateşe benzin döküyor. Zevk tüm vücuduma yayılıyor, burnumun dibinde asılı kalıyor, ta ki diğer göğsüme geçip işkencesine yeniden başlayana kadar.

Elbisemin eteğini yukarı çekiyor ve soğuk hava ısınmış tenime çarpıyor. Parmakları sırlıklam iç çamaşırlarımın üzerinde kayıyor, her kayma içimdeki gerilimi artırıyor, bir cehenneme dönüşme tehdidi oluşturuyor. İç çamaşırlarımı yırtıp attığında, buz gibi parmakları çıplak merkezime değdiğinde çığlık atıyorum ve dişlerinin arasından tıslıyor, "Kocan için ne kadar ıslaksın, Diana." Sözleri karşısında daha da ıslanıyorum ve o kıkırdıyor, parmakları içeri girerken sakalını köprücük kemiğim boyunca ovuşturuyor, bu da beni inlemeye itiyor. Ağzı benimkine ulaşana kadar yukarı doğru ilerliyor, sonra sesini neredeyse duyulmayacak bir fısıltıya indiriyor. "Küçük bir sır bilmek ister misin, sevgilim?"

“Hayır.” diye inledim, o parmaklarını kıvrımlarımın arasında döndürürken, gittikçe daha da içeri itiyor, avucunun topuğu klitorisime bastırıyor ve bu çifte saldırıdan başım dönüyor, zevk beni bu çılgınlıktan kurtuluşu ve tüm açlığımın karşılığını vaat eden uçurumun kenarına doğru sürüklüyor.

Keşke şu tatlı işkenceyi bırakıp bana arzuladığım şeyi verseydi.

“Yalancı,” diye fısıldadı, alt dudağımı ısırıp çekiştirdikten sonra dilini hırpalanmış tenimin üzerinde gezdirdi ve bir parmağını daha ekleyerek beni daha da gerdi. Daha derin bir penetrasyon arayarak kalçalarımı öne doğru hareket ettirdim ve beni reddettiğinde hayal kırıklığıyla bağırdım.

“Diana...” O kadar kendimden geçmişim ki, bir parmağını daha eklerken ne dediğine zar zor odaklanabiliyordum. His beni tüketiyordu, ihtiyaç büyüyordu ve gıdıklanma hisleri tüm vücudumu sarmıştı.

Tenim dokunulduğunda ısıyor, gerilim artıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve beni tekrar öptüğünde inliyorum; bu sefer dilini derine saplayıp benimkiyle tutkulu bir dansa dönüştürüyor, bir yandan da içime girip çıkmaya devam ediyor.

Ona iyice yapışarak, kalçalarımı onun hareketleriyle eş zamanlı olarak ileri geri hareket ettirmeye başladım ve sonunda, eğer o devam ederse, tam olarak mükemmel olacak doğru basıncı yakaladım...

"Hayır, hayır," diye fısıldıyorum parmaklarını çekip dudaklarını benimkilerden ayırdığında. "Bana işkence etmeyi bırak." Ona karşı hiç bu kadar açık sözlü olmamıştım ve yanaklarımın yandığını hissedebiliyorum. Umurumda değil gerçi. "Bana kime ait olduğumu göster."

"Sen bana aitsin, Diana."

Hafifçe geriye doğru sendeleyerek bacaklarımı araladı ve sol uyluğumu kalçasının üzerine kıvırdıktan sonra pantolonunun fermuarını indirdi.

Sözleri bende farklı bir heyecan uyandırıyor, ancak şu anda buna odaklanmakta zorlanıyorum çünkü tek bir hızlı hareketle bana giriyor.

Öpüşürken çığlığa dönüşen inlememi yakalıyor, kalın penisini ağzıma sonuna kadar sokarak beni ele geçiriyor, sonra geri çekilip tekrar içime giriyor. Omuz kemiklerini tırmaladığımda inliyor, ayağımın topuğu sırtına yerleşip beni açgözlü istilasına daha da açıyor.

Vücudumdaki her kıl ve sinir ucu elektrikleniyor, içimde gümbür gümbür atıyor; sadece bu adamın bana verebileceği muhteşem bir şeye hazırlanıyorum.

Bana zevkin ne olduğunu öğretti ve sadece o, onun söz konusu olduğu zamanlarda tüm varlığımı ele geçiren cinsel arzular duymama neden oluyor.

Daha sert bir şekilde içime giriyor, vuruşları daha derinleşiyor ve dillerimizin uyumuyla eşleşiyor. Uyluklarım yavaşça onu kavıyor ve nefes nefese kalıyorum. O bana sertçe vurmaya devam ederken başımı ağaca yaslıyorum.

"Orion," diyorum, gözlerimiz buluşana kadar saçlarını kavrayarak. "Sen benimsin." Hayatımda hiç sahiplenici olmadım ama o bende her türlü sağlıklı duygu uyandırıyor.

Bu adam bana ait ve üzerinde istediğim kadar iz bırakacağım, böylece kimse bundan asla şüphe duymayacak.

Hızını artırıp öne doğru eğildiğinde parmakları kalçalarımın saplandı, dudaklarımız tekrar birbirine değdi ve "Evet. Ya sen?" diye karşılık verdi. "Benimsin."

İçimde biriken baskı artık kontrol edilemez hale gelince, vücudumun her yerine yayılan sevinçle kasılmalar yaşıyorum, sonunda patlıyorum, onu sıkıca kavıyorum ve çığlık atıyorum.

Orion inleyerek ve içime boşalarak üç kez daha içime giriyor ve ben de onu sıkıca kucaklıyorum, her şeyin mükemmel olduğu bu anın tadını çıkarıyorum.

Yakışıklı, yaralı kocam, onu tüm kalbimle seviyorum.

Doğa Ana hâlâ tüm şiddetiyle öfkesini gösterirken, içimizdeki karmaşa yatışıyor, mutluluk dalgaları bizi coşkuyla sarıyor, dış dünya yavaş yavaş bana geri dönüyor ve ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

"Orion?" diye fısıldıyorum kulağına ve içimde irkiliyor, bu hareketle ayak parmaklarım sırtında kıvrılıyor. Vücudum daha fazlasını istiyor.

Boynumu öpüyor, parmakları hâlâ sıkıca beni kavıyor, sakalları tenime sürtünüyor ve beni gıdıklıyor. "Evet?"

"Okçulukla daha sık ilgilenmeliyiz."

Boynumu öpüp beni kucağına alırken kahkahası gece boyunca yankılandı ve bahçeden eve doğru yürümeye başladı. "Hadi içeri girelim ve sıcak bir banyo yapalım sevgilim. Sonra da senin şeytani zihnini yeniden keşfedebiliriz."

Yağmur birkaç dakika önce durmuş olmalı, rüzgar koyu bulutları dağıtmış ve bu kasvetli akşamda ay ışığı ve yıldızların parlak bir şekilde parlamasına izin vermişti. Yukarı baktım ve kalbim göğsümde acı verici bir şekilde çarparken, güzel bir şey fark ettiğimde kocamı sıkıca kucakladım.

Orion takımyıldızının kemeri gece gökyüzünde parlak bir şekilde parlar.

SON SÖZ

---

*"Belki de tanınmış mitlerdeki bazı karakterlerin adını almış olabiliriz."
Bu, onların hayatlarını yaşamamız gerektiği anlamına gelmiyor.
Kaderimizi değiştirme gücüne sahibiz.
İşte ölümlü olmanın gerçek güzelliği de bu."
Orion*

Sekiz yıl sonra

Orion

"Hadi acele et, Leon!" diye neşeli bir genç ses bağırdı, çıplak ayakları zümrüt yeşili çimenlerde sessizce bahçede koşarken, rüzgar altın sarısı saçlarını farklı yönlerde savuruyor, mavi gözleri yaramazlıkla parıltıyordu. "Dolunay kaybolmadan önce yakalamamız gerek." Elindeki kamerayı salladı. "Çok önemli."

"Dizlerime ve kalbime merhamet et, küçük kızım." Leon arkasında homurdanıp dururken, alnından süzülen teri beyaz bir peçeteyle sildi. "Bir ay sonra başka bir dolunay olacak."

"Bu gece büyülü, Leon. Doğum gününe bir gece kala. Marta, dolunayda doğduğumu söylüyor, bu yüzden bir yıl beklememiz gerekecek," diye karşı çıkıyor altı yaşındaki kızım, hareketlerini durdurup ellerini beline koyarken, sarı yazlık elbisesi bacaklarından aşağı doğru sarkıyor. "Çok üzüldüm."

Leon, alnındaki ter damlalarını silerken kısa ve derin bir nefes aldı. "Öyle diyorsan, prenses." Saçlarını okşadı, bu da prensesin gülmesine neden oldu. "Sonuçta sen geleceğin fotoğrafçısıydın."

Kızım son birkaç haftadır yeni kamerasına takıntılı durumda, onu her yere yanında götürüyor ve daha sonra bastırıp çeşitli fotoğraf albümlerine koyduğu sayısız fotoğraf çekiyor. En sevdiklerini çerçeveletip evin her yerine asıyor veya personele hediye ediyor.

Bu da Actaeon'un, bu hediyeği ona veren kişi olduğu için her gün telefonla aranıp övgüler aldığı anlamına geliyor.

Neyse ki sınırlı sayıda üretilmiş bir silah değildi, çünkü ona kocaman, siyah, deri, yatay bir kılıf verdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve onu yumruklamak istedim.

Leon'a parmağını salladı. "Hayır. Ben babamın varisiyim, yani bir gün onun şirketinin sahibi olacağım. Bu sadece bir hobi olacak." Dudaklarına dokundu. "Bana gözlemci olmayı öğretiyor. A Amca, özellikle lider olduğunuzda ayrıntılara dikkat etmenin çok önemli olduğunu söylüyor."

"Bütün bu iş bir hobi için mi?" Terini bir kez daha silip yüzünü yelpazeliyor. "Evlat, büyüklerine karşı daha nazik olmalısın."

Gözlerini devirdi. "Hâlâ çok çekicisin, en azından Matilda öyle diyor. Ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Ne anlama geliyor acaba?" Başını yana eğerek onu inceledi ve yanakları kızardı.

Bu kelimelerin zihnimde yarattığı görüntüden içten içe irkiliyorum. Beni neredeyse onlar büyüttü, birbirlerini "çekici" bulduklarını ya da sanki birileri ilişkilerini umursuyormuş gibi geceleri gizlice birbirlerinin odalarına girdiklerini bilmek istemiyorum.

Ama Matilda'ya göre kurallar kurallardır, bu yüzden hepimiz onların birbirlerini sevmediklerini varsaymak zorundayız. Bütün bu olay hem çok komik hem de çok rahatsız edici.

"Pekala—pekala—"

Yaşlı adam kendini savunacak kelimeleri bulmakta zorlanırken, tam o sırada kızım beni fark etti. Yüzü birden aydınlandı, kamerayı çimenin üzerine koydu, kollarını kocaman açtı ve bana doğru koşmaya başladı. Sesi tüm mekânda yankılandı. "Baba!"

Dizlerime çarpmadan önce onu yakalamak için bir saniyem var ve onu yukarı kaldırıyorum, kahkahası içimi ısıtıyor. Onu göğsüme getiriyorum ve o da kollarını boynuma dolayarak beni sıkıca kucaklıyor. "Seni çok özledim babacım," diye fısıldıyor kulağıma, ben de ona sarılıyorum ve kollarımda

onu bir o yana bir bu yana sallıyorum. Geriye yaslanıyor, yanaklarımı avuçluyor ve nazıkçe okşuyor. Dokunuşu her zaman çok nazık, sanki uzun zaman önce iyileşmiş yüzümdeki yaraları incitmekten korkuyor gibi. Küçük prensesim hala beni herhangi bir rahatsızlıktan korumaya çalışıyor. "İş seyahati nasıldı?"

"Olaysız."

Ailemden uzakta geçirdiğim zamanlar her zaman böyledir.

"Doğum günümü kaçıracağından korkmuştum ama annem asla kaçırmayacağını söyledi." Dişsiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Geri döndüğüne çok sevindim."

"Prensesim, doğum gününü asla kaçırmam."

Bu hayatta iki kez kalbimi kaybettim.

İlk kez, dünyamı altüst eden, kendim hakkındaki tüm bilgilerimi değiştiren ve içimdeki her karanlık yönü kabul ederek aşkımıza bir şans veren güzel karımla tanıştığım da oldu.

Karanlık halim onu korkutmadı; aksine karanlıkta bir koruma buldu.

İkinci kez ultrasona gittiğimizde Rose'un kalp atışını duydum. Bütün koruma ve sahiplenme içgüdülerim yüzeye çıktı ve içimi tam bir umutsuzluk kapladı, çünkü bebeğime kimsenin zarar verebileceğini asla hayal edemezdim.

Ve ona bu dünyanın sunabileceği tüm güzellikleri vereceğime, böylece dünyanın ne kadar çirkin olabileceğini asla keşfetmeyeceğine yemin ettim.

En azından henüz değil.

"Eros Amca ile mi gittin?" Rose'un sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor ve mavi gözlerinde yaramaz bir parıltı var. Kader gerçekten de bana bir oyun oynamıştı, onu karımın tıpatıp aynısı, saçları hariç, yaratmışlardı. Ona nasıl bir şey reddedebilirdim ya da ona nasıl sert davranabilirdim ki? Başka türlüünü de istemezdim zaten. "Annem yeni bir bina tasarlıyormuş dedi." Bunu duyunca hayal kurarak iç çekiyor. "Bir gün ben de onun gibi havalı şeyler yapacağım." Yanaklarımı tekrar okşuyor. "Merak etme. Senin imparatorluğuna da göz kulak olacağım, babacım."

Kızım diğer işlerim arasında benim yaptığım işi sıkıcı bulduğu için gülmemi zor tutuyorum, gerçi bir gün yönetimi devralmak istiyor.

Bunun için Actaeon'a teşekkür edebiliriz, zira kendisi sık sık, dedesinin, erkek egemen bir mirasa rağmen tek torununun onun izinden giderek bu şirketin gelmiş geçmiş en büyük lideri olmasından gurur duyacağını dile getiriyor.

Doğrusu, ikimiz de o adi herifin mezarında ters döndüğünü biliyoruz ve birbirimizi her gördüğümüzde bu gerçeğe kadeh kaldırıyoruz.

Onu liderlik etmeye zorlamayacağım; prensesim ne isterse onu yapabilir ve ben de her adımında onu destekleyeceğim.

"Elbette, prensesim. Eros Amca yarın doğum gününü kutlamaya gelecek."

"Peki ya A Amca?" Kaşlarını çatı ve yanaklarındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "O gelecek mi? Söz verdi!"

Sağ.

O her zaman onun favorisi olmuştur, çünkü ona her şeyi yapmasına izin verir.

Ayrıca, amca-yeğen bağlarını güçlü tutmak için haftada en az bir kez Boston'a uçmaya ve onunla vakit geçirmeye özen gösteriyor.

Küçük kardeşim artık kendi başına güçlü bir lider. Bu durum, aramızda hâlâ hassas bir konu.

"A Amca her zaman sözünü tutar, değil mi?" diye sordum ona ve o da başını salladı. "Eminim orada olacaktır."

O... şey olsa bile...

"Karmaşık" kelimesi bile yetersiz kalır, ancak o kargaşa ve vahşet içinde gelişiyor ve bundan sonuna kadar zevk alıyor.

Bu gidişle, insanlığı tamamen unutup tüm karanlık arzularına yenik düşmesine şaşırman. Lachlan ile zaten tehlikeli bir bölgede dolaşıyor ve onların Actaeon'dan korunması Rafael ve benim için büyük bir sıkıntı oldu.

Tüm bunlara rağmen, Rose'a verdiği sözü tutacak.

Actaeon yıllar içinde birçok şeye dönüştü ve yaptığı saçmalıkların çoğuna katılmıyoruz. Buna rağmen, o benim kardeşim, benim tarafımdan doğup büyütüldü. Bu gerçeği asla unutmam ve bu nedenle, düşmanlarının bize dokunmaları halinde kafasını kaybedeceğini bildikleri için, biz onun için dokunulmaz bir bölgeyiz.

Actaeon'un kafasının koptuğunda neler olduğunu zaten gördük ve şunu söyleyelim ki, hiç de hoş bir manzara değildi.

Bu anıları zihnimden tamamen silmeyi tercih ederim. Bir an için, onu yıkımdan kurtarabilecek miyim diye düşündüm.

O asla ailesine sırtını dönmeyecek ve verdiği sözü ne olursa olsun tutacak.

"Anne!" diye bağıyor Rose ve kollarımda kıpırdanıyor. Onu tekrar yere bırakıyorum. Yaz rüzgarında kızıl saçları hafifçe dalgalanan, elinde bir

tabak kurabiye tutan karıma doğru koşmaya başlıyor.

Giydiği zümrüt yeşili uzun elbise dizlerinin altına kadar uzanıyor ve narin vücudunu tüm kıvrımlarıyla sergiliyor. Ellerim ona dokunmak için kaçınıyor. Tenini ısırnak ve her yerine izlerimi bırakmak, ona sadece bana ait olduğunu hatırlatmak istiyorum.

Yıllar geçtikçe sahiplenme eğilimlerim arttı ve eşim bundan hoşlanıyor gibi görünüyor, benim için önemli olan da bu zaten.

Beni suçlayabilecek biri var mı?

Dünyanın en güzel kadınıyla evlendim ve bir mucize eseri, o da beni seviyor.

O, yaşadığım tüm o korkunç şeylerin karşılığında tanrıların bana gönderdiği gerçek bir hediye ve artık yara izlerimi bile umursamıyorum çünkü o yara izleri beni ona götürdü.

Onlara her dokunduğunda, kendisinin sebep olmadığı yaraları iyileştiriyor ve paramparça olmuş, acı çeken ruhuma huzur getiriyor.

"Merhaba canım." Eşim saçlarını çekiştirince Rose dizlerini kucaklayıp kıkırdadı. "Matilda, ay ışığında fotoğraf çekiminizin tadını çıkarmanız için size kurabiye yaptı."

"Bu çok önemli anneciğim. Resmi odama asacağım."

"Mantıklı bir plan gibi görünüyor."

Rose, annesinin elinden tabağı kapıp ona bir öpücük göndererek, sonunda nefes nefese kalmış olan Leon'un yanına koştu. Sera yakınındaki nişin doğru yürüyüşlerine devam ettiler. Teleskobunu oraya yerleştirmiştik.

Lavender'ın Rose'un beşinci doğum günü hediyesi; kızım o zamanlar uzayla ilgili her şeye takıntılıydı ve astronot olmayı hayal ediyordu.

Gözümün önünden kaybolduklarında, dikkatimi karıma veriyorum. Bana göz kırıyor. "Ben de senin kollarına atlayayım mı?"

Gözlerimi ardına kadar açarak, "Gel buraya, bebeğim," diyorum.

Eteğini kaldırarak bana doğru koştu ve ben onu yakaladım, bacakları beni sardı ve elleri omuzlarımı kavradı. "Merhaba," diye fısıldadı, parmakları yaralarımın üzerinde geziniyordu. Sevgi dolu gözleri hâlâ beni diz çöktürme gücüne sahipti. "Evdesin."

Kollarım onu sıkıca kavradı, parmaklarım uyluklarına saplandı ve nefesi kesildi. "Ev, senin olduğun yerdir, yani evet." Dudaklarını ateşli bir öpüşle yakaladım, dillerimizi tanıdık bir dansla birbirine doladık, ta ki nefes nefese geri çekilene kadar. "Kitabını bitirdin mi?"

Diana'nın babası, aralarında ilk iflaslarına yol açan şüpheli iş anlaşmalarının da bulunduğu çeşitli suçlardan dolayı hapse girdi. Davası kasabanın en çok konuşulan konusu olmuştu ve bugüne kadar herkes ne olduğunu merak ediyor. Karımın, büyükannesinin evi dışında Jones ailesine ait hiçbir mülke duygusal bir değeri olmadığı için, aile mirasını kurtarmaya zahmet etmedim ve sonuç olarak, hepsi kardeşinin edindiği borçları ödemek için açık artırmayla satıldı.

Grant, hastaneye yatırıldıktan birkaç ay sonra taburcu edildi ve sonunda teyzesi onu bulana kadar bir yıl boyunca sokaklarda yaşadı. Son duyduğumuza göre, terapiye başladıktan ve dine olan sevgisini keşfettikten sonra hayatını düzene sokmuş. Gece okulunda fizik dersi veriyor ve yerel bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyor. Jones'u hapishanede hiç ziyaret etmiyor ve ailelerimiz hakkında yeni bir şeyler öğrenme umuduyla birçok gazetecinin denemesine rağmen röportaj vermeyi reddediyor. Günahlarından arınmak için bize birkaç kez ulaşmaya çalıştı, ancak hiçbirimiz onun söyleyeceklerini dinlemekle ilgilenmediğimiz için tüm girişimleri başarısız oldu.

Karımı herhangi bir şekilde incitenlere ikinci bir şans vermem. Hâlâ nefes alabiliyor olmasına şükretmeli.

Bu çalkantılı dönemde eşim, gerilim romanları yazma yeteneğini keşfetti.

Günlerini sevdiği kitapların arasında, çevresindeki herkesle etkileşim kurarak kütüphanesinde geçiriyor, akşamları ise yeni mesleğinde mutluluk bularak romanını yazıyordu. Gizliliğimizi korumak için takma isimle yazmayı tercih etti ve gayet iyi gidiyor. Ona her türlü fırsatı vermek istesem de, kariyerine hiçbir şekilde müdahale etmemi yasakladı.

Doktorların durumunun yıllar içinde kötüleşeceğini tahmin etmesine rağmen, büyükannesi iyi durumda. Diana'yı tanımadığı ve onu hatırlamanın ona çok fazla stres yarattığı için nadiren ziyaret ediyoruz. Yine de sağlığı nispeten iyi ve onu görmeye gittiğimizde hemşirelerle ve diğer hastalarla gençliğinden ilginç hikayeler paylaşıyor.

Basın hâlâ zaman zaman, ailevi dram da işin içine girince, evliliğimiz hakkında spekülasyon yapmayı seviyor, ancak davayı resmen kazanıp annemin arazisini aldıktan sonra bize olan ilgilerini büyük ölçüde kaybettiler.

Kızımız doğduğunda, vasiyetnamemize otuz yaşına geldiğinde araziyi miras alacağını, ancak bir şartla yazmıştık. Yirmi bir yaşına gelene kadar

tapuyu asla kocasına veya çocukları dışında kimseye devredemezdi. Ayrıca, annemin torununun kendisi için çok değerli olan bu araziyi aldığını bilmekten çok mutlu olacağını düşünüyorum.

Yıllar içinde, çoğunlukla Psyche, Eros, erkek kardeşim, kuzenlerim ve eşleriyle etkileşim halinde, küçük dünyamızda mutluluğu ararken muhteşem bir rutine girdik.

Ve bu yeni dünyamızda, geçmişten gelen hayaletlere veya canavarlara yer yok.

“Evet. Sonunda olay örgüsündeki sürprizi çözdüm. Kahramanımız, kendisini aldatan kocasını çok korkunç bir şekilde öldürmüş.” Sesini birkaç oktav alçaltıyor. “Karınızın çok canlı bir hayal gücü var.”

“Öyle mi?” Başını sallıyor, boynunun hassas derisine dişlerimi sürttüğümde nefesi kesiliyor. “Bu gece, seni dikkatle dinliyorum bebeğim.” Arkamı dönüp eve doğru ilerlemeye başlıyorum ve onu daha yukarı kaldırıyorum, aramızda bir santim bile boşluk kalmayacak kadar sıkıca bana bastırıyorum. İşte böyle olmayı en çok seviyorum. “Kötü zekana bayılıyorum.”

Gülerek parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve yanağını yara izli yanağıma sürdü. “Kötü olan senin zihnin. Beni yozlaştırdın.”

“Bu adil bir durum. Kalbimi fethettin.”

Bakışları yumuşar. “Seni seviyorum, Orion.”

“Ben de seni seviyorum, Diana.”

Eşimi sevmek, hayatımda yaptığım en kolay ve en zor şey oldu ve bunun başka türlü olmasını da istemezdim.

Bir zamanlar, ölümlü bir avcı, güzel ama yasak bir tanrıçaya aşık oldu. Sonunda, bu hayatta, mutlu sonlarına kavuştular.

Ve son nefesime kadar buna bağlı kalacağım.

Son

Sırada: Yasak Kötü Adam. Karanlık, ters yaş farkı içeren bir aşk hikayesi (Levi ve Lavender)

Ön Sipariş.

Bir zamanlar kötü bir adam bir prensesi yoldan çıkarmıştı.

Wright ailesi hakkında merakınız varsa...

Sayfayı çevirerek Güzellik ve Kötü Adam'dan bir bölüm okuyabilirsiniz.

GÜZEL VE KÖTÜ ADAM'DAN BİR BÖLÜM

Acele etmek

Eğer melekler cennetten inip görkemli varlıklarıyla yeryüzünü şereflendirselerdi, insan suretleri ona benzerdi.

Çünkü onunla ilgili her şey bana müzelerde sergilenmesi gereken, herkesin hayran kalabileceği ama asla dokunamayacağı, böylece kimsenin muhteşem güzelliğini lekeleyemeyeceği sanat eserlerini hatırlatıyor.

Parkın içindeki yere kadar uzanan, dalları yere değen büyük meşe ağacının gölgesinde, birkaç metre ötedeki banka çömeldim ve bu yaratığın her hareketini dikkatle izledim; dansına o kadar dalmıştım ki başka kimseyi veya hiçbir şeyi fark etmedim.

Çıplak ayakları sessizce çimenlere değerken, çeşitli bale figürlerini o kadar zarif bir şekilde sergiliyor ki, insan ona sonsuza dek hayran kalabilir.

Ağızma bir sigara koyup çakmağı açtım, dikkatimi kısa bir an için alevlerin üzerinde tutarken, kafamın içindeki sesler dayanılmaz acılardan bahsederek çığlık atıyor, ardı ardına iğrenç anılar canlanıyor.

Her biri, bana yapılan haksızlığın intikamını ve kanını arzulayan içimdeki canavarı kışkırtıyor.

Çimenin üzerine düşüyor, şaşkınlıkla çığlık atıyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor, karanlıktan beni uyandırıyor, her saniye adıma çağırıyor ve kısa bir süre sonra tekrar ayağa kalkıp pozisyonunu alıyor ve pratiğine devam ediyor.

Hafif bir esinti bedenini sarıyor, eteğini uzun bacaklarının üzerine yapııştırıyor; üzerimizde koyu bulutlar toplanıyor ve gök gürültüsü gökyüzünü sarsıyor. Şimşekler çakıyor, etrafımızdaki kuşlar yaklaşan fırtınadan kaçmak için bir yer arıyormuş gibi uçup gidiyor.

Doğanın bu muhteşem gücünden hiç etkilenmiyor. Aksine, yana doğru sallanırken dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bulutların arasından süzülen güneş ışığı altında güzelliğini sergiliyor; beline kadar uzanan koyu, dalgalı saçları parlıyor.

Havaya yüksekçe sıçrar, bir bacağına arkaya doğru bükmüş, diğerini ise uzatmış halde tutar; sırtını kamburlaştırdığında çekici göğüsleri öne doğru fırlar ve sonra tekrar ayaklarının üzerine iner, birkaç kez kendi etrafında döner ve son pozunda kollarını yukarı kaldırarak durur. Son olarak, kalın ve uzun kirpiklerle çerçevelenmiş gözlerini açar.

Mavi renkteler, tıpkı fırtına sırasında okyanusun mavisi gibi; derinlikleri o kadar büyüleyici ki, eğer yeterince yetenekli olsaydı, tüm sırlarını saklayarak herkesi istediğini yapmaya hipnotize edebilirdi.

Ufka doğru bakan ve güzelliğiyle bir balıkçıyı kandırmak için bekleyen bir deniz kızı.

Gözlerinin canlılığı, onu üzen veya korkutan bir şey olduğunda kalbinin hızla attığını kolayca belli eden teniyle büyük bir tezat oluşturuyor ve düşmanına duygularına kolayca erişme imkanı veriyor.

Çünkü kimse ona, cazip etine pençelerini geçirmeye hazır korkunç canavarlardan nasıl saklanacağını öğretmemişti. Bunun yerine, ailesinin yarattığı bir yanılsama içinde yaşıyor, dünyayı olağanüstü ve güvenli bir yer olarak görüyor ve sevginin her şeyi iyileştirebileceğine inanıyor.

Saf. Çok genç. Savunmasız.

Her aklı başında insanın karşı koyması gereken bir ayartma; aksi takdirde, sonsuza dek bu güzelliğin esiri olacaktır.

Şükürler olsun ki, benim aklı başında bir yanımda yok.

Aileen Scott.

Dilimde onun adının tadını almak bile çok yanlış ve yasak geliyor; ancak aynı zamanda on yıldan fazla süredir biriken beklentiden kaynaklanan bir haz da damarlarımda hızla akıyor.

Satranç tahtasındaki piyonum, yok etmeyi çok istediğim kralı bana getirecek.

Çünkü ondan iki kat daha yaşlı ve en büyük düşmanı olan benim, karanlık kalenin prensesine elimi süreceğimi öğrenmesinden daha çok onu öldürecek hiçbir şey olmazdı.

O benim olacak.

Ne de olsa, çocuklar her zaman babalarının günahlarının bedelini öderler, en azından öyle derler.

Babası o kadar çok günah işledi ki, kızı sonsuza dek lanetli kalemimde hapsedilip, onun borçlarını ödemek zorunda kalabilir.

Güzellik ve Kötü Adam için buraya tıklayın.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, yazmama ve bu hayali gerçekleştirmeme olanak sağlayan Tanrı'ya ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Desteğiniz benim için çok şey ifade ediyor ve özellikle son teslim tarihlerine yetişmeye çalışırken ve size ulaşılmaz gibi görüldüğümde sizi çıldırttığımı anlıyorum. Ama sizi seviyorum ve benim için yaptığınız her şey için minnettarım.

Bu kitabı yazarken çok keyif aldım ve umarım siz de okurken keyif almışsınızdır.

Kitabımı düzenledikleri için Jenny Sims ve Rumi Khan'a teşekkür ederim.

Muhteşem kapak tasarımı için Hang Le'ye teşekkürler.

Sevgili okuyucu grubuma teşekkür ederim, harikasınız!

"The Unwanted Groom" hakkında bilgi yaydığınız ve yorum bıraktığınız için tüm blog yazarlarına teşekkür ederim.

Ve son olarak, Orion ve Diana arasındaki bu aşk yolculuğuna şans veren tüm okurlara. Her birinize teşekkür ederim.

AYRICA V. F. MASON TARAFINDAN ESERLENDİRİLMİŞTİR

Karanlık Romantizm

Sosyopatın Takıntısı

Sosyopatın İntikamı

Psikopatın Avı

Lachlan'ın Himayesindeki Kişi

Micaden'in Çılgınlığı

Callum'un Cehennemi

Deli Adamın Yöntemi

Deli Adamın Tedavisi

Kundakçının Esiri

Günahkarların Kefaretini Övdüğü Diyar

Santiago'nun Fethi

Lucian'ın Saltanatı

Profesör ve Takıntısı

Remi'nin Savaşı

Güzel ve Kötü Adam

Bir Kötünün Kalbi

Günahkarların Sevdığı Topraklar

Kalp Kırıklığının Kralı

Octavius'un Yemini

Florian'ın Gelini

Mafya Romantizmi

Pakhan'ın Gülü

Pakhan'ın Kurtuluşu

Sovietnik'in Öfkesi

Tuğgeneral Oyunu

Kaznachei'nin Acısı

Ücretsiz Kitaplar

Onun Kırık Prensesi

TEMAS ETMEK

V.F. Mason ile iletişimi sürdürün!

Yazar V.F. Mason'ın Yoğun ve Çarpıcı Köşesine Katılın

V.F. Mason'ın Bültenine Kaydolun

V.F. Mason'ın Facebook sayfasını beğenin.

V.F. Mason'ı Instagram'da takip edin.

V.F. Mason'ı Bookbub'da takip edin.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM